

วารสาร เล่ม 2

PRESENT POSITIONS :

1. Senator of the Parliament.
2. Chairman, Director of Lucky Travel Service Co., Ltd.
3. Chairman of Metropole Travel Service Ltd.. Part.
4. Member of the Board of Directors Tourism Authority of Thailand.
5. Committee member of the ASEAN Tourism Association (ASEANTA 6 countries, Thailand, Malaysia, Singapore, Indonesia, Philippines and Brunei).
6. Committee member of the Federation of ASEAN Travel Agent Associations (FATA for 6 countries, Thailand, Malaysia, Singapore, Indonesia, Philippines and Brunei).
7. Committee on Tourism for the Thai Chamber of Commerce.
8. Member of the Board of Governor of the International Award of Tourism "Golden Helm"

วารสาร 1 ชุด มีจำนวน 5 เล่ม

บันเทิงเรียงมย์ไม่เป็นไรหรอก ถ้าเขามี
สตางค์ ก็ให้เขาไป เป็นหลักการค้าขาย
อย่างหนึ่ง”

– กับข่าวเอดส์ละคะ

“นี่เราไม่สบายใจค่ะ ไม่สบายใจอย่าง
ยิ่งเลย เราไม่อยากจะพูดรับความจริง
เพราะว่าที่อื่นเขามีมากกว่านี้ ทางที่ดีจริง ๆ
คือต้องอย่าประโคมข่าว เอาให้แน่จริง ๆ
ว่าอะไรเป็นอะไร ค่อยพูดทีหนึ่ง แต่ต้อง
มีการป้องกันไปด้วย

เราควรจะแพร่ข่าวไปว่า โรคนี้เป็นโรค
ที่เกิดกับคนทั่วโลกแล้ว ความจริงอาจจะ
มีมานานแล้ว แต่เราอาจไม่รู้ วิเคราะห์
ไม่ได้ ต้องรู้ว่าไม่เฉพาะเมืองไทย แต่ต้อง
ป้องกันตัวเอง

จำได้ไหม เมื่อก่อนใคร ๆ ก็กลัว ไม่
อยากไปอินเดีย เพราะผีตาย เพราะอหิวาต์
เราจึงไม่ควรใส่ข้อมูลเอดส์ลงไปมากนัก

ทำงานกับเรื่องการท่องเที่ยว ต้อง
อดทน อดกลั้นมากค่ะ เก็บกดมากเลย
การเป็นกรรมการสมาคมก็ดี การเป็นนัก
ธุรกิจท่องเที่ยวก็ดี อะไรมันเกิดกับประ-
เทศไทย เช่นโรงแรมราคาขึ้น พี่ก็พูดมาก
ไม่ได้ เพราะถ้าเมืองนอกเอาข่าวออกไป
นักท่องเที่ยวไม่อยากมาแล้ว เพราะเขาไม่
รู้ว่า เราขึ้นแบบไหน แต่ถ้าเขารู้ว่าโรงแรม
ที่อื่นก็ขึ้นตามมาตรฐานละก็ไม่ใช่ไร ที่
นี้ได้ข่าวออกไป มักจะกลายเป็นว่า พอ
นักท่องเที่ยวจรมาก เราก็จะสูบละ แง่นี้
ทำให้คนสะดุด เราเป็นผู้ใหญ่พูดไม่ได้
พูดปู้บ หนังสือพิมพ์ต่างชาติรีบเอาไป
ลงข่าวเลย กว่าพวกเราจะเดินทางไป
เห็นละบางที่เราอาจจะไม่ได้เห็นเลยก็ได้
มันเสียหาย

โรงแรมที่เขาขึ้นราคานะ เขาปรับ
เพราะเขาอดทนมานาน มองอีกทีเขาก็
มีเหตุผล สิ่งที่เราต้องทนคือ อย่างหมาง
ใจกัน งานบางอย่างต้องใช้เวลา ใช้สมอง
ไม่ใช่พอใครมาจี้ว่าเราไม่มีความสามารถ
ก็ต้องไปเร่งตามเขา ถึงร้อนบัตรสทนแท้

มาว่า เราก็ต้องเฉยไว้ก่อน นาน ๆ เข้า
คนเข้าใจค่ะ คนที่ทำงานระดับชาติบางที
ต้องนั่ง ส้อมวลชนเขาจะยุให้พูดก็ไม่ต้อง
พูด”

ด้วยประสบการณ์ที่ผ่านมานาน ทั้ง
ฐานะผู้ปฏิบัติและผู้วางนโยบายเพื่อปฏิบัติ
ทุกถ้อยคำที่ตอบข้อซักถามจึงสามารถ
สื่อได้จากเบื่องลึกลง ๆ เป็นผู้ทำจริง และ
พบเห็นสภาพต่าง ๆ มากมาย ทั้งทั้งดงาม
ดั่งคุณนักท่องเที่ยว และที่เป็นจุดด้อย
สมควรกลบ ยิ่งเล่าก็ยิ่งดูเหมือนมีเรื่อง
เอ่ยถึงไม่รู้จบ

“เมืองไทยเราเป็นแหล่งท่องเที่ยว
ที่มีทั้งวัฒนธรรมและธรรมชาติ เราเสนอ
สิ่งเหล่านี้ได้ไม่มีหมดคะน่าจะใช้ให้คุ้ม
กับที่มี และต้องมีความสะอาดเสมอ

ทุกหนทุกแห่งที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว
นี่นะคะ ควรจะมีห้องน้ำสะอาดจริง ๆ
แล้วก็เก็บเงินไป ไม่ใช่คนเฝ้าเก็บแต่เงิน
ไม่ทำความสะอาด นั่งอยู่ในห้องน้ำแล้ว
มองขึ้นไปบนเพดาน มีซากสัตว์ตาย
กรังอยู่ โถส้วมก็ไม่เช็ด กรอบประตูมี
แต่ฝุ่น

ร้านอาหารก็เหมือนกัน ชามเกลืออบ
จะดูดีสะอาดกว่าชามพลาสติกติดมัน
บ้านเราไม่ได้ล้างด้วยน้ำร้อนนี่คะ ส้วมพลาสติก
จะซำ ๆ ต่าง ๆ เรื่องนี้จำเป็น ทั้งขยะก็
ควรปิดให้ดี นี่ปรากฏว่าร้านอาหารที่

ลลนา 81

นักทัศนศาสตร์ต้องไปแะ มักจะทิ้งของตาม
คุณนั้นแหละ เป็นปัญหาที่แก้ยู่่นแล้ว
ทั้งที่คนมีการศึกษาดีขึ้น แต่ไม่มีใครหัน
ไปมองอย่างจริงจัง ถ้าต้นไม้เขียว ถนน
สะอาด มันจะดีกว่าไหมล่ะคะ

รถปิ๊กอัพพชนของก้อันตราย สกปรก
ด้วย น่าจะมีเน็ตคลุม ยิ่งรถทรายไม่ต้อง
ห่วงเลย กว่าจะถึงที่หมายปลายทาง ทราย
เหลือครึ่งคัน เพราะมันร่วงตามทางเสีย
หมด

เมื่อก่อนเขาว่าเมืองไทยไม่สะอาด ก็
ยังสะอาดกว่าเดี๋ยวนี เพราะตอนนั้น
พลเมืองน้อย

นี่ดินะที่เราไ้่นารายณ์บรรทมสินี
คืนมา คนก็เลยตื่นตัวเรื่องวัฒนธรรมมา
ขึ้น รู้จักกระตือรือร้นเรื่องวัตถุโบราณ

ตอนนั้นะ วนอุทยานหลายแห่ง
แต่ชยะ เราไม่รู้ว่านักท่องเที่ยวทิ้งหรือ
ใครแก๊งเราเอามาทิ้ง ถ้าเราจะมีร้านค้า
ในวนอุทยาน มีอาหารขาย ก็ต้องมี
ดูแลความสะอาด ทำได้ไหมล่ะ เรื่องใหญ่
.....ทั้งนั้น”

- คุณเขาวลัษณ์เองคิดว่าปัญหาเหล่านี้
จะแก้ได้ไหมล่ะคะ

“แก้ได้สิคะ ถ้าสื่อมวลชนช่วยกัน
คนอ่านคนดูห้าร้อยคน ปฏิบัติห้าคนก็ยังดี
มีคนรับผิดชอบบ้าง

นื้ออยากจะเสนอเรื่องการท่องเที่ยว
เข้าเป็นหลักสูตรประถมศึกษาเลยนะคะ
ให้เป็นหลักวิชาการ ถ้าเด็กรู้เรื่องท่องเที่ยว
เขาอาจจะทำงานวันหยุด หรืออยู่ที่ไหน
ก็ตาม นักท่องเที่ยวเข้าไปเที่ยว เด็ก ๆ
ก็จะแนะนำเขา ไม่ใช่ไปไหน มีแต่เด็ก
คือขายของ”

ตลอดการสนทนาที่คุณเขาวลัษณ์ ชีวิต
ทั้งชีวิตของคุณเขาวลัษณ์ แ่งสภา
จะเต็มไปด้วยงานและแง่มุมความคิด
อันเกี่ยวเนื่องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว
ก็ยังคงมีบางเสี้ยวส่วน ที่เธอแบ่งไว้ให้
ตนเอง ในวันที่ว่างจากงานจริงๆในบ้าน

หลังงาม ริมถนนสามเสน

“วันว่างที่บ้าน ก็ต้องดูแลสุนัข มี
ยอร์กเชอร์เทอร์เรีย 5 ตัวคะ ดูแลความสะอาด
แกะหู ดูแลเล็บ ล้างตา ล้างปาก ดูแลฟัน สิ่ง
เหล่านี้ถ้าเราไปให้หมอบเขาทำนะ เสียเงิน
มาก แล้วเราไม่รู้ว่าเขาเจ็บหรือเปล่า เรา
ไม่อยู่ที่นี่ สุนัขพูดไม่ได้ ฟ้องไม่ได้ พี่ก็ต้อง
ทำเอง ตัดขนเพื่อไม่ให้รุงรัง เข้าใจพี่ไหมคะ
ห้าตัวนี้ ถ้าทำทั้งวันละก็หลังเจ็บเลย ก็
ต้องระบายวันหนึ่งสองตัว อีกวันหนึ่ง
ทำต่อ หูนี้ต้องล้าง ต้องใช้ไฮโดรเจนเปอร์-
ออกไซด์คะ เพราะหูสุนัขนี้สำคัญนะคะ
สุนัขจึงมาที่หนึ่งสำหรับพี่

สองก็ดูจดหมายทั่วๆไป กับจัดบ้าน
ดูแลบ้าน บ้านนี้ไม่ใช่ให้คนอื่นดูแลได้นะ
ต้องดูแลเอง ดูว่ามีปลวกขึ้นตรงไหน ต้นไม้
เป็นอย่างไร เราจะอยู่ในสภาพไม่แต่งหน้า
ไม่แต่งตัว เป็นการพักผ่อนนะคะ ดูได้โต๊ะ
ใต้เตียง ห้องน้ำ ดูแลทุกอย่าง เพราะ
ฉะนั้นเวลาอยู่บ้าน ก็ไม่ใช่พักผ่อนอีกละ
คนสวยจ๊ะ คนสวยมานี่สิคะ...” ประโยค
ท้ายนี้คุณเขาวลัษณ์หันไปเรียกสุนัข
ตัวน้อยที่วิ่งไปวิ่งมาอยู่ไม่ห่างอย่างอยาก
จะขี้นนั่งตัก

“นี่ไงคะ ไม่รักได้ยังไงไปไหนคะอ่อน
อย่างนี้” และเมื่อเจ้าของอุ้มเจ้าขนปุกปุย
ตัวหนึ่งขึ้นมาตัวอื่นก็ทำท่าอยากเข้ามา
ใกล้บ้าง เรียกร้องความสนใจกันหลายวิธี
บ้างส่งเสียงเรียกเป็นสัญญาณ และบาง
ตัวก็ทำท่าตะกุยพรมปูพื้น ในขณะที่เจ้า
‘คนสวย’ ทำท่าเหม่อลึนอนอยู่ในมือ
คุณเขาวลัษณ์

“ตัวนี้คนสวยคะ ก็ที่แรกเขามาก็ไม่รู้
จะเรียกชื่ออะไร เรียกอะไรก็ไม่หัน พอ
ตอนหลังเรียกคนสวยเขามาเลย ก็เลย
เรียกชื่อนี้มาเรื่อย นี่เจ้าขวัญ สามี่คนสวย
คะ มีลูกโตแล้ว ตัวนี้คะ” แนะนำแล้วก็
ต้องผลัดอุ้มที่ละตัวราวกับจะมีให้เกิด
ความน้อยใจ

“แล้วหวังเจานะคะ เราเดินทางอยู่เรื่อย

ก็คิดว่าเราเป็นอะไรไปใครจะดูเขา ก็ว่าเออ จะให้เพื่อนเลี้ยง ผากเงินไว้ให้เขาก่อน หนึ่ง เขาก็จะเลี้ยงจนมันตายไป พี่เลี้ยง มาเหมือนลูก อยู่กันมาสิบสี่ปีก็เหมือน ลูกหมดละ ที่เขาลือว่าพี่จะให้มรดกหมาเนาะ ไม่จริงค่ะ ไม่ใช่คนบ้านี้คะ จะได้ให้ เพียงแต่จะให้เงินเพื่อนไว้เลี้ยง เช่นสักล้านหนึ่ง เพื่อเขาจะได้มีใช้จ่าย

อ้อ ถ้าน้องเข้าห้องน้ำแล้วได้กลิ่นอะไรละก็ ไม่ใช่ของคนนะคะ ของพวกนี้ เขา จะเข้าห้องน้ำเสมอ เป็นอย่างไรคะ ฟังแล้ว

โธ พวกเขาน่าสงสารนะคะ ปวดฟัน กับบอกไม่ได้ ปวดหัวก็บอกไม่ได้ เราไม่รู้ สิ่งที่เราจะให้เขาได้คือให้เขาอยู่ใกล้เรา พี่นี้เห็นเขาชอบอะไร ให้เลย เขาทำอะไรก็ไม่ได้ ซ้อมก็ไม่ได้ เพราะฉะนั้นพี่จะมีความผูกพันกับสัตว์เลี้ยงพวกนี้ตลอดชีวิต”

- *ให้อาหารอย่างไรคะ*

“เขาจะทานก่อน ถ้าเขาหิว เวลาคนทำอาหารอร่อย ๆ เขาได้กลิ่นใช้ไหมคะ เขาจะสะกิด นี่ไงนั่งคนนี่ คนสวยนี่กิน ลูกพลับ พลับญี่ปุ่นนะคะ อุ่น ลิ่นจี่ ลำไย เงาะ เลี้ยงสัตว์เลี้ยงก็เหมือนเลี้ยงน้อง ละคะ เหมือนคน ต้องล้างกัน ไม่นั่นกัน ดูหู ดูฟัน เหมือนคนเราไม่มีผิ ด มีเสียง มีโครธ เหมือนลูกเรากคนหนึ่ง ดีก็ไม่ได้”

- *ทำไมดีไม่ได้คะ*

“จะไปตีเขาได้อย่างไรคะ เขาไม่รู้เรื่อง นะ นี่ไง จะเอาไปฆ่าก็ได้ บีบคอกก็ตาย ทำอะไรเขาเขาก็ไม่บ่น จึงต้องบอกคนใช้ไว้เลย น้ำร้อนอย่าเอามาเทในบ้าน เดียว จะถูกเขา น้ำให้เขากินต้องเปลี่ยนทุกสอง ชั่วโมง โดยมากจะชอบน้ำแข็ง

สุนัขพี่ห้าตัวนี้อายุยืน อายุสิบห้าถึง สิบเจ็ดปี แต่เวลานี้ตัวหนึ่งตาบอด เป็นต้อ ต้อหินหรือต้อเนื้อไม่ทราบ คุณหมอบอกว่า ถ้าจะผ่าตัดนี้อันตราย เพราะว่าเขาจะ เคา ก็เลยไม่ผ่า

ดูแลอย่างดีค่ะ บางตัวแก่จนหลง กินข้าวแล้วนึกว่ายังไม่ได้กิน หิวอีก ทาน ข้าวเราก็ต้องป้อน

เมื่อก่อนเลี้ยงแมวค่ะ แต่แมวอยู่กับสุนัขไม่ได้ เลยเล็กเลี้ยงแล้ว” เมื่อเห็นเราฟังอย่างเพลิดเพลิดนักธุรกิจสตรีท่าน นี้ก็เล่าต่ออย่างสบาย ๆ เช่นเดียวกัน “พี่ไม่เคยฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ฆ่าแต่ยุงกับมด แต่เดี๋ยวนี้ไม่ฆ่าแล้วรักหมด เมื่อก่อนที่บ้านนี้มีกระแต กิ่งกำหวั สี่ฟ้าเต็มไปหมด ริงกันฉับฉับ ฉับฉับในสวน

ในชีวิตเคยฆ่าปลาช่อนหนเดียว ฆ่าไปแล้วก็ยังเสียใจอยู่จนบัดนี้ เพราะคุณแม่ชื้อมา เขาหักคอแล้วไม่ตาย คุณแม่ก็ไม่กล้าฆ่า เราก็กินไม่ได้ เขาดี ๆ ก็ต้อง ตีอีกจนตาย ตั้งแต่นั้นเลิกเลย เดียวนี้พยายามไม่ทานเนื้อ พยายามทานอาหาร ทะเล ทานแต่พวกปลาที่ตายแล้ว ประเภท เฟรช วอเตอร์ ฟิช ซ้อนเอาเองเดี๋ยวนั้น ยิ่งว่า ๆ อยู่ ไม่เอา”

- *การไม่ทานเนื้อเป็นปัญหาต่อชีวิตประจำวันไหมคะ*

“เป็นปัญหาที่สุดเลย เพราะเจริง ๆ หายาก แล้วบางที่เราไม่ทานเนื้อบ้าง ร่างกายเราก็โหย

แต่ทุกวันนี้คะ บางทีนั่งรถไปไหน ๆ เห็นเขาบรรทุ กว๊ว บรรทุ กวาย เราก็กินไหว ถือว่าไม่ใช่ไหว้วไหว้วควาย ไหว้หมู เป็ด ไก่ เราส่งวิญญาณให้เขาไปสบาย ถ้ามีชาติหน้าจริงก็ให้เขาไปเกิดดี สบาย สวดให้ มนุษย์เราเลิกกินสัตว์ใหญ่เสียบ้าง”

- *ไปวัดบ่อยสิคะ*

“ไม่คะ ไม่มีเวลา พี่เคยทอดกฐินนะคะ เป็นวัดไทยในลอสแอนเจลิส แล้วไม่ประทับใจ หมดศรัทธา”

- *เล่านี้ได้ไหมคะ*

“คือเรานิมนต์สมเด็จพระสังฆราชองค์ที่สิ้นพระชนม์นะค่ะ ท่านไป ปรากฏว่าเรามีบุญ ไปกันสองลำ ลำหนึ่งเขาเทเล็กซ์ว่ามีไต้ฝุ่น ก็ไปลงโอกินาวากัน พี่ก็ไปติดต่อกว่า เรานิมนต์สมเด็จพระสังฆราชเสด็จนะ จะให้ท่านมารอเครื่องบินไม่ได้นะ ท่านอายุมาก แล้วเป็นพระที่สูงที่สุดของประเทศชาติ เขาก็บอกว่าถ้าอย่างนั้นก็มีไปลงฮาวายก่อน เราก็ดูว่าไม่เป็นไร ไปก็ไป แต่อีกลำหนึ่งปรากฏว่าโดนจับ เห็นบอกมีของผิดกฎหมายไป

พอเราไปเป็นเจ้าภาพกฐินวัดนั้น เจ้าหน้าที่ของวัดควรจะมาเชิญเราไปถวายผ้าพระกฐิน เพราะเราเป็นเจ้าภาพ พวกเขาไปตั้งเยอะ ถวายเงินก็เยอะ ปรากฏว่าโดนแย่งถวายเงิน การต้อนรับก็ไม่ได้ใช้ชื่อเราเฉย ๆ ไปถึงยังไม่มีที่นั่งเลย เบียดกัน

จากนั้นก็เลยไม่ยุ่งอีก พยายามทำบุญกับคน กับเด็ก ไม่ให้ใครมายุ่งมาผูกพันเลี้ยงสุนัขไปตามเรื่อง มีความสุขค่ะ”

ชีวิตที่ดูเหมือนมีสองภาค ระหว่างบทบาทนักธุรกิจสตรีที่ได้ขาดเป็นระเบียบและบทบาทเจ้าบ้านผู้เต็มไปด้วยความเมตตาปรานีต่อผู้พักพิง คุณเขวาลักษณ์ได้ใช้ชีวิตอย่างที่เธอตั้งใจจะให้ เป็นแม้ว่าหลายคนที่รู้จัก อาจมองว่าสุภาพสตรีวัยเกินห้าสิบและมีทรัพย์สมบัติ ‘เหลือกินเหลือใช้’ เช่นนี้น่าจะไม่มีเรื่องจำเป็นต้องทำงานมากมายนัก

“บางคนบอกว่าจะทำอะไร ลูกก็ไม่มี พี่ถือว่าเรายังมีโอกาสมีแรงอยู่นะค่ะ สิ่งที่เราทำไปก็ไม่ใช้เพื่อเราเอง ทุกคนชีวิตสั้น เราไม่ได้ทำอะไรเพื่อตัวเองหมดหรอกทุกอย่าง เป็นของฝาก เราทำไว้ให้คนรุ่นหลัง ถึงไม่ได้ทำให้ญาติพี่น้อง ก็เป็นการสร้างงานให้คนอื่นต่อไป วันหนึ่งเราอายุมากก็ทำไม่ไหว แต่ถ้าตอนเราทำอยู่ เราทำไว้ดี เราก็คสบายใจ หวังแค่สบายใจค่ะ”

สุนัขตัวโปรด ชื่อ ลูกตุ๊กตา สุนัขเพศหญิง นอนกับคุณแม่ ถ้าเข้าบ้านก็ น้องตุ๊กตาจะเป็นเลขาของคุณแม่ติดตามไปทุกหนทุกแห่ง เวลาคุณแม่ออกไปนอกบ้านน้องตุ๊กตาจะประจบเขวาลักษณ์และคนรับใช้ทุกคน เพราะต้องการความอบอุ่น แต่เวลาคุณแม่อยู่บ้าน น้องตุ๊กตาจะติดคุณแม่ตลอด 24 ชั่วโมง เป็นสุดที่รักของทุกคน

รสนิยมสาวไอโซ (อดีต)

ตอนอายุ 15 เมื่อครั้งไปงานลีลาศกับคุณพ่อคุณแม่
ที่สวนอัมพร เนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ รูปนี้ฝีมือ
คุณประพันธ์ เทตระกุลเป็นผู้บันทึกประวัติศาสตร์ส่วนตัวให้
ว่าครั้งหนึ่งเธอเป็นสาวหน้าตาอิน โนเซ็นต์ในเสื้อ
แบบง่าย ๆ อย่างเสื้อคอขั้วก็ยังคงสวยและน่ารักได้

คัดลอกมาจากข้อความด้านล่างต้นฉบับจริง เพื่อสะดวกในการอ่าน

ถ่ายในปีเดียวกัน เนื่องจากตอนนั้นจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไปหัวหินปีละครั้ง เธอก็ไปพร้อมกับคุณพ่อคุณแม่และชาวทัวร์ครั้งนี้ก็ร่วมใจกันเลือกเธอเป็นขวัญใจจุฬา ได้สายสะพายอีกต่างหาก มีภาพลงตามหนังสือพิมพ์สมัยนั้นด้วย อย่างพิมพ์ไทย เดลินิวส์ เพราะถือกันว่ามีเกียรติและเป็นเด่น และที่เธอแปลกใจคือเธอไม่ได้เป็นชาวจุฬาสักกะหน่อย การไปหัวหินครั้งนั้นเป็นครั้งแรกในชีวิตของเธอ การเดินทางมีทางเลือกเดียวคือรถไฟและชุดที่เธอสวมนั้นคุณแม่เป็นคนออกแบบเรียกได้ว่าเป็นชุดท่อน้ำ เพราะคุณแม่กลัวคนอื่นเห็นขาอ่อนลูกสาวไม่ยอมให้ใส่ขาสั้นแต่ให้ใส่กางเกงขาสวมส่วนแทน ตัดโดยช่างชาวจีนและชุดนี้ก็เป็นชุดท่อน้ำสมชื่อ เพราะไม่ได้ลงว้ายน้ำเลยแม้แต่นิดเดียว

ถ่ายในปีเดียวกัน เนื่องจากตอนนั้นจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไปหัวหินปีละครั้ง เธอก็ไปพร้อมกับคุณพ่อคุณแม่และชาวทัวร์ครั้งนี้ก็ร่วมใจกันเลือกเธอเป็นขวัญใจจุฬา ได้สายสะพายอีกต่างหาก มีภาพลงตามหนังสือพิมพ์สมัยนั้นด้วย อย่างพิมพ์ไทย เดลินิวส์ เพราะถือกันว่ามีเกียรติและเป็นเด่น และที่เธอแปลกใจคือเธอไม่ได้เป็นชาวจุฬาสักกะหน่อย

การไปหัวหินครั้งนั้นเป็นครั้งแรกในชีวิตของเธอ การเดินทางมีทางเลือกเดียวคือรถไฟ และชุดที่เธอสวมนั้นคุณแม่เป็นคนออกแบบเรียกได้ว่าเป็น “ชุดท่อน้ำ” เพราะคุณแม่กลัวคนอื่นเห็นขาอ่อนลูกสาวไม่ยอมให้ใส่ขาสั้นแต่ให้ใส่กางเกงขาสวมส่วนแทน ตัดโดยช่างชาวจีนแล้วชุดนี้ก็เป็นชุดท่อน้ำสมชื่อ เพราะไม่ได้ลงว้ายน้ำเลยแม้แต่นิดเดียว

คุณเยาวลักษณ์ แพ่งสภ

วุฒิสมาชิกหญิง 1 ใน 5 ท่านที่ได้รับพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเมื่อวันที่ 19 เมษายน ปี 2530 ท่านนี้ เธอดำรงตำแหน่งเป็นนายกสมาคมเอเชียต้า อันเป็นสมาคมด้านการท่องเที่ยวภาคเอกชนของกลุ่มประเทศอาเซียน ด้วย---อายุปัจจุบัน 52 ค่ะ

นามสกุลเดิม --เคลิ้มไบส เป็นลูกครึ่งหน้าจิ้มลิ้ม จากคุณพ่อซึ่งเป็นเยอรมัน-โปรตุเกส และคุณแม่ซึ่งเป็นชาวชุมพร และความงามทางปัญญาของเธอเองออกมาเป็นทบทวีเมื่อจบชั้น ม.7 จากมาแตร์เดอี แล้วไปเรียนทางด้านบริหารธุรกิจและเลขานุการ จากที่ออสเตรเลียและสหรัฐ

นิตยสาร: หญิงยุคใหม่ (Character'89)
ฉบับพิเศษ ปีพุทธศักราช 2532 หน้า 74-75
ลำดับที่ : 17 รสนิยมสาวไฮโซ (อดีต)

คุณเยาวลักษณ์ แพ่งสภา

วุฒิสมาชิกหญิง 1 ใน 5 ท่านที่ได้รับพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเมื่อวันที่ 19 เมษายน ปี 2530 ท่านนี้ เธอดำรงตำแหน่งเป็นนายกสมาคมอาเซียนต้า อันเป็นสมาคมด้านการท่องเที่ยวภาคเอกชน ของกลุ่มประเทศอาเซียน นามสกุลเดิม เดอแคมโปส เป็นลูกครึ่งหน้าจิ้มลิ้ม จากคุณปู่คุณย่าซึ่งเป็นเยอรมัน-โปรตุเกส และคุณแม่ซึ่งเป็นชาวชุมพร

และความงามทางปัญญาของเธอองงามเป็นทบทวี เมื่อจบชั้น ม.7 จากมาแตร์เดอี แล้วไปเรียนทางด้านบริหารธุรกิจและเลขานุการ จากที่ออสเตรเลียและสหรัฐฯ ตอนอายุ 15 เมื่อครั้งไปงานลีลาศกับคุณพ่อคุณแม่ ที่สวนอัมพรเนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ รูปนี้ฝีมือคุณประพันธ์ เหนือเกล้า เป็นผู้บันทึกประวัติศาสตร์ส่วนตัวให้ว่าครั้งหนึ่งเธอเป็นสาวหน้าตาอินโนเซนต์ในเสื้อแบบง่าย ๆ อย่างเสื้อคอขาวก็ยังคงสวยและน่ารักได้ถ่ายในปีเดียวกัน เนื่องจากตอนนั้นจุฬาจัดทัศนศึกษาไปหัวหินปีละครั้ง เธอก็ไปพร้อมกับ คุณพ่อคุณแม่ และชาวทัวร์ครั้งนี้พร้อมใจกันเลือกเธอเป็นขวัญใจจุฬา ได้สายสะพายอีกต่างหาก มีภาพลงตามหนังสือพิมพ์สมัยนั้นด้วย อย่างพิมพ์ไทย เดลินิวส์ เพราะถือกันว่ามีเกียรติและเป็นเด่น และที่แปลกคือเธอไม่ได้เป็นชาวจุฬาสักกะหน้อยการไปหัวหินครั้งนั้นเป็นครั้งแรกในชีวิตของเธอการเดินทางมีทางเลือกเดียวคือรถไฟ และชุดที่เธอสวมนั้นคุณแม่เป็นคนออกแบบเรียกได้ว่าเป็น “ชุดท่องน้ำ” เพราะคุณแม่กลัวคนอื่นเห็นขาอ่อนลูกสาวไม่ยอมให้ใส่ขาสั้น แต่ให้ใส่กางเกงขาสวมส่วนแทน ตัดโดยช่างชาวจีน แล้วชุดนี้ก็เป็นชุดท่องน้ำ สมชื่อ เพราะไม่ได้ลงว่ายน้ำเลยแม้แต่นิดเดียว ในขณะที่ได้รับรางวัล บทเวทีได้บรรเลงเพลง ขวัญใจจุฬา ปัจจุบันสามารถเปิดฟังได้ในยูทูบ

ขอขอบคุณนิตยสาร หญิงยุคใหม่ (Character'89) ที่กรุณานำมาลง

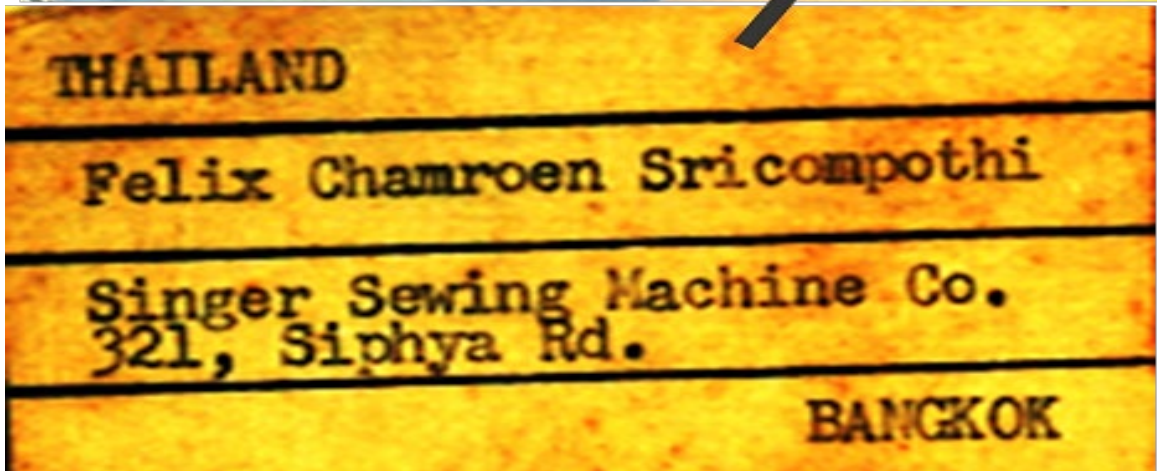
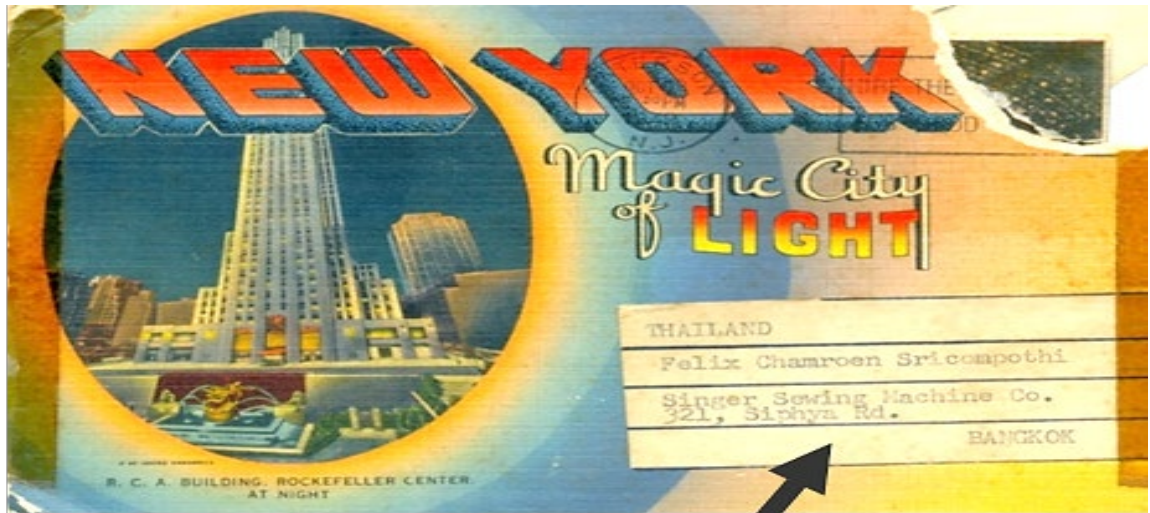
ชีวิตที่โดดเด่นเป็นหนึ่งในเยาวชนลักษณะ

ปีที่ 1 ฉบับที่ 3 ปักษ์แรก พฤษภาคม 2495 (คัดลอกมาจากข้อความด้านขวา)

เยาวลักษณ์ ศรีคัมโพธิ์ โฉมแม่พิศพางเพียง เพ็ญจันทร์ ทุกส่วนล้วนเจิดจรัส ชื่นช้อย
ยลพัทธร่องนงค์พลัน เพลิงสวาท ก่อแม่ ดุจเทพธิดาคัลล้อย เคลื่อนฟ้า มาเยือน
เยาวลักษณ์ ศรีคัมโพธิ์ อายุ 17 ปี มีนิสัยชอบดนตรีถนัดที่จะใช้เปียโนเป็นเครื่องกลม่อ
อารมณ์ให้โลกสดชื่นอยู่ชั่วนิรันดร์ สำเร็จการศึกษาจากมาแตร์เดอีวิทยาลัย เธอจะไป
ศึกษาภาษาอังกฤษเพิ่มเติมที่ออสเตรเลีย เร็วๆนี้ บรรยายภาพโดย บ.ศ. สามารถรับ
ฟังเพลง “ขวัญใจจุฬา” จากยูทูบ

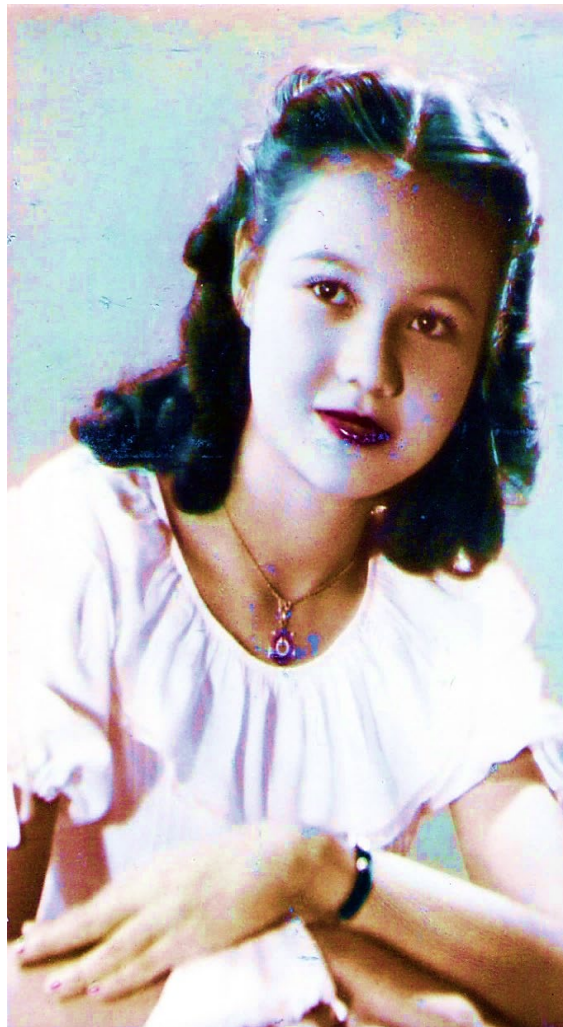

หนังสือพิมพ์เพตินจิต

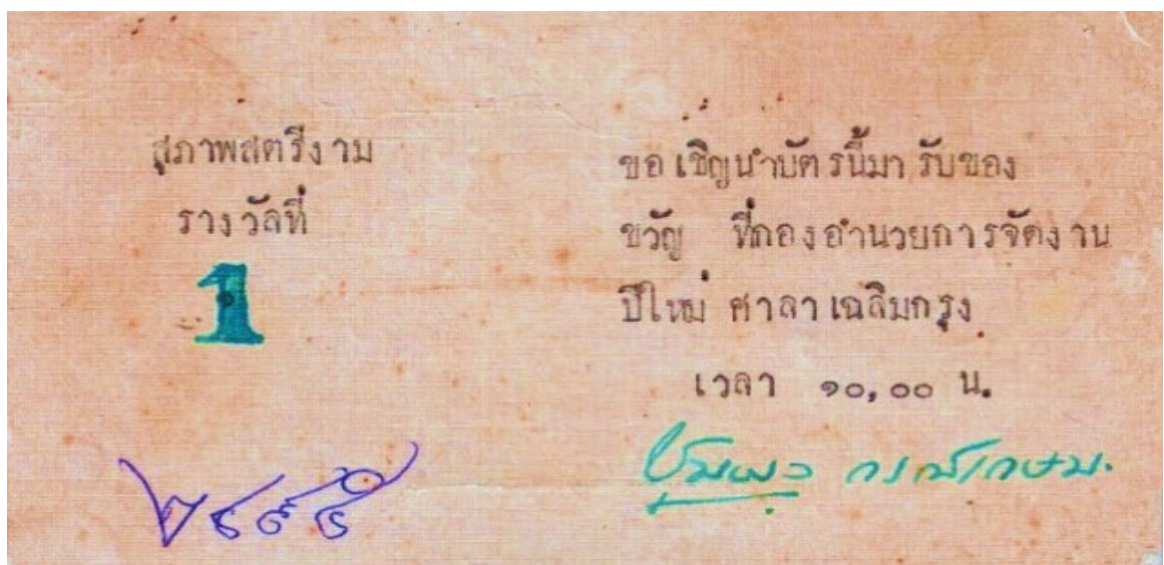
คุณศิริ กระตุกฤกษ์ บุตรเจ้าของ

ถ่ายภาพเมื่อ พ.ศ. 2494 (ค.ศ.1951) ที่โรงพิมพ์

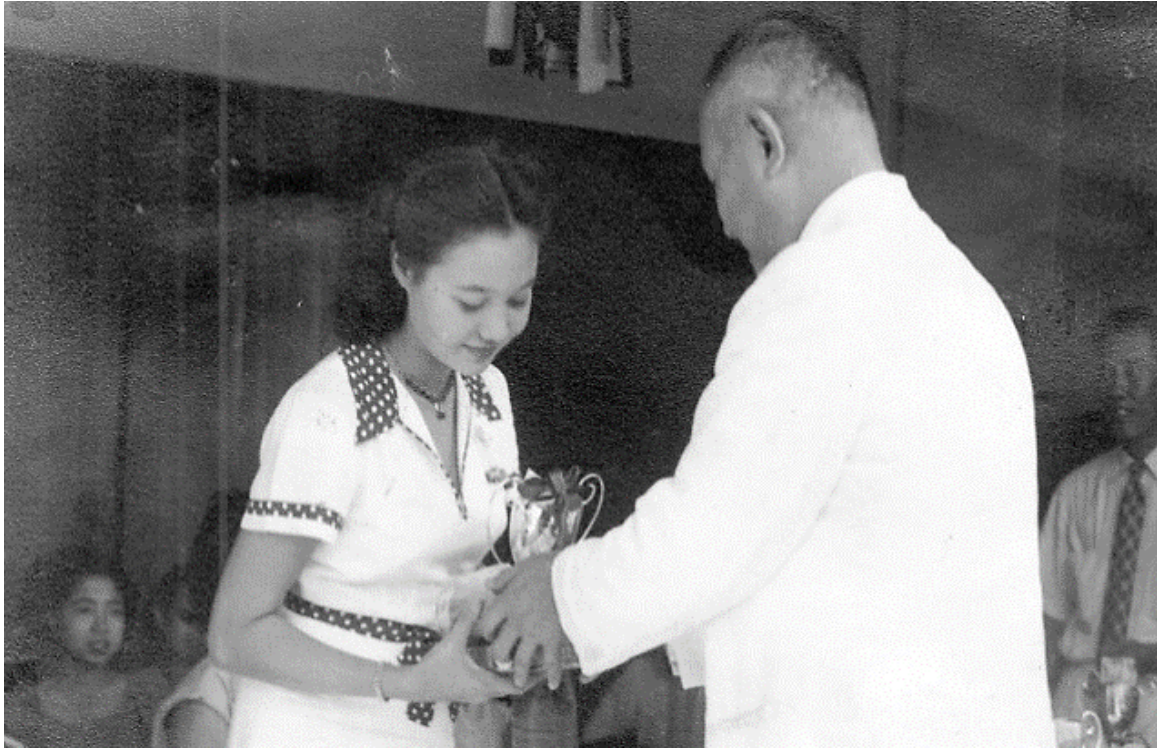
ภาพด้านบนนี้ ถ่ายที่ไทยจำลอง
ลักษณะ เมื่ออายุ 16 ปี เมื่อจบ ม.6 ได้
แจกเพื่อนในชั้นเดียวกันเพราะต่าง
คนก็จากกันเพื่อไปศึกษาที่
ต่างประเทศ และเข้ามหาวิทยาลัย
ตามความสะดวกของแต่ละครอบครัว

เยาวลักษณ์ปลื้มใจมาก ที่มีบุญได้รับสุภาพสตรีงามรางวัลที่ 1 จากศาลา
เฉลิมกรุง เป็นสุภาพสตรีงาม ในวันที่ 1 พ.ศ.2495 เมื่อกลับจากการศึกษาจาก
ต่างประเทศ ทำงานต่าง ๆ ในปี พ.ศ. 2529 และ พ.ศ 2531 ท่านดร. จิรายุ
อิสรางกูร ณ อยุธยา แต่งตั้งให้เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการการ
ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และปี พ.ศ. 2534 ได้แต่งตั้งให้เป็นกรรมการของศาลา
เฉลิมกรุง เป็นสิ่งที่ท่านได้มอบความเจริญรุ่งเรืองเป็นมงคลชีวิต ได้ร่วมงานกับท่าน
ผู้มีเกียรติของแผ่นดินไทยในทุกสาขา ร่วมงานเพื่อประโยชน์ต่อสังคมหลากหลาย
ไม่เคยคาดฝันว่าได้รับรางวัล เมื่อปี พ.ศ.2495 และมีบุญ มีโอกาสได้รับเกียรติเข้า
ร่วมงานถึงทุกวันนี้ด้วยความสุขสมบูรณ์ต่อครอบครัว เกียรติยศนี้ แม้จะมีเงินก็ไม่
สามารถซื้อได้ เป็นบุญที่ เยาวลักษณ์มีโอกาสทำประโยชน์ตอบแทนแผ่นดินอันเป็นที่รักและเคารพอย่างยิ่ง ที่ได้เกิดมาอาศัยอยู่ในแผ่นดินไทย อย่างมีความสุขสมบูรณ์
หนังสือเล่มนี้ปิดเล่มในปี พ.ศ. 2566

ภาพถ่ายเมื่อ พ.ศ. 2495

ท่านผู้หญิงที่มอบรางวัล คือ ท่านชอุณห์ ปิณฑานนท์ ท่านเป็นผู้ใหญ่ที่อยู่
ในคณะรัฐบาลและเป็นผู้ที่มีเกียรติของแผ่นดินไทย
ท่านเป็นกรรมการของศาลาเฉลิมกรุง

ภาพจากงานถวายบังคม สมเด็จพระปิยมหาราช

ในปี พ.ศ. 2494 (ค.ศ.1951)

วันที่ 23 ตุลาคม พ.ศ.2494 มาแม่รีซาเวีย ปลื้มพวกเรามาก ท่านรักพวกเราทุกคน รักเหมือนลูกของท่าน และคอยกำกับดูแลอย่างใกล้ชิด ในขณะที่เดียวกัน ท่านก็ภูมิใจที่มีคนเป็นจำนวนมากที่มายืนดูพวกเรา มาแม่รีตั้งใจที่ผลงานต่าง ๆ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ท่านสบายใจมาก ท่านให้ความรักพวกเราอย่างซาบซึ้งเปรียบเสมือนแม่คนหนึ่งที่เราได้รับความกรุณาอย่างหาที่เปรียบไม่ได้

คุณศศิพงษ์ เวชชาชีวะ เป็นเพื่อนที่ดีมาก ๆ ฐานะดีมาก มีน้ำใจต่อเพื่อน ๆ ทุกคน ในอดีตเพื่อนทุกคนดีหมดเพราะเรามีมาแมร์ที่สอนพวกเราให้รักกัน แบ่งปันความ เอื้ออาทร ช่วยเหลือในหลาย ๆ ด้าน รักกันแบบ พี่น้อง ซึ่งในปัจจุบันนี้แตกต่างไม่ เหมือนในอดีต

หม่อมเจ้าหญิง วุฒิวิฑู วุฒิชัย-ฤดี เพชรชาติ-เจนจิตต์ เพ็ญกุล ยาวลักษณ์-คุณแม่ธิดาวิชาเวีย

งานประจำปี

ในวันคริสต์มาสของทุกๆปี

โรงเรียนฝรั่ง-อย่างที่เรียกกันในสมัยก่อน จะมีการจัดงานเฉลิมฉลอง
พร้อมด้วยการแสดงจากเหล่านักเรียนของโรงเรียน

ในภาพเป็นงานประจำปีของมาแตร์เดอีวิทยาลัย เมื่อวันคริสต์มาส ปี พ.ศ. 2495
เรื่องราวที่จัดแสดงเป็นการสรรเสริญบุคคลผู้มีความสำคัญอย่างสูงต่อศาสนาคริสต์
ก็คือนักบุญยอแซฟ และพระแม่มารี

โดยมี ม.ร.ว.เน่งน้อย เกษมศรี (ชาย) และเยาวลักษณ์ แพ่งสภา
เป็นนักแสดงนำของเรื่อง 🍷

นิตยสารรายปักษ์
"ดิฉัน" 31 สิงหาคม 2552 253

หม่อมราชวงศ์แห่งน้อย เกษมศรี

เป็นรุ่นพี่ซึ่งเป็นคนสวย ผิวงาม รูปร่างดี เรียบเก่ง มี
น้ำใจประเสริฐสุด นอกจากจะให้ความรักและเอ็นดูต่อรุ่น
น้องแล้ว ยังให้กำลังใจด้วย เป็นที่รักของมาแมร์ทุก ๆ ท่าน
และเพื่อน ๆ เล่นละครเป็นนางเอกบ้าง นางฟ้าบ้าง ทุก ๆ
ครั้งมาแมร์จะปลื้มใจมาก ยิ่งเห็นว่าเยาวลักษณ์แต่งตัวขึ้น
เล่นอย่างไม่เคอะเขิน ไม่อาย มาแมร์จะมีความมั่นใจและ
ชื่นใจสนับสนุนส่งเสริมสั่งสอนให้เก่งยิ่งขึ้น การอบรมต่าง
ๆ ทำให้เวลาเดินทางไปต่างประเทศตั้งแต่อายุ 17 ปี แต่
สามารถเดินทางได้อย่างองอาจ อาจหาญ กล้าไม่หวาดกลัว

ทุกครั้งที่โรงเรียนได้รับเกียรติต้อนรับ
ท่านผู้ใหญ่ที่มียศทางศาสนาและท่านผู้ใหญ่
ในราชการของประเทศไทยและต่างประเทศ
เยาวลักษณ์จะได้รับเลือกให้เป็นผู้นำของนักเรียนทั้งโรงเรียน
กล่าวคำแสดงความคารวะต่อท่านผู้มีเกียรติ
เนื่องจากมีความกล้าและเสียงดัง อ่านชัดถ้อยชัดคำ บุคลิกนุ่มนวล
ขอกราบเท้าขอพบพระคุณมาแม่และคุณครูทุกท่านที่กรุณา เมตตา
ให้การสนับสนุนเยาวลักษณ์มาโดยตลอด

ดาราของโรงเรียน เวลาถึงงานจะได้รับเลือกให้แสดง และครูก็จะสอนเต้นรำ ถ้า
มีแขกบ้านแขกเมืองมา เยาวลักษณ์จะได้เป็นผู้นำกล่าวคำอวยพรแทนนักเรียน
ทั้งโรงเรียน (ไม่ใช่เก่งอะไร แต่กล้าแสดงออก เสียงไม่สั่น เสียงดัง พูดชัดเจนไม่
เคยประหม่าหรือทำตัวเต๋อตา เก้งก้าง เดินยิ้มระรื่น ชอบมาก) ในอดีตไม่มีการ
ใช้เครื่องขยายเสียงใด ๆ ต้องเป็นธรรมชาติเนื่องจากเครื่องสื่อสารต่าง ๆ ไม่
เจริญเท่าปัจจุบัน เยาวลักษณ์ ปลื้มใจทุกครั้งที่มาแม่มอบให้เป็นผู้แทนนักเรียน
ชุดที่ 10 วารสาร นิตยสาร และคอลัมน์ข่าว เล่มที่ 2/5 252

วันจันทร์ที่ 19 พฤศจิกายน พ.ศ. 2494

หลักเมือง

ปีที่ ๗ ฉบับที่ ๑๑๘ วันจันทร์ที่ ๑๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๔ ราคา ๗๕ สต.

สาว 'มาแตร์' เป็นนางงามชายหาด

คุณเยาว์ดักษณ์ ศรีคำโกชน์ สาวงามจากมาแตร์ —
เคย มาได้รับการคัดเลือกเป็นนางงามชายหาดบางแสน ของ
การทอดกฐินของสมาคมพ่อค้าไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์
ที่จังหวัดชลบุรี เมื่อวันทศมาสเดือนนี้ ภาพโดย สุปัทม์ —
เนตยดาภ

ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๗๘ วันศุกร์ที่ ๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๙๖ ราคา 75 สต.

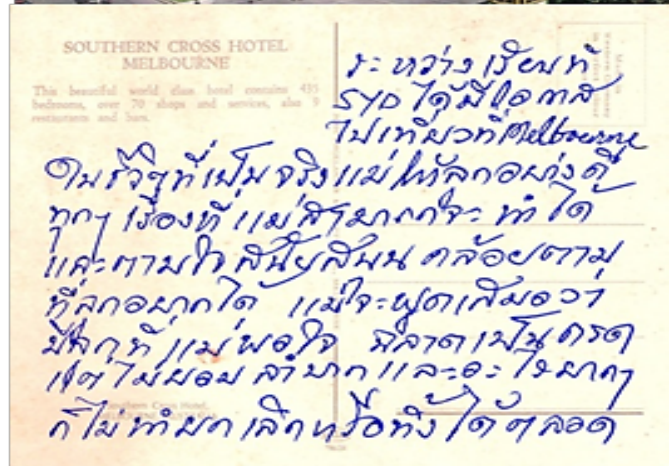
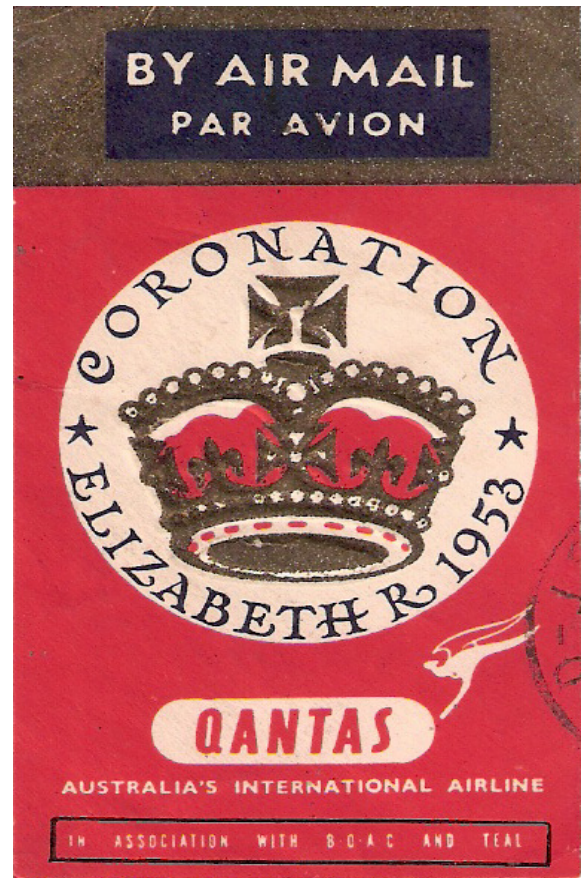

เขาวลัทธิ ศรีคัมโพธิ์ ถ่ายร่วมแม่บ้านและอาจารย์ในขณะที่ศึกษาอยู่ในออสเตรเลีย

กิ่งก้านที่พิมพ์ด้วยมือ -
 Magaretta Kelly โรมาน
 ได้พิมพ์ขึ้นไว้ด้วยตัวอักษร
 ยามแรก: ดวงใจเธอ หอม สดชื่น
 ภายหลัง: แม่ที่คอยดูแล
 รักลูกของเธอไว้เสมอ
 ๑) Australia
 ๒๐/๑/๑๙๕๓.

อยู่ที่ Sydney เล่น Tennis ทุกเย็น ชอบมาก ฝึกกำลังแก่งก็ต้องกลับเมืองไทยเพื่อไปอเมริกา และไม่มีโอกาสได้เล่นอีกเลยเพราะไม่มีเวลา และค่าเครื่องอุปกรณ์ต่างๆ และสนามแพงมาก

กลับจาก Sydney ประเทศ Australia เมื่อวันที่ 11 สิงหาคม 2497 (ค.ศ.1954)

Going Back To Thailand

TWO pretty Thai girls passed through Singapore yesterday by Qantas/BOAC on their way home. They were Miss Sricumpothi, 19, (left) and Miss Rojanavongsee, 18.

Miss Sricumpothi took up a commercial subject in Sydney and Miss Rojanavongsee graduated in Domestic Science in Washington. She was accompanied by her uncle, Mr. Dhep Jotinujit, a member of the Thai Parliament. — Standard photo.

เยาวลักษณ์ แผงสภา

คุณสุรภีร์ โรจนวงศ์

ตลอดเวลาสองปีกับ 1 เดือน ที่ศึกษาอยู่ ได้รับความรัก ความกรุณาจากคุณนาย ถนอมวงศ์ ภรรยาท่านผู้ดูแลนักเรียนไทยและมาแมร์ที่โรงเรียน Armidale อาจารย์สอนที่ Sydney และเพื่อนๆ ทั้งไทยและต่างประเทศ เยาวลักษณ์ขอกราบเท้ากราบ ขอบพระคุณท่านผู้ใหญ่ทุกท่านที่กล่าวมาทั้งหมด มีความเมตตาให้ชีวิตที่ดี อบรมสั่งสอนในสิ่งที่ประเสริฐ สามารถดำเนินชีวิตได้มาถึง ณ วันนี้ พ.ศ. 2565 ตลอดมา อยากจะให้เยาวชนทั้งหมดได้รับความรักและความกรุณาจากท่านผู้ใหญ่ ตลอดเวลาเหมือนชีวิตที่ได้ศึกษาอยู่ในทวีปออสเตรเลียที่เยาวลักษณ์ได้รับมาโดยตลอด

ป้าและแม่ เลี้ยงลูกส่งเสริมให้ลูกทุก ๆ อย่างที่ดีที่สุด
บันทึกชีวิตที่โดดเด่นเป็นหนึ่งของเยาว์ลักษณ์

MARCH 18, 1955 (พ.ศ.2498)

SANTA MONICA BEACH.

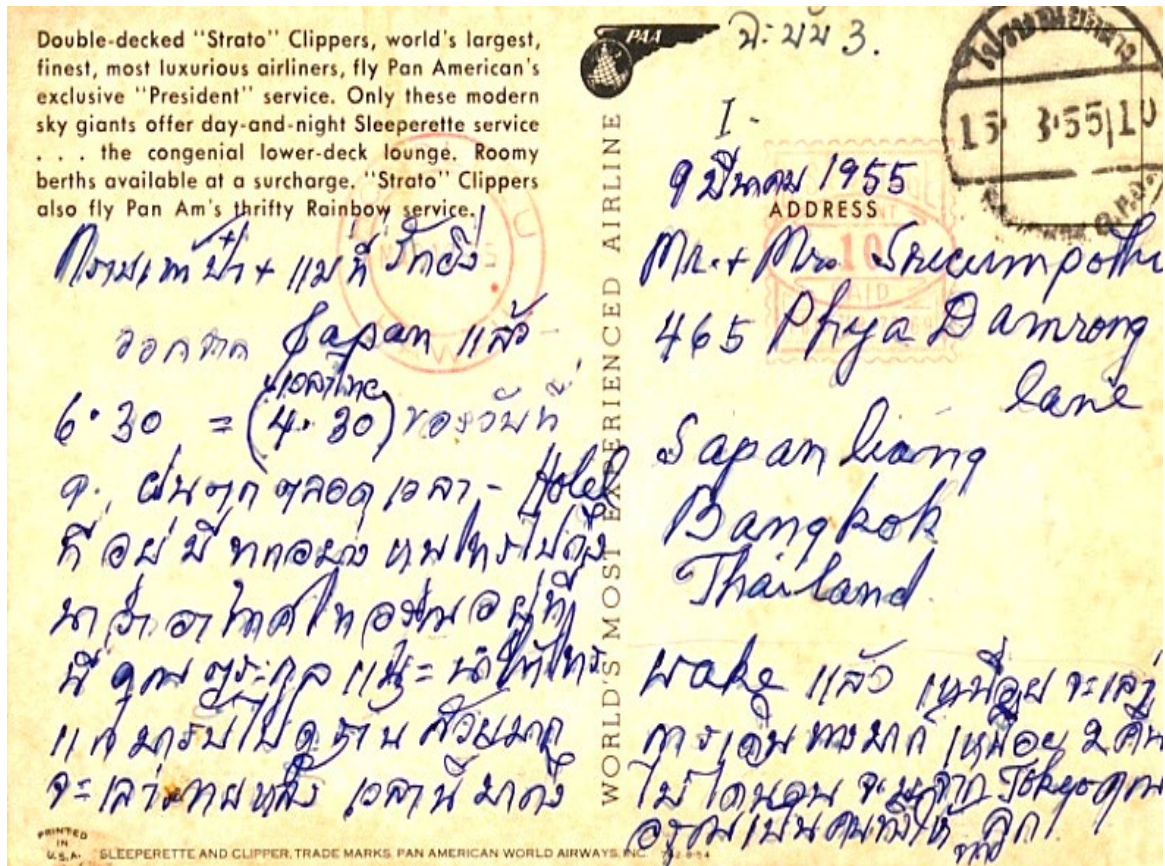
LOS ANGELES, CALIFORNIA U.S.A

ในการเดินทางครั้งนี้ใช้เวลา 3 วัน เครื่องบินพักเติมน้ำมันที่ HONG KONG เครื่องบินหยุดพักและพักค้างคืน ณ โรงแรมที่โตเกียว 2 วัน แวะเติมน้ำมันที่เกาะWAKE และเกาะ HONOLULU 4 ชั่วโมง โชคดีเครื่องบินแวะที่ SAN FRANCISCO 3 ชั่วโมง ถึง LOS ANGELES เวลา 13.30 น. ของวันที่ 11 มีนาคม พ.ศ 2498 สนามบิน L.A. กว้างมาก พนักงานสายการบินให้การต้อนรับอย่างดี มีนักเรียนไทยนำรถสองคันมารับที่ สนามบิน ประมาณแปดท่านได้จากโลกไปแล้ว ปัจจุบันนี้เหลือเพียงเยาวลักษณ์ ถามว่า หว่าแห้วมัย? มีความรู้สึกเศร้า เพื่อนๆ รอบข้างจากไปหมด มาดูภาพเก่าๆ ในหนังสือ ทำให้หายเศร้า เมื่ออ่านหนังสือทั้งหมดที่เขียน 10 ชุด 39 เล่ม ทำให้มีความสุขมากๆ เพราะสิ่งที่ดีในชีวิตตั้งแต่เกิดมาได้รับความสมปรารถนาทุกประการ ทำให้มีกำลังใจที่จะ จัดทำหนังสือทั้ง 39 เล่ม เป็นเพื่อนชีวิตประจำวันที่ได้รับพรจากเทพเทวดาทั่วโลกที่เกิด มาและได้มีโอกาส ประสบการณ์ดำเนินชีวิตในรูปแบบต่างๆ ทั้งดี ทั้งสุข ทั้งทุกข์ แต่ก็รอด มาได้โดยมีเทพประทานพรคุ้มครองอยู่ตลอดเวลา ให้มีเงินใช้ อยู่ดี กินดี ตามความ เหมาะสม ไม่ทุกข์ยาก ลำบาก หรือ มีทุกข์ เรียกว่า สุขกายสบายใจ ในบารมีที่เทพ ประทานพรให้ สามารถทำใจยอมรับทุกอย่างที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติของชีวิตที่อยู่ใน โลกนี้ เราก็ไม่ต้องอ้อโอกาส มีความสบายอยู่อย่างพอใจ ตามมี ตามเกิดที่ทำบุญมาในชาติ ปางก่อน ถือได้ว่าสมบุญพูนสุขตามอัธยาศัยของมนุษย์ อยู่อย่างยึดถือมีหลักธรรมะ ประจำใจตามศาสนาทุกศาสนาที่อวยพรให้เป็นคนดี พระคุ้มครองตลอดทุกวัน

ออกเดินทางจากบ้านเพื่อไปสนามบินเวลา 07.30 น. ขึ้น 15 คำตรงกับวันอังคาร ที่ 8 มีนาคม พ.ศ.2498 เป็นวันมงคลได้เริ่มต้นชีวิตที่ดีมีความสุขสมบูรณ์ ขณะที่ปิด เล่มหนังสือที่จัดทำทั้งหมด 10 ชุด รวม 39 เล่ม ปิดเล่มในปี พ.ศ. 2565 ชีวิตมีความสุข พอควรและยังมีภารกิจต่างๆ ที่ได้ปฏิบัติหน้าที่ทั้งภาครัฐและเอกชนเพื่อสนับสนุนในสิ่ง ที่ต้องช่วยกันรักษาโลกอันเป็นที่รักของมนุษย์ของเราให้ทุกคนอยู่เย็นเป็นสุขตลอดกาล

ภาพถ่ายที่ห้องรับรองของสนามบินดอนเมือง ในอดีตสนามบินนี้เป็นสถานที่ทันสมัยในขณะนั้น ใคร ๆ ก็ยากไปเที่ยวที่สนามบินถึงแม้จะไม่ได้เดินทางเป็นสถานที่ที่เด่น ถนนทางไปมีต้นไม้สองข้างทางสวยงามมาก

ประกาศ
แต่งตั้งสมาชิกวุฒิสภา

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า ตามที่ได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งสมาชิกวุฒิสภา ตามประกาศลงวันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๔ นั้น

บัดนี้ ครบกำหนดหกปีนับแต่วันที่ทรงแต่งตั้งสมาชิกวุฒิสภา ตามประกาศลงวันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๔ สมาชิกภาพของสมาชิกวุฒิสภาดังกล่าว ได้สิ้นสุดลง จึงมีพระบรมราชโองการ โปรดเกล้าฯ แต่งตั้งสมาชิกวุฒิสภาตามมาตรา ๘๔ และมาตรา ๘๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ดังต่อไปนี้

เป็นผู้บัญชาการสถาบันวิชาการทหารเรือชั้นสูง

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๐ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๘ เมษายน ๒๕๓๐

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ป. ทิณสุลานนท์

นายกรัฐมนตรี

ปุมหลังนักรูกริจ วปอ.

โดย : อัชฌา ชูเกลี้ยง หนังสือพิมพ์: อรุณสวัสดิ์ ปีที่ 2 ฉบับที่ 14

เดือน พฤษภาคม พ.ศ.2532 หน้า 86-87ลำดับที่ : 18

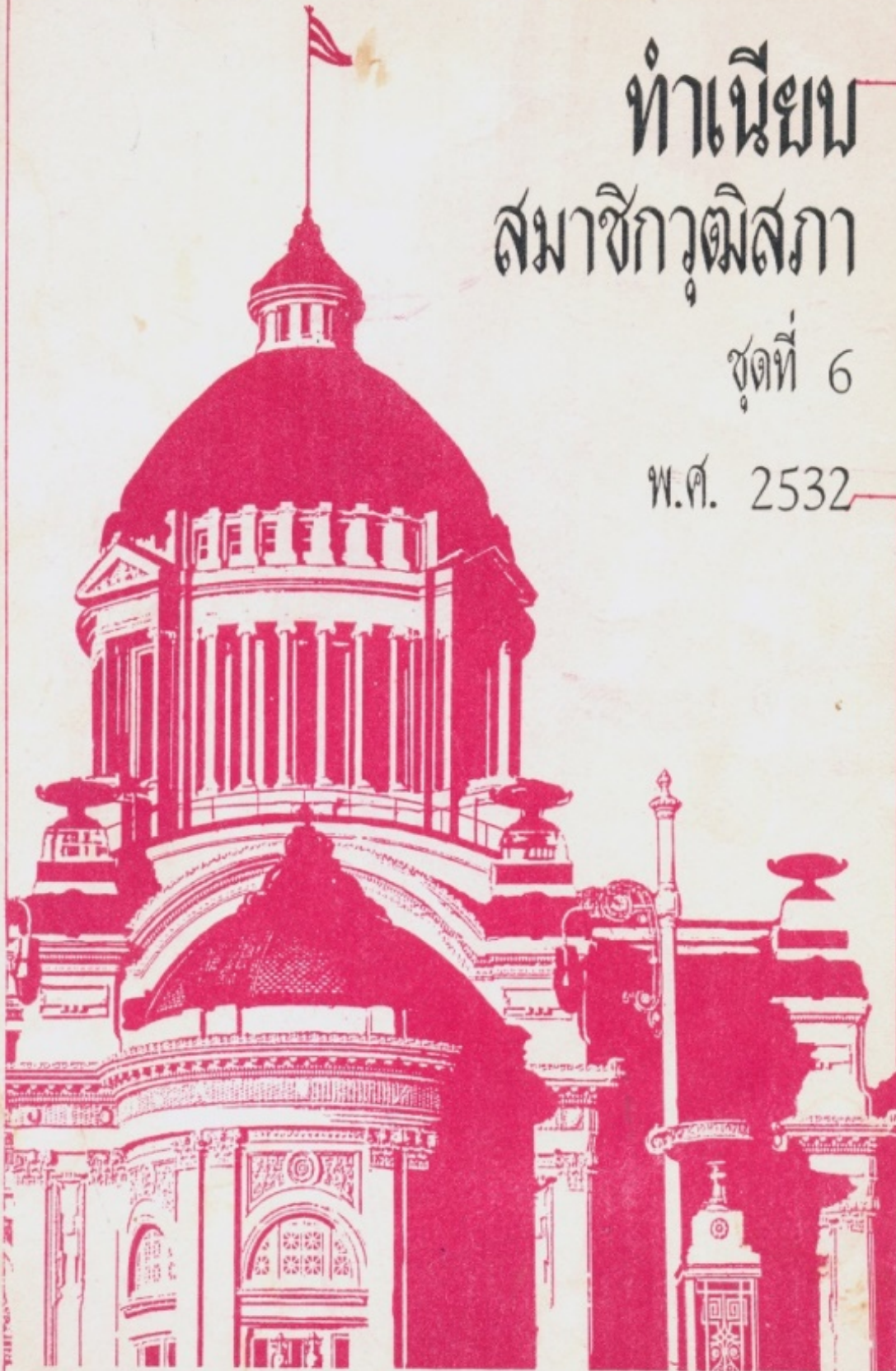
เผย 75 วุฒิสมาชิก เข้ามาใหม่ตามฟอร์ม นายทหารและข้าราชการชั้นผู้ใหญ่และผู้ใกล้ชิดป่าเปรม เข้ามาเพียบ พล.ต.วันชัย อัมพุนันท์ ผบ.ทหารพรานค่ายบักธงชัยก็ได้รับแต่งตั้งเข้ามา รวมทั้งหมอประสพ รัตนากร เพื่อนซีของป่าเปรม แต่ พล.อ.สม ชัดพันธ์ และนายศิริ อติโพธิ์ สองรองประธานวุฒิสภาปีวพร้อมกับผู้ว่าการการไฟฟ้าฝ่ายผลิตพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่าตามที่มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งสมาชิกสภาตามประกาศลงวันที่ 25 เมษายน 2524 นั้น บัดนี้ครบกำหนด 6 ปี นับตั้งแต่วันที่ทรงแต่งตั้งสมาชิกวุฒิสภาตามประกาศลงวันที่ 25 เมษายน พ.ศ. 2524 สมาชิกภาพของสมาชิกวุฒิสภาดังกล่าวได้สิ้นสุดลง จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งสมาชิกวุฒิสภาตามมาตรา 84 และมาตรา 85 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จำนวน 75 คน ทั้งนี้ตั้งแต่วันที่ 22 เมษายน พ.ศ.2530 ประกาศ ณ วันที่ 19 เมษายน พ.ศ.2530

1. นางเยาวลักษณ์ แพ่งสภา นายกสมาคมธุรกิจท่องเที่ยว

ทำเนียบ สมาชิกวุฒิสภา

ชุดที่ 6

พ.ศ. 2532

YP. ๑๐๓๓ 50 11๒: 111.

เขวาลักขณ์

PRESENT POSITIONS :

1. Senator of the Parliament.
2. Chairman, Director of Lucky Travel Service Co., Ltd.
3. Chairman of Metropole Travel Service Ltd.. Part.
4. Member of the Board of Directors Tourism Authority of Thailand.
5. Committee member of the ASEAN Tourism Association (ASEANTA 6 countries, Thailand, Malaysia, Singapore, Indonesia, Philippines and Brunei).
6. Committee member of the Federation of ASEAN Travel Agent Associations (FATA for 6 countries, Thailand, Malaysia, Singapore, Indonesia, Philippines and Brunei).
7. Committee on Tourism for the Thai Chamber of Commerce.
8. Member of the Board of Governor of the International Award of Tourism "Golden Helm"

คุณค่าที่ลุ่มลึกรอบด้าน

อรุณสวัสดิ์

ปีที่ 2 ฉบับที่ 14 เดือนพฤษภาคม 2532

อรุณสวัสดิ์ 86

ปุมหลังนักรุกิจ วปอ. วันที่ 9 มีนาคม พ.ศ.2532

■ อัจฉา ชูเกลี้ยง

ไ
นที่สุดหลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักรภาคครุฑร่วมเอกชน (ปรอ.) ก็ได้ถูกซ์เปิดเรียนกันไปแล้ว เมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2532 นักศึกษารุ่นแรกทั้ง 54 คน ก็เดินเข้าเรียนอย่างยิ้มแย้มเป็นสุขใจ และส่วนหนึ่งก็เป็นนักรุกิจที่ล้วนแต่มีงานรัดตัว แต่ต่างก็มีความยินดีที่ได้มีโอกาสเข้าเรียนในครั้งนี้ คอแลมนั้นจึงเปิดกว้างให้นักเรียนที่เป็นนักรุกิจ แสดงความคิดเห็นหลากหลาย

ได้ให้สัมภาษณ์ไว้ กล่าวที่จะเข้าไปศึกษาในสถาบันนี้ ด้วยเหตุผลโดยนัย ตั้งแต่เด็ก เป็นคนขยันหมั่นเพียรหาความรู้ เคารพคำสั่งสอนของพ่อแม่ ท่านผู้ใหญ่ทุกท่าน ครูบาอาจารย์ เป็นที่รักของท่านผู้ใหญ่ที่ได้พบเห็น เพราะเป็นคนที่มีความสุขที่จะ บริการรับใช้ท่านผู้ใหญ่ ถือเป็นเรื่องที่ควรจะเป็นหน้าที่ของผู้น้อยควรจะปฏิบัติ อย่างดีที่สุดต่อท่านผู้ใหญ่ทุกท่าน หรือผู้บังคับบัญชาเวลาได้รับรางวัลตอบแทนจาก ท่านผู้ใหญ่มีความสุขมาก ชอบมาก เนื่องจากเป็นความรู้สึกที่ มิได้ปล่อยเวลาให้ ล่วงเลยไปโดยมิได้ ผลประโยชน์อะไรและสิ่งที่ได้รับคือความสำเร็จและความกรุณา จากท่านผู้ใหญ่มาโดยตลอด จึงทำให้ชีวิตมีแต่ความเจริญรุ่งเรือง

เขาวลัษณ์ แพ่งสภา
นายกสมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยว

สาย ๆ ของวันอังคารที่ 11 เมษายน 2532 ที่ผ่านมานี้ ณ วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักรอันเป็น แหล่งข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับหลักสูตร ปรอ.

หน้าห้องเรียนซึ่งในขณะนั้นเป็น ช่วงเวลาพักพอดี นักศึกษาบางคนอยู่ใน ชุดสูท บางคนอยู่ในชุดข้าราชการ บางคนก็อยู่ในชุดพระราชทาน แต่มีนักศึกษา อยู่ท่านหนึ่งที่ดูเด่นอยู่ในชุดสีชมพูอ่อน เธอเป็นสตรีเพียงคนเดียวที่ยืนสนทนากับผู้ชายที่ระเบียง นั่นคือเป่าสายตา ของเราที่ต้องการสนทนาด้วย (หลังจาก เลิกเรียนแล้ว) เธอผู้นั้นคือ คุณ เขาวลัษณ์ แพ่งสภา

เธอบอกถึงความรู้สึกที่ได้รับคัดเลือกเข้าเรียนใน วปอ.ครั้งนี้ว่า

“พี่มีความภาคภูมิใจมาก และก็ ยินดีอย่างยิ่งที่ได้เข้ามาเรียนใน วปอ. ครั้งนี้ พี่ปรารถนาอยากจะได้เรียนที่นี่มา

นานแล้ว แต่คิดว่าเราคงไม่มีโอกาส เพราะสมัยนั้นเขาไม่อนุญาตให้ผู้หญิง เข้ามาเรียน จนกระทั่งมาทราบเมื่อ ประมาณ 3 เดือนที่ผ่านมาว่า วปอ. ได้อนุญาตให้นักธุรกิจหรือเอกชนได้เข้ามาเรียนร่วมกับภาครัฐบาล พี่ก็เลยสมัคร เข้ามาเรียน เพราะคิดว่าตัวเองมีความ สามารถที่จะทำคุณประโยชน์ให้กับส่วนรวมได้”

คุณเขาวลัษณ์กล่าวว่าเมื่อได้มา เรียนที่ วปอ.แล้ว ทำให้เธอได้รู้จักกับ บุคคลต่าง ๆ มากขึ้น เพราะนักศึกษา ที่เรียนร่วมกันนั้น มาจากหลาย ๆ สถาบัน บางคนเป็นข้าราชการระดับปลัดกระทรวง ตลอดจนถึงระดับผู้อำนวยการกอง บาง ส่วนก็เป็นนักธุรกิจระดับประธานกรรมการ บริษัท หรือกรรมการผู้จัดการใหญ่ก็มี “เพราะฉะนั้นพี่คิดว่าในอนาคตถ้าพี่ จะทำธุรกิจอะไรสักอย่าง เราก็สามารถ ปรึกษา หรือขอคำแนะนำจากท่านเหล่า

นั้นได้ ในอันที่จะหาข้อยุติที่ดีที่สุดที่จะนำมาใช้และปรับปรุงกิจการหรือธุรกิจที่เราทำอยู่นั้นให้ดีขึ้น”

จากการได้พูดคุยกับคุณเขวาลักษณ์ จะเห็นได้ว่าประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนในครั้งนี้ดูเหมือนว่าจะเน้นหนักทางด้านผลประโยชน์เพื่อประเทศชาติเป็นหลัก เพราะอาจารย์แต่ละท่านที่มาบรรยายนั้นเปี่ยมด้วยคุณวุฒิและประสบการณ์สูงมากจากสาขาต่าง ๆ ซึ่งนักศึกษาทุกคนจะได้รับความรู้อย่างเต็มที่ แม้วก่อนหน้านั้นทุกคนมีความรู้มีประสบการณ์อยู่แล้ว

“แต่พอมาเรียนที่นี่ก็รู้ว่า ความรู้ต่าง ๆ ที่มีอยู่นั้นเมื่อเทียบกับความรู้ที่ได้รับจาก วปอ.มันต่างกันมาก ตามสถาบันต่าง ๆ ส่วนใหญ่เขาจะสอนว่าจบไปแล้วจะไปประกอบอาชีพอะไร ทำงานอะไร แต่ที่ วปอ.เขาสอนให้นักศึกษาทุกคน ได้รู้ลึกนึกคิดถึงผลประโยชน์

ของประเทศชาติที่ควรจะได้รับการปกป้องเอาไว้เป็นหลักใหญ่ นอกจากนั้นประโยชน์อีกอย่างที่ได้รับจากการเรียนในครั้งนี้ก็คือ การได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน รู้จักบุคคลต่าง ๆ มากขึ้น ได้รู้ว่าแต่ละท่านมีเอกลักษณ์อย่างไร มีอุดมคติในอาชีพของตนอย่างไร ได้เรียนรู้ซึ่งกันและกัน และต่อไปภายภาคหน้าพวกเราก็จะได้มีการพบปะสังสรรค์ หรือให้การปรึกษาและคำแนะนำซึ่งกันและกันได้

“ส่วนประโยชน์ทางธุรกิจนั้น มีแต่เป็นผลพลอยได้มากกว่า เพราะถ้าใครที่เข้ามาเรียนแล้วคิดว่ามาเพื่อผล

ประโยชน์ของตนไม่ได้หรอก” เธอกล่าวเสริมเมื่อถามถึงประโยชน์ที่ควรจะได้รับทางธุรกิจ แล้วเธอก็ย้ำอีกว่า “เราจะต้องทำเพื่อส่วนรวมเพื่อประเทศชาติ และคิดว่าเราจะต้องเอาความรู้ที่ได้รับนี้ไปใช้ให้คุ้มค่ากับที่ทางภาครัฐบาลให้กับเรา เราจะต้องปฏิญาณกับตัวเองไว้ว่า ตราบใดที่เรายังมีพลังอยู่ เราจะต้องรับใช้ประเทศชาติไปตลอดชีวิต และก็ต้องทำให้ดีที่สุดด้วย”

ผลพลอยได้อีกอย่างหนึ่งที่ได้รับจากการเรียนครั้งนี้ก็คือ “การยอมรับในสังคม” เพราะคุณเยาวลักษณ์ยอมรับว่า เธอได้รับเชิญไปบรรยายที่โน่นที่นี้อยู่เสมอ การที่ได้รับประกาศนียบัตรอีก 1 ใบก็จะทำให้เธอเกิดความเชื่อมั่นในตัวเองได้มากขึ้นและทุก ๆ คนในสังคมก็ยอมรับด้วย ทั้งทางภาครัฐบาลและเอกชน

“โครงการ ปรอ.นี้มีประโยชน์ต่อประเทศชาติโดยตรง เพราะขณะนี้เราเรียนรู้ถึงผลประโยชน์ของชาติ ซึ่งมีความหมายแตกต่างออกไปมากมายเหลือเกิน เราจะต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อประเทศชาติ เมื่อชาติได้รับก็หมายความว่าประชาชนก็ได้รับด้วย แม้ว่าตอนนี้เราก้ยังหาข้อสรุปไม่ได้ว่าผลประโยชน์ของชาติอยู่ที่ไหนกันแน่ชัด เพราะผลประโยชน์ที่วุ่นวายกว้างขวางมาก แต่เราทุกคนที่กำลังเรียนที่ วปอ.รู้แล้วว่าสิ่งที่เราจะทำและจะคิดต่อไปนี้ ไม่ได้คิดเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวเพียงอย่างเดียว แต่ต้องคิดไปถึงผลประโยชน์ของบ้านเมืองด้วย”

นี่คือหนึ่งในทรศนะของสตรีนักบริหารในจำนวนสองท่านที่มีโอกาสเข้าร่วมในโครงการใหม่ล่าสุดที่รัฐบาลประชาธิปไตยอนุมัติให้เข้าศึกษา เพื่อเสริมสร้างพลังทาง “กองทัพเศรษฐกิจ” ของประเทศให้ก้าวรุดหน้าสืบไป

บุญเฉลียว 87

นักศึกษาหลักสูตรป้องกันราชอาณาจักรภาครัฐร่วมเอกชน รุ่นที่ ๑ (ปรอ.๑)

ด่วนมาก
ที่ กท ๐๓๑๐.๘/๕๓๖

INSS025.P

วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร
กองบัญชาการทหารสูงสุด
ถนนวิภาวดีรังสิต กท.๑๐๕๐๐

๗ มีนาคม ๒๕๖๒

“ความภาคภูมิใจของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร อยู่กับการปฏิบัติของนักศึกษา
หลังจากที่ได้สำเร็จการศึกษาไปแล้ว”

พลโท
(ทำเนียบ ทับมณี)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร

พลโท ทำเนียบ ทับมณี

เรื่อง การรายงานตัวเข้ารับการศึกษา

เรียน นางเยาวลักษณ์ แพ่งสภา

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กำหนดการรายงานตัวและปฐมนิเทศ จำนวน ๑ ฉบับ
๒. แบบฟอร์มกรอกประวัติ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยคณะกรรมการคัดเลือกบุคคลเข้ารับการศึกษาหลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักร
ภาครัฐร่วมเอกชน มีมติเห็นชอบขั้นต้นให้ท่านเป็นผู้ได้เข้ารับการศึกษาในหลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักร
ภาครัฐร่วมเอกชน รุ่นที่ ๑ ประจำปีการศึกษา พ.ศ.๒๕๖๒ ซึ่งกำหนดเปิดการศึกษาใน
วันพฤหัสบดีที่ ๙ มีนาคม ๒๕๖๒ นี้ วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักรขอแสดงความยินดีกับท่านไว้ล่วงหน้า
และจะดำเนินการนำรายชื่อของท่านขอรับความเห็นชอบต่อคณะกรรมการมนตรีต่อไป

เพื่อเป็นการเตรียมการสำหรับพิธีเปิดการศึกษาและปฐมนิเทศการปฏิบัติตนระหว่างศึกษา
หลักสูตรนี้ วิทยาลัย ฯ จึงขอให้ท่านไปรายงานตัวและรับฟังการชี้แจง ณ ห้องบรรยายหลักสูตรการ
ป้องกันราชอาณาจักรภาครัฐร่วมเอกชน ที่วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร ถนนวิภาวดีรังสิต ใน
วันพุธที่ ๘ มีนาคม ๒๕๖๒ ตามกำหนดการที่ส่งมาด้วย ๑ และวิทยาลัย ฯ ใคร่ขอให้ท่านกรอกประวัติ
ตามแบบฟอร์มที่ส่งมาด้วย ๒ ส่งให้วิทยาลัย ฯ ในโอกาสแรกด้วย

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

พลโท

(ทำเนียบ ทับมณี)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร

สถาบันวิจัยทางยุทธศาสตร์ ฯ
โทร. ๒๖๖๕๓๐๐

กราบขอบพระคุณท่าน มีความกรุณา สุภาพให้เกียรติต่อนักศึกษา ให้คำแนะนำในสิ่งที่เป็นประโยชน์
สามารถนำไปปฏิบัติต่อการดำเนินงานและชีวิต ที่ก่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองตลอดกาล

เพื่อชาติ

โดย : ทิพย์หทัย ลำดับที่ : 19

นิตยสาร: จันทร ปีที่ 3 ฉบับที่ 31 เดือนเมษายน พ.ศ.2533 หน้า 44-45

เพลง ความหวัง

ทิพย์หทัย

เพื่อชาติ

จดหมายราชการ ๒ ฉบับ มีตรา
ครุฑประทับอยู่บนหัวจดหมาย
เรียบ ๆ ไม่ผิดกับจดหมายราช-
การฉบับอื่น ๆ ไม่น่าเลยที่จะ
ทำให้ผู้รับเก็บถนอมมันไว้ดัง
สมบัติอันมีค่า ทว่าคุณเขาวลัทธิ
แห่งสภา นายกสมาคมไทยธุรกิจ
การท่องเที่ยว ประธานและ

ผู้อำนวยการบริษัทลัคกี้ แทรเวล เซอร์วิส และ
ประธานห้างหุ้นส่วนจำกัดเมโทรโพลแตรเวล
เซอร์วิส จำกัด ผู้มีบทบาทสำคัญยิ่งในการส่งเสริม
การท่องเที่ยวของประเทศไทยต่อนานาชาติ
ก็ได้กระทำเช่นนั้นกับจดหมายราชการ ๒ ฉบับ
ที่มีมาถึงเธอจากวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร
ค่าที่เนื้อความในจดหมายทั้ง ๒ ฉบับไม่ธรรมดา
สักนิดในความรู้สึกของเธอ

“จดหมายฉบับแรกลงวันที่ ๗ มีนาคม
๒๕๓๒ วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักรเขียนมา
บอกว่า ตกตงรับดิฉันเข้าเป็นนักศึกษา ดิฉัน
ประทับใจ เพราะมันแสดงถึงว่าคุณสมบัติของ
ดิฉันเป็นที่ยอมรับของทางวิทยาลัย การที่จะ
สมัครเข้าเป็นนักศึกษานั้นเราต้องพิจารณาตัว

คุณเขวาลักษณะกับเกียรติบัตรของความภาคภูมิใจนับ จำนวนไม่ถ้วน

เองก่อนแล้วว่า เรามีความสามารถมั๊ย เราพร้อมหรือเปล่า เรามีคุณสมบัติอะไรบ้าง ดิฉันคิดนะคะว่า ในการที่จะสมัครเข้าเป็นนักศึกษาของวิทยาลัยนี้ เราควรมีคุณสมบัติหลาย ๆ ด้าน ต้องเคยผ่านงานธุรกิจต่าง ๆ มาเป็นระยะเวลาไม่ต่ำกว่า 10 ปีขึ้นไป และประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานจนมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับในสังคมอยู่พอสมควร เรายังต้องมีความเชื่อมั่นในตัวเองด้วยการที่จะเข้าไปศึกษานั้นเราต้องเข้าไปทำชื่อเสียงให้แก่สถาบัน และต้องมีการแลกเปลี่ยนความรู้ ไม่ใช่ว่าอยู่ที่ ๆ เราก็จะไปสมัคร

ดิฉันเคยได้รับเชิญให้ไปเป็นวิทยากร ไปฝึกงาน ไปอบรมมาแล้วหลายต่อหลายครั้ง แม้จากต่างประเทศก็เคยชวนดิฉันเข้าไปร่วมประชุมเป็นกรรมการนับเป็นสิบ ๆ ปี หรือไม่ก็เชิญไปเป็นที่ปรึกษา คือเชิญให้ไปในเรื่องงาน ตลอดระยะเวลากว่า 30 ปีมานี้ นะคะ ดิฉันทำแต่งงานทั้งนั้น เป็นกรรมการทั้งในงานการกุศล งานอบรม งานปรับปรุงหรือพัฒนาในเกือบจะทุกประเทศทั่วโลก อย่างอเมริกัน สมัยก่อนก็ไม่ใช่จะเรียกได้ว่าเฟื่องในเรืองทองเทียว ก็มาเชิญให้ดิฉันไปเป็นที่ปรึกษา ให้ตัวเรือบินฟรี ให้ที่

พักในโรงแรมฟรี ไปถึงก็ปรึกษาหารือว่า ทำยังไง จะส่งทัวร์มาเมืองไทยได้ ทางยุโรปก็เหมือนกัน ทางออสเตรเลีย แล้วก็สิงคโปร์ โอ๊ย...ทางเอเชียที่เคยเชิญมาแล้วทั้งหมด เชิญแล้วเชิญอีก ไปปรึกษากันว่า มีวิกฤตการณ์เกิดขึ้นอย่างนี้จะทำยังไง อย่างบ้านเมืองของเราที่เคยมีวิกฤตการณ์ขึ้นเมื่อวันที่ 14 ตุลาคม ปี 16 เราก็ต้องออกไปเกือบทุกประเทศ ไปชี้แจงว่าบ้านเมืองของเราสงบนะ นั่นมันเป็นเรื่องธรรมดาที่ประเทศอื่น ๆ เขาก็มีกันในการเรียกร้องสิทธิต่าง ๆ ที่ผู้คนในประเทศนั้นคิดว่า เขาควรจะได้รับ เพื่อให้ประเทศของเราต้องมีผลเสียทางการท่องเที่ยว

ดิฉันยังเคยได้รับทั้งวุฒิปัตร์ ประกาศนียบัตร ปริญญาบัตร ได้รับรางวัลที่รัฐสภาเยอรมันร่วมกับสื่อมวลชนอิตาลีมอบให้ในฐานะเป็นผู้ที่เผยแพร่และโฆษณาในธุรกิจการท่องเที่ยว เผยแพร่และโฆษณาถึงวัฒนธรรมไทย คือรางวัลเป็นผู้หญิงอาเซียนคนแรกที่ได้รับรางวัลต่าง ๆ มากที่สุด ฟิลิปปินส์ยังมาที่หลัง สาเหตุที่ทำให้ได้รับรางวัลมากมายอย่างนั้นก็เพราะว่า ดิฉันไม่ได้รับราชการ แต่ดิฉันทำงานเอกเทศ เมื่อมีการประชุมอะไรดี ๆ ที่ไหน ดิฉันก็จะออกเงินส่วนตัวของดิฉันไปในนามของสมาคมบ้าง ในนามของบริษัทบ้าง ไปในนามของคณะกรรมการกลุ่มบ้าง แต่ข้าราชการไม่มีโอกาสที่จะออกไปได้ง่าย ๆ อย่างนี้ งานก็เลยไม่ต่อเนื่อง ดิฉันได้ใช้ทุนทรัพย์ส่วนตัวไปมากมายเพื่อที่จะออกไป

ได้ง่าย ๆ อย่างนี้ งานก็เลยไม่ต่อเนื่อง คิดค้นได้
ใช้ทุนทรัพย์ส่วนตัวไปมากมายเพื่อที่จะออกไป
ทำหน้าที่เหล่านี้ เพราะอย่างน้อยก็ยังสามารถไป
โชว์หน้า ให้เขาเห็นว่าผู้หญิงไทยนี้ก็ไม่ใช้ธรรมดา
หрокนะ แต่เก่ง แล้วเราก็ไปเชิญชวนให้เขามา
เที่ยวเมืองไทย

ที่เรามีโอกาสดีก็เพราะว่า เวลาที่เราไป
ต่างประเทศ เราไม่ได้ไปยืนข้างถนนนี้ เราไม่ได้
ไปงานเล็ก ๆ แต่เราไปงานใหญ่ ๆ เราก็มีโอกาส
เรียกร้องขอให้เขามาเที่ยวเมืองไทย แล้วก็ยัง
ช่วยกันพัฒนา อย่างอเมริกานี้เขาเคยถามอยู่
เสมอว่า ทำยังไงเราถึงจะกำจัดคอมมิวนิสต์ให้
หมดไป เราก็บอกเขาว่า ท่านก็ส่งนักท่องเที่ยว
ของท่านเข้ามา มาก ๆ ซึ่ ถ้ามีนักท่องเที่ยวมาก
มาก ๆ คนไทยก็จะต้องมีรายได้ พอมีรายได้เข้า
ใครบ้างล่ะที่จะอยากเป็นคอมมิวนิสต์ ยูส่งเขามา
กันมาก ๆ นั่นแหละเป็นทางที่จะช่วยบ้านเรา
คิดค้นเคยได้เข้าไปประชุมในยูไนเต็ค เนชั่นมา
แล้ว คือแม้แต่ระดับรัฐบาลต่อรัฐบาลเขาก็เคย
เชิญคิดค้นเข้าไปร่วมประชุม เพราะเขาเห็นว่า
คิดค้นมีคุณสมบัติพอในเรื่องนี้...การที่เราจะเข้า
ไปเรียนในวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร เราก็
ต้องดูตัวเองเสียก่อนว่า เรามีคุณสมบัติพอหรือ

ไม่ นี่ไม่ใช่จะมายกตัวเองนะกะ ดิฉันเพียงแต่จะ
บอกว่า ดิฉันคิดว่าดิฉันก็เป็นคนหนึ่งที่มีคุณ-
สมบัติอยู่เพียงพอ แต่ทว่ายังไม่พร้อม จะพร้อม
ได้ก็ต่อเมื่อได้เข้าไปเรียนในวิทยาลัยแห่งนี้
ทำให้เราได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับประเทศ
ชาติ ได้รู้ถึงระบบราชการให้ดีมากขึ้น จบมา
แล้วเราก็จะสามารถไปทำงานให้แก่ทั้งภาคเอกชน
และภาครัฐบาลได้อย่างภาคภูมิใจ...อย่างที่คุณ
อื่น ๆ เขายอมรับ”

คุณเยาวลักษณ์ได้เข้าศึกษาในวิทยาลัย
ป้องกันราชอาณาจักรเป็นรุ่นแรก เพื่อนร่วมรุ่น
ของเธอมีอยู่ด้วยกัน 54 คน แบ่งเป็นนักธุรกิจ
เสีย 27 คน ที่เหลือเป็นข้าราชการที่ได้รับการ
คัดเลือกจากหน่วยราชการต้นสังกัด

“ที่เป็นอย่างนี้เพราะทหารกับนักธุรกิจ
นั้นควรจะไปด้วยกัน ทหารที่จะปกครองประเทศ
ได้ดี และทำให้ประเทศไทยพัฒนาไปอย่างมี
คุณภาพ ก็ควรจะต้องมีความรู้ทางธุรกิจพอ

สมควร นักธุรกิจเองก็ควรจะต้องมีความเข้าใจ
ในระบบราชการ สิ่งที่จะได้จากการเรียนก็คือ
ทุกคนจะมีความรับผิดชอบต่อประเทศชาติ จง
รักภักดีต่อประเทศชาติ และเข้าใจในระบบการ
ทำงานของทั้งราชการและรัฐวิสาหกิจ”

นักศึกษารุ่นแรกนี้มีผู้หญิงอยู่ด้วยกันทั้ง
สิ้น 2 คน คือคุณเยาวลักษณ์เอง และคุณเมย์วดี
กาญจนจารี ที่ก็ต้องเรียนรู้ทุกอย่างเช่นเดียวกับ

ผู้ชายอย่างไม่มีช้อยกเว้น

“บอกตัวอย่างเช่น - เขาคือนี่ดิฉันก็ต้องป็น
ขิงป็นก็ต้องขิง ทุกอย่างก็ต้องทำเหมือนผู้ชายหมด
เลย เนื่องจากเราต้องการที่จะทำอย่างนั้น ไม่
อยากให้ผู้ติดตาม หรือหน่วยงานที่เราไป เขา
บอกว่า อ้อ...เอาผู้หญิงมาก็เหยาะแหยะอย่างนี้
แหละ เราเองก็เคยผ่านมาแล้วทั้งงานพนักงาน
เบา และก็เตรียมพร้อมที่จะรับการศึกษ เราก็
เลยทำทุกอย่างที่ผู้ชายเขาทำ”

จดหมายฉบับแรกก็ทำให้เธอประทับใจ
ไม่น้อยแล้ว แต่จดหมายฉบับที่สองซึ่งลงวันที่
26 ตุลาคม 2532 นั้นกลับทำให้เธอประทับใจ
ได้ยิ่งไปกว่า

“เพราะวิทยาลัยส่งมาบอกว่า เราจบการ
ศึกษา คือการเข้าเรียนนั้นมันก็ไม่แน่ว่าเราจะ
ต้องเรียนจบเสมอไป เพื่อเราขาดเรียน ทำเอกสาร
วิจัยไม่สำเร็จหรือเจ็บไข้ได้ป่วย หรือมีเหตุจำเป็น
ใด ๆ ทำให้เราไม่สามารถเรียนจนกระทั่งจบได้

เราก็จะเรียนไม่สำเร็จ สิ่งทีดิฉันประทับใจอย่าง
ที่สุดจึงเป็นการเรียนสำเร็จ และได้รับพระราช-
ทานปริญญาบัตรจากพระหัตถ์ของพระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัว ทำให้ดิฉันภาคภูมิใจมาก แต่เพื่อน
ร่วมรุ่นก็โชคดีได้เรียนจบกันหมดทั้ง 54 คนนั้น
แหละค่ะ”

เธอบอกว่าเธอช่วยชาติบ้านเมืองได้แน่
เมื่อมีศึกสงครามเกิดขึ้น

“เราก็อย่าไปเป็นหน่วยรบซึคะ เราก็ไปวางแผนซิ เราก็ไปคุมการรบหรือคุมการโจมตี เราทำได้ทุกอย่างแหละคะ เราก็ไปแนะแนวทางในทุก ๆ อย่าง ที่เขามอบหมายให้ เราแค่ไปศึกษาเฉยๆ เราก็ผ่านได้ ทำได้...ทำไมจะทำไม่ได้

ไม่ใช่ผู้หญิงจะต้องไปอิงปิ่นเท่านั้นนี่คะ แต่ผู้หญิงสามารถที่จะดูแลหน่วยหลัง ในเรื่องของความเป็นอยู่ หรือการรักษาพยาบาล ถึงแม้เราจะไม่ได้เป็นหมอ ไม่ได้เป็นพยาบาล แต่เราก็อาจจะช่วยได้ในหลายแง่ ทำอะไรได้ละเอียดอ่อน ได้เร็ว และให้ได้ประโยชน์ อย่างน้อยเราก็รู้ว่าทำอย่างไรมันถึงจะได้ประโยชน์โดยเร็ว ชีวิตคนสมัยนี้มักจะไม่ละเอียด ไม่วางแผนเป็นขั้นตอน ชั่วแต่แก้ปัญหาคณะหน้าไปวัน ๆ หนึ่งเรื่องนี้เป็นที่น่าห่วง ดิฉันเป็นคนที่ผ่านมาประสบการณ์มาก ไม่ชอบที่จะทำอะไรแล้วต้องมาแก้ไขทีหลัง...ไม่ชอบ...เสียเวลา...เพราะเรา

จะได้เอาเวลาเหล่านั้นไปทำอะไรที่มันมีประโยชน์ แล้วงานก็จะได้ไม่มีปัญหา”

อย่างนี้เองนี่เล่า เธอถึงได้ประสบความสำเร็จมากมายในหน้าที่การงาน

“แต่กว่าจะประสบความสำเร็จอย่างนี้ ก็เคยชู้มาแยะเหมือนกันนะ”

เธอว่าพลาดหัวเราะเสียงใส

● จันทร์ 45

ที่ กท ๐๓๑๘.๕/๑๘๖

วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร
สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ
ถนนวิภาวดีรังสิต กทม.๑๐๔๐๐

๕๐ กรกฎาคม ๒๕๕๔

เรื่อง การเข้ารับการศึกษาหลักสูตรการจัดการสมัยใหม่

เรียน นางเขวาลักษณ์ แห่งสภา

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กำหนดการศึกษาหลักสูตรการจัดการสมัยใหม่ จำนวน ๑ ชุด
๒. แบบฟอร์มประวัติผู้เข้ารับการอบรม จำนวน ๑ ชุด
๓. แผนที่เส้นทางภายในวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร จำนวน ๑ ชุด

ตามที่ท่านได้สมัครเข้ารับการศึกษาหลักสูตรการจัดการสมัยใหม่ ของวิทยาลัยป้องกัน
ราชอาณาจักร สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ ร่วมกับ วิทยาลัยการจัดการ มหาวิทยาลัยมหิดล ระหว่างวันที่
๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ (ศึกษาเฉพาะวัน เสาร์ – อาทิตย์) ณ วิทยาลัยป้องกัน
ราชอาณาจักร สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ ถนนวิภาวดีรังสิต เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ๑๐๔๐๐

วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร ฯ ได้อนุมัติให้ท่านเข้ารับการศึกษาในหลักสูตรดังกล่าวแล้ว
จึงขอให้ท่านไปรายงานตัวเข้ารับการศึกษา ในวันเสาร์ที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๔ เวลา ๐๘.๐๐ น. ณ
ห้องบรรยายรวมวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รายละเอียดกำหนดการตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

กราบขอพระคุณท่าน พลเอก
เลิศรัตน์ เป็นอย่างสูงที่ให้กำลังใจ
ความกรุณาต่อ นักศึกษาหลักสูตร
การจัดการสมัยใหม่เป็นที่รักและ
เคารพต่อพวกเราอย่างยิ่ง

เขวาลักษณ์ แห่งสภา

ขอแสดงความนับถือ

พลโท

(เลิศรัตน์ รัตนวานิช)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร
สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ

เยาวลักษณ์ แพ่งสภา ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการออมหญิง วปรอ. กจ. เป็นผู้แทนมอบช่อดอกกุหลาบให้แก่ พล.อ. เลิศรัตน์ รัตนวานิช โดยมี พล.อ. รณจักร สวัสดิเกียรติ, ผศ. พรรณราย แสงวิเชียร, คุณหญิงฉวีภา วัชเวคิน(อังอุบลกุล), พล.อ. สพิทย์ วรอุทัย, คุณศุสึมาศ สุทธิสัมพันธ์ ร่วมยินดีด้วย ในงานเลี้ยงสังสรรค์ ธนาคารออมหญิง วปรอ. กจ. เมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2547 เยาวลักษณ์ ขอขอบพระคุณท่านที่มีภาพถ่ายในภาพนี้ เนื่องจากเยาวลักษณ์อาวุโสที่สุด

โปร.หลักสูตรที่สอนให้อินทรีรู้จักบินเป็นหมู่

แต่ละคนก็เหมือนนกอินทรี จะทำอย่างไรที่จะทำให้นกอินทรีบินเป็นกลุ่มได้...” เป็นคำพูดของ พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ ที่ได้กล่าวไว้กับนักศึกษาหลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักร ภาครัฐร่วมเอกชน รุ่นที่ 1

ความหมายของประโยคข้างบนนี้แปลออกมาแล้วจะได้ใจความที่ลึกซึ้งมาก ๆ เพราะธรรมชาติของนกอินทรีที่ได้ชื่อว่าเป็นสุดยอดของนกนั้นชอบที่จะบินเดี่ยวอย่างอิสระและนกอินทรีในที่นี้ พล.อ.ชวลิต หมายถึงบรรดาคนเก่งและมีความสามารถทั้งหลายที่ควรจะมาทำงานร่วมกันได้ แนวคิดทั้งหมดนี้จึงออกมาเป็นหลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักร ภาครัฐร่วมกับเอกชน (โปร.) รุ่นที่ 1 ขึ้นมา ซึ่งแต่เดิมนั้นเราคงเคยได้ยินแต่หลักสูตรของวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร (วปอ.) ที่ให้ทหารเข้าเรียนและสอนเน้นหนักไปทางด้านรัฐศาสตร์การปกครอง หรือก็คือการปูพื้นฐานการเป็นนักปกครองในอนาคตให้แก่ทหาร

แต่ในสภาพปัจจุบันนี้ทุกคนเริ่มยอมรับแล้วว่าโลกเริ่มก้าวเข้าสู่สงครามเศรษฐกิจการค้ากันแล้ว การทำสงครามด้วยการใช้อาวุธเข้าห้ำหั่นกันเป็นเรื่องที่ล้าสมัยและไม่เป็นการยอมรับของชาวโลกอีกต่อไป ดังนั้นเมื่อการค้าเริ่มมีบทบาทนำหน้าการทหารเช่นนี้ รัฐบาลในยุค พล.อ.ชาติชาย เป็นนายกฯ จึงต้องกลับลำเสียใหม่ที่จะให้นักธุรกิจขึ้นมามีบทบาทในด้านแสดงความคิดเห็นกันบ้าง

แนวความคิดนี้เริ่มมีการถกเถียงกันในสภาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร ซึ่งประกอบด้วยนายกฯ ชาติชาย พล.อ.ชวลิต และบรรดาผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหลาย และทุกคนก็เห็นพ้องต้องกันว่าถึงเวลาแล้วที่จะดึงเอาภาคเอกชน ภาครัฐบาลและทหารเข้ามาเพื่อระดมมันสมองและความสามารถต่าง ๆ ประสานด้วยความสามัคคีเพื่อนำไปสู่การพัฒนาประเทศชาติต่อไป

การรับนักศึกษาที่จะเข้ามาเรียนในหลักสูตรนี้จึงค่อนข้างที่จะต้องเลือกเฟ้นกันมาก ๆ หน่อย ซึ่งมีทั้งระบบโควตาและสมัครคัดเลือก โดยระบบโควตาก็จะเป็นของภาครัฐบาลและทหาร ซึ่งมีข้าราชการ ฝ่ายทหาร 6 คน ข้าราชการฝ่ายพลเรือน 18 คน พนักงานรัฐวิสาหกิจ 3 คน ส่วนภาคเอกชนก็ให้โควตากับบรรดาสมาคมต่าง ๆ อีก 15 คน และที่สมัครใจเข้ามาเรียนจริง ๆ เป็นนักธุรกิจ 12 คน รวมเบ็ดเสร็จทั้งหมด

พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ ผบ.ทบ.หนึ่งในผู้สนับสนุนให้เกิดหลักสูตร
ปรอ.ขึ้นมา และยังเป็นเจ้าของวาทะ “สอนอินทรีให้บินเป็นหมู”

ของปรอ.รุ่นที่ 1 ก็ 54 คน

แม้ว่านักศึกษาปรอ.นั้นจะได้ชื่อว่าคัดเลือกมาจาก
บรรดาคนเก่งสุดยอดของแต่ละวิชาชีพ แต่ก็เรียกได้ว่าเก่งอยู่
แต่ในวิชาชีพของตัวเองเท่านั้น หลักสูตรที่นำมาสอนจึง
เน้นหนักไปทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมจิตวิทยา
และการทหาร และที่สำคัญคือให้ทุกคนมาแลกเปลี่ยนความ
คิดเห็นซึ่งกันและกัน มารู้จักการทำงานร่วมกัน

โดยเฉพาะนักศึกษาภาคเอกชนที่ได้รับการคัดเลือก
เข้ามาเรียนปรอ.ในรุ่นที่ 1 ถ้าเห็นชื่อแล้วคงจะต้องยอมรับว่า
แต่ละคนเป็นระดับบิ๊ก ๆ ในวงการทั้งนั้น ยกตัวอย่างก็เช่น
ชุมพล พรประภา ประธานกรรมการ เอส พี อินเตอร์เนชั่นแนล
คำรงค์ กฤษณามระ กรรมการผู้อำนวยการ แบงก์กรุงเทพ
ธนิษฐ์ เจียรนวนนท์ ประธานกรรมการบริษัทเครือเจริญ-
โภคภัณฑ์ สุขุม นวพันธ์ ประธานกรรมการกลุ่มบริษัท
นวธานี ฯลฯ

7 เดือนกับการหล่อหลอมบรรดาคนเก่งที่มีความสามารถ
เหล่านี้ให้ทำงานประสานกันให้เรียนรู้ซึ่งกันและกัน ในที่สุด
ปรอ. รุ่นที่ 1 ก็สำเร็จหลักสูตรออกมารับพระราชทานปริญญา
บัตรกันแล้วเมื่อวันที่ 26 ตุลาคมที่ผ่านมา

นอกจากใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสด้วยความปลาบปลื้ม
กับการสำเร็จการศึกษาแล้ว แต่ละคนยังแสดงความคิดเห็นกับ
“ผู้จัดการรายสัปดาห์” ว่าหลักสูตรนี้เป็นประโยชน์อย่างมาก

กลุ่มรัสเซีย อีกกลุ่มหนึ่งของนักศึกษา ปรอ.ในวันปิดการศึกษา ซึ่งกลุ่มนี้จะต้องเรียนรู้การเมืองและเศรษฐกิจของรัสเซีย โดยในจำนวนนักศึกษา 54 คนจะต้องแบ่งกลุ่มเรียนออกเป็น 3 กลุ่มเพื่อให้ศึกษาแนวการเมืองและเศรษฐกิจของมหาอำนาจ 3 ค่าย คือสหรัฐฯ รัสเซียและเอเชีย....

โดยเฉพาะนักธุรกิจส่วนมากจะพูดเป็นเสียงเดียวกันว่ารู้สึกเป็นความภาคภูมิใจและเป็นเกียรติที่ทางภาครัฐบาลเห็นความสำคัญของภาคเอกชนและให้แสดงความคิดเห็นในการพัฒนาประเทศได้

และคาดว่าอีกไม่นานเกินรอหลักสูตรปรอ.คงจะต้องกลายมาเป็นหลักสูตรยอดฮิตติดอันดับไม่แพ้เอ็มบีเอที่ใครต่อใครแห่กันมาเรียนแน่ ๆ เพราะเพียงแค่เปิดรับสมัครรุ่นที่ 2 นี้ก็มีนักธุรกิจแห่กันมาสมัครกว่าพันคนแล้ว

และคาดว่าอีกไม่นานเกินรอหลักสูตรปรอ.คงจะต้อง
กลายมาเป็นหลักสูตรยอดฮิตติดอันดับไม่แพ้เอ็มบีเอที่ใคร
ต่อใครแห่กันมาเรียนแน่ ๆ เพราะเพียงแค่เปิดรับสมัคร
รุ่นที่ 2 นี้ก็มีนักธุรกิจแห่กันมาสมัครกว่าพันคนแล้ว

หลาย ๆ คนที่จับตามองโครงการนี้ให้ความเห็นกับ
“ผู้จัดการรายสัปดาห์” ว่าเป็นความคิดอันแยบยลของผู้นำ
ที่ดีมาก ๆ ที่จะลดช่องว่างระหว่างทหารและนักธุรกิจ และยังเป็น
การระดมมันสมองของบรรดาคนเก่งทั้งหลายในการ
พัฒนาประเทศ เรียกได้ว่ายิ่งปีนนัดเดียวได้นกอินทรีหลายตัว
เลย

จะเรียกได้ว่าหลักสูตรปรอ.นั้นเพียงเริ่มก้าวแรก
ก็เห็นลู่อู่ทางข้างหน้าแจ่มใสแล้ว เพราะทุกคนที่เกี่ยวข้อง
ขงรัฐลึกประทับใจและแฮปปี้กันถ้วนหน้า ไม่ว่าจะ
เป็นเจ้าของความคิดหรือนักศึกษาทั้งหลาย แต่สิ่ง
เหล่านี้เป็นเพียงหลักสูตรในการเรียนการสอนเท่านั้น
เพราะเมื่อทุกคนกลับเข้ามาสู่สาขาวิชาชีพในโลกของ
การทำงานแล้ว จิตสำนึกที่สอนให้ทำเพื่อประเทศชาติ
นั้นจะมีมากน้อยเพียงใดคงจะขึ้นอยู่กับบุคคลเสีย
แล้ว...

น่านาทัศนะของหม้อินทร์จากหลักสูตร ปรอ.

พลอากาศตรี พิธิษฐ บุรณศิริ

เป็นตัวแทนเพียงคนเดียวจากกองบัญชาการกองทัพอากาศที่ถูกคัดเลือกเข้าอบรมหลักสูตรปรอ. ซึ่งถือเป็นครั้งแรกที่ให้เอกชนเข้ามาเรียนร่วมกับทหาร “เรียนร่วมกับนักธุรกิจก็ดี เพราะอาชีพของเขาต้องกระดือรื้อวันอยู่ตลอดเวลา เมื่อมาเจอกันก็รู้สึกกระดือรื้อวันดีน่าพอใจ และจากหลักสูตรนี้ทำให้เอกชนเข้าใจภาครัฐบาลดีขึ้น ซึ่งเมื่อก่อนอาจจะไม่เข้าใจเลยว่ารัฐบาลทำงานอย่างไร สำหรับผมได้ความรู้จากหลักสูตรนี้โดยตรงและได้เพื่อนที่ดี”

สุขุม นวพันธ์

ในอดีตกว่า 10 ปีที่ผ่านมา เขาเคยดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการใหญ่ธนาคารทหารไทย แต่ปัจจุบันออกมาลุยธุรกิจส่วนตัวในฐานะ ประธานกรรมการ

กลุ่มบริษัทนวธานี ซึ่งมีธุรกิจกีฬาที่สร้างชื่อเสียงให้กับเขามากที่สุดในฐานะผู้ริเริ่มคือ โต้ะปิงปองซีเมนต์ ซึ่งสร้างความสนใจให้กับวงการปิงปองทั่วโลก และเมื่อถึงเวลาที่เขาต้องกลับมาเป็นนักศึกษาอีกครั้งความรู้สึกครั้งแรกของเขาคือ “ตื่นเต้นมาก และคิดว่าโครงการนี้เป็นประโยชน์มากโดยเฉพาะเอกชนที่ไปเรียนข้อแรกที่เน้นมากคือผลประโยชน์ของชาติ ต้องมาก่อนส่วนตัว ข้อสองการเรียนเพิ่มเติมอย่างสม่ำเสมอและตั้งใจเรียนทำให้เกิดประโยชน์อย่างมาก และการประสานงานระหว่างภาคเอกชนและรัฐบาลรวมทั้งทหาร สะดวกขึ้นเยอะเพราะเรารู้จักกันเป็นส่วนตัว และบางทีก็แสดงความคิดเห็นได้อย่างเปิดเผยและจริงใจ ไม่ใช่การสวมหน้ากากเข้าหากัน เพราะเราเป็นนักศึกษาพูดกันได้ นอกจากประโยชน์ที่ว่ามาแล้ว อีกอย่างคือการที่ระดับผู้นำของนักธุรกิจทหาร หรือภาครัฐบาลเข้ามาเรียนร่วมกัน ก็จะได้นำความรู้ที่ได้จากโครงการนี้ไปใช้วางแผนการส่งเสริมการศึกษาของธุรกิจแต่ละประเภทได้เป็นอย่างดี”

สุทธิเกียรติ จิราธิวัฒน์

กรรมการรองผู้จัดการใหญ่บริษัท เซ็นทรัลคิงพาร์กเมนท์สโตร์ ซึ่งจัดเป็น นักธุรกิจประเภทห้างสรรพสินค้าคนเดียว ที่เข้ามาเรียนโครงการนี้ “ผมรู้สึกเป็น เกียรติมากที่เรียนโครงการนี้ เพราะมี ประโยชน์มาก ทำให้เราเรียนรู้ในสิ่งที่ไม่ เคยรู้มาก่อน เช่น ได้เรียนรู้ว่าทหาร ภาค รัฐบาล หรือเอกชน เขาคิดอย่างไรกับ เศรษฐกิจของประเทศ ของโลกทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต หรือแม้แต่แสดง ความ คิดเห็นต่อธุรกิจของผมเอง

สิ่งหนึ่งที่ได้รับจากโครงการนี้คือ สร้างความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันให้กับ นักธุรกิจ ทหาร และภาครัฐบาล เวลาจะ คิดอะไรก็มีส่วนร่วมคล้ายกัน ทำให้เรามีเพื่อน แต่ละสายมากยิ่งขึ้น ดังนั้นความรู้ของเรา ย่อมกว้างขึ้น ความคิดเห็นในการพัฒนา ประเทศย่อมมีมากขึ้นเช่นกัน”

เปล่งศักดิ์ ประกาศเกอัสซ

ทันทีที่ได้รับคัดเลือกจากสภา
อุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยให้เข้ามา
เรียนหลักสูตรปรอ. เขาก็สลัดบทบาท
กรรมการผู้อำนวยการบริษัทกรุงเทพผลิต
เหล็ก จำกัดทิ้ง เพื่อหวนกลับมาเป็น
นักศึกษาอีก 7 เดือน “ไม่เคยคาดฝันมา
ก่อนในชีวิต และไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะมี
โอกาสนี้ คิดว่าถ้ามีโอกาสได้เรียน เราใน
ฐานะภาคเอกชนคงจะเป็นประโยชน์ต่อ
ส่วนราชการบ้านเมืองได้ ซึ่งบรรยากาศ
ในการเรียนรู้ดีกว่าซีเรียส ยิ่งเวลาต้อง
ถกแถลงกันด้วยเหตุผลต่าง ๆ ยิ่งซีเรียส
แต่เราไม่ทะเลาะกันนะ ถกกันจบไปแล้ว
ก็จบกันไป

หลักสูตรนี้มีประโยชน์ต่อเอกชน
หลายต่อหลายข้อ ซึ่งหนึ่งในหลาย ๆ ข้อ
คือสอนให้ภาคเอกชนเป็นคนรู้จักมีวินัย
มากขึ้น ไม่ว่าจะคุณจะเป็นใครมาจากไหน
ก็ต้องเคารพอาจารย์ และต้องรู้จักทำงาน
เพื่อเสียสละแก่ส่วนรวม”

อาณัฐชัย รัตตกุล

คนหนุ่มรุ่นใหม่ที่มีอายุยังไม่ทันถึง 40 ปีดีเท่าไหร่นัก แต่มีตำแหน่งใหญ่โต เป็นถึง ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการใหญ่บริษัท ยาวราช จำกัด เล่าถึงโครงการที่เพิ่งเรียน จบไปหมาดๆ ว่า “ทำให้ผมรู้อะไรหลายๆ อย่างมากขึ้นอีกเยอะ เดิมเคยคิดว่าจะทำได้เท่านี้แต่เมื่อเรียนแล้วรู้เลยว่าต้องทำให้ได้มากกว่าเดิม สิ่งที่เราเพิ่มขึ้นจะต้องนำไปใช้ประโยชน์ให้กับบ้านเมืองมากที่สุด ซึ่งผมคิดว่าขอให้คอยดูนโยบายของรัฐบาลต่อไปว่าจะจะเป็นเช่นไรบ้าง

ส่วนตัวผมพยายามไม่ขาดเรียน มีอยู่ครั้งหนึ่งถูกปลากกระเบนแทงที่ขาวันอาทิตย์ ผมยังต้องหนีโรงพยาบาลมาเรียน วันอังคารเลย”

อนุดร อัครวานนท์

กรรมการผู้จัดการใหญ่ธนาคารทหารไทยคนปัจจุบัน สมักรเข้ามาเรียน ทศกศทวณเนนเมตมเพมณนเพเว เทยเผยถึงความรู้สึกในการเรียนหลักสูตรนี้ครั้งแรกว่า “เครียดหน่อยเพราะเรายังไม่เคยมีประสบการณ์ แถมหลักสูตรต้องเดินทางไปดูงานต่างจังหวัดและต่างประเทศเลยรู้สึกหนักใจบ้าง แต่เรียนไปสัก 2-3 เดือนเริ่มคุ้น และสนใจอยากเดินทางไปศึกษาคัวย และสิ่งที่ประทับใจมากคือรู้สึกว่าเราได้รับความรู้ทางทหารมาก ซึ่งความรู้ด้านนี้เรายังขาดอยู่เยอะ และก็เพราะหลักสูตรนี้ทำให้ภาครัฐบาล เอกชน และทหารได้หล่อหลอมความคิดเห็นต่าง ๆ ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเพื่อแก้ไขปัญหาประเทศ

ผมว่าการเรียนมีประโยชน์ทั้งนั้น ไม่มีขอบเขตของอายุ หรือตำแหน่งของอะไรทั้งสิ้น คนเราถ้ามีโอกาสได้เรียนก็ควรจะเรียน”

เยาวลักษณ์ แพ่งสภา

นายกสมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นผู้หญิง 1 ใน 2 คนเท่านั้นที่ได้รับคัดเลือกให้เข้าเรียนหลักสูตรนี้ แม้จะเป็นผู้หญิงแต่เธอก็เรียนด้วยความสนุกเพราะ “ดิฉันถือว่าเป็นเกียรติและเป็นประโยชน์ที่ทางรัฐบาลและเอกชนจะได้รับร่วมกันในอนาคต ซึ่งเอกชนเองก็ได้เรียนรู้อะไรหลาย ๆ อย่างที่เป็นหลักทำงานของราชการ และราชการเองก็เข้ามาสัมผัสกับอาชีพที่พวกเราทำอยู่ ทำให้สิ่งที่เราเคยรู้อยู่ด้านเดียวก็รอบรู้ทุก ๆ ด้าน

ดิฉันมีความสุขในการเรียนมากที่สุด

ได้มีโอกาสเข้ามาศึกษาในสถาบันที่สูงสุดของประเทศเรา ได้มีโอกาสที่จะศึกษาอะไรที่เป็นสมบัติใกล้ตัวเรา ดังนั้นดิฉันไม่เคยขาด ไม่เคยมาสาย เวลาเรียนเหมือนนักเรียนทุกอย่างมีการเช็คเวลาด้วย

เนื่องจากเวลาเรียนก็มีเพียงผู้หญิง 2 คนเท่านั้น เพราะฉะนั้นจะทำอะไรผิดไปไม่ได้ อายเขาต้องแข่งขันกันเรียนด้วยผู้ชายก็ไม่ยอมเรา เราก็ไม่ยอมเขา”

เริงชัย มະระกานนท์

ผู้ช่วยผู้ว่าการแบงก์ชาติ ได้เข้ามาเรียนหลักสูตรนี้ เพราะทางแบงก์ส่งมาเรียน “ผมรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้รับเลือกเข้ามาเรียน แม้ใหม่ ๆ จะรู้สึกเกร็งที่ต้องกลับมา นั่งเรียนมานั่งเดคเซอร์ แต่เมื่อจับแนวทางเขาได้แล้ว ผมว่ามันเป็นการสร้างสปิริต สร้างวิญญาน และจิตสำนึก ซึ่งผมว่าเป็นสิ่งที่ดี แต่ปัญหาใหญ่คือผู้ที่เข้ามาเรียนจะรักษาสิ่งเหล่านี้ได้ต่อเนื่องอย่างไร ผมว่าอันนี้เป็นเรื่องใหญ่ และยากยิ่งกว่าหลักสูตรที่เรียนเสียอีก

จากหลักสูตรนี้ผมเอาแนวความคิดไปกำหนดหลักสูตรแบงก์กึ่ง วโป. ซึ่งผู้เรียนคือผู้บริหารระดับสูงของแบงก์พาณิชย์ และแบงก์ชาติที่จะเข้ามาเรียน ปรอ.ต่อไป
จริงๆแล้วหลักสูตรนี้ทำให้ผมรู้สึกเป็นหนุ่มขึ้นมามาก เพราะหลังจากที่เราสนิทสนมกันทั้งหมด จะรู้สึกว่าปล่อยความรู้สึกเต็มที่ อย่างทหารพาเราขึ้นเขาค้อด้วยรถจีเอ็ม.เราก็มไม่ได้นั่งรถแอร์ เป็นการเปลี่ยนแปลงบรรยากาศ ทำให้ทุกคนคิดถึงสมัยเด็ก ๆ”

เอกสารวิจัยส่วนบุคคลลักษณะวิชาเศรษฐกิจ

วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร (วปอ.)

เรื่อง “การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว : ศึกษาเฉพาะกรณีการแก้ไขปัญหา
ที่ส่งผลกระทบต่อเชิงนิเสธ”

โดย นางเยาวลักษณ์ แผงสภา วุฒิสมาชิก นักศึกษาวิทยาลัยป้องกัน
ราชอาณาจักร

หลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักรภาครัฐร่วมเอกชน รุ่นที่ 1

ประจำปีการศึกษา พุทธศักราช 2532

ซึ่งมีบทคัดย่อและคำนำ บทวิจัย ดังนี้

บทคัดย่อ

เรื่อง การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว : การศึกษาเฉพาะกรณีการแก้ไขปัญหา
ที่ส่งผลกระทบต่อเชิงนิเสธ

ลักษณะวิชา เศรษฐกิจ

ผู้วิจัย นางเยาวลักษณ์ แผงสภา นักศึกษา ปวอ. รุ่นที่ 1

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทยว่ามีอะไรบ้าง มีระดับความสำคัญมากน้อยเพียงไร และมีผลกระทบต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอย่างไร ในส่วนนี้เป็นการศึกษาระดับจุลภาค (micro) ซึ่งมีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวโดยตรง
2. เพื่อศึกษาในระดับมหภาค (macro) ว่าผลกระทบจากปัญหาของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชื่อมโยงถึงเศรษฐกิจและความมั่นคงแห่งชาติอย่างไร

ขอบเขตการวิจัย

จากการที่ผู้เขียนตั้งประเด็นสำคัญของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในแง่ของแหล่งที่มารายได้เงินตราต่างประเทศ ซึ่งเป็นหลักฐานสำคัญในการปรับดุลการชำระเงิน ของประเทศ ดังนั้น ผู้เขียนจึงจำกัดขอบเขตการศึกษาเฉพาะปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลกระทบต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศโดยตรง

เนื้อหาของกรวิจัย

ในปัจจุบันรัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยเล็งเห็นว่าเป็นแหล่งที่มาของรายได้เงินตราต่างประเทศที่สำคัญ มีส่วนช่วยปรับดุลการชำระเงินของประเทศ สร้างงานและอาชีพแก่ประชาชนอย่างกว้างขวาง ก่อให้เกิดผลดีทางด้านความมั่นคงแห่งชาติในทางเศรษฐกิจ เงื่อนไขดังกล่าวรัฐบาลจึงได้กำหนดเป็นนโยบายทางเศรษฐกิจ และกำหนดแนวทางการพัฒนาไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ประเทศไทยอุดมด้วยทรัพยากรการท่องเที่ยว ทำให้มีศักยภาพด้านนี้สูง ความสำเร็จของนักท่องเที่ยวไทยในปี พ.ศ.2530 มีส่วนกระตุ้นให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวขยายตัวรวดเร็ว แม้ว่าบังเกิดผลดีก็ตามแต่ก็ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ติดตามมาเช่นกัน และอาจเป็นตัวการทำลายอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้ ถ้ามิได้มีการแก้ไขอย่างทันที่

การศึกษาวิจัยนี้เพ่งเล็งการศึกษาสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับแหล่งท่องเที่ยวสำคัญของไทย คือ กรุงเทพฯ พัทยา เชียงใหม่ ภูเก็ต และหาดใหญ่ โดยถือว่าแหล่งท่องเที่ยวเหล่านี้คือผลิตผลทางการท่องเที่ยวในประเทศไทย ปัญหาที่เกิดขึ้นกับผลิตผลเหล่านี้ย่อมส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวทั้งมวล ผลการศึกษาพบว่าปัญหาที่มีนัยสำคัญของกรุงเทพฯ คือ ความปลอดภัยที่ท่าอากาศยานกรุงเทพ การขึ้นราคาห้องพักของโรงแรม และอุปสรรคด้านภาษาและระบบการให้ข้อมูลและข่าวสารนอกจากนี้ยังพบว่าปัญหาที่เกิดขึ้นกับกรุงเทพฯ จะส่งผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ เพราะกรุงเทพฯเป็นจุดเริ่มต้นของรายการนำเที่ยว ปัญหาของพัทยาและภูเก็ต คือ ปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมและมลภาวะ ส่วนปัญหาของเชียงใหม่ คือ การเบี่ยงเบนของวัฒนธรรมประเพณีและความปลอดภัย และปัญหาของหาดใหญ่ คือ การเข้าถึงความปลอดภัย ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับแหล่งท่องเที่ยวเหล่านี้เนื่องมาจากการขาดระบบการจัดการที่มีประสิทธิภาพ การปฏิบัติตามตัวบทกฎหมายอย่างเคร่งครัด และความรู้ ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประชาชน

ที่ ศธ ๐๓๑๖.๕/ว ๒๐๕๘

วิทยาลัยครูสวนกุหลาบ

สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์

ถนนราชสีมา เขตดุสิต กทม. ๑๐๓๐๐

สำนักงานอธิการ

ขอแสดงความนับถือ

โทร. ๒๕๓๒๒๕๕

๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(นายลำพอง บุญช่วย)

เรื่อง ขอเชิญคณะกรรมการพิจารณาหลักสูตร ฯ เข้าร่วมประชุม

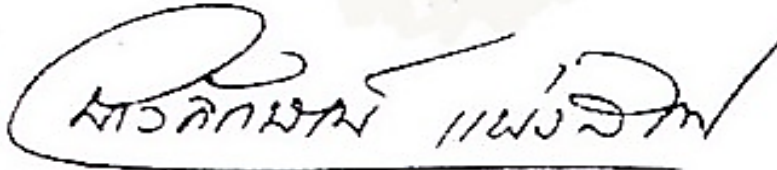
อธิการวิทยาลัยครูสวนกุหลาบ

เรียน คุณเยาวลักษณ์ เพ็งสภา

สารแสดงความยินดี 5 ปี
วิทยาการจัดการ สอนดุสิตหนังสือ: 5 ปี
วิทยาการจัดการ สอนดุสิต ปี พ.ศ.2534 หน้า 6 ลำดับที่: 20

Mrs. Laksan Pangsa

เยาวลักษณ์ แพ่งสภา
อดีตรุณนิสมาชิก และสมาชิกรัฐสภาชาติบัญญัติแห่งชาติ

สารแสดงความยินดี 5 ปี กับวิทยาการจัดการ สวนดุสิต

หนังสือฉบับพิเศษ ปี พ.ศ. 2534

จัดพิมพ์ในโอกาสที่ระลึก 5 ปี คณะวิทยาการจัดการ วิทยาลัยครูสวนดุสิต

มีสารแสดงความยินดีจาก คุณเยาวลักษณ์ แพ่งสภา อดีตวุฒิสมาชิกและสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติตั้งมีข้อความต่อไปนี้ดิฉันขอแสดงความยินดีและชื่นชมเป็นอย่างยิ่งที่คณะผู้บริหารวิทยาลัยครูสวนดุสิตได้มีความคิดริเริ่มก่อตั้งวิชาอุตสาหกรรมธุรกิจท่องเที่ยวเมื่อ 5 ปีที่แล้ว ซึ่งเป็นวิชาหนึ่งอยู่ในคณะวิทยาการจัดการซึ่งเป็นจังหวะที่ดีที่สุดได้ผลิตนักศึกษาให้สามารถรองรับธุรกิจท่องเที่ยวได้ทันเวลา ดังจะเห็นได้ว่าในปี 2529 นั้น ประเทศไทยประสบผลสำเร็จในปีท่องเที่ยวไทยและต่อเนื่องมาทำให้นักศึกษาที่จบการศึกษาจากสถาบันนี้ได้มีโอกาสเข้าไปมีส่วนร่วมส่งเสริมความเจริญรุ่งเรืองในด้านธุรกิจท่องเที่ยวมาจนถึงปัจจุบันดิฉันจึงได้มีความชื่นชมต่อท่านทั้งหลายที่ได้มีความคิดริเริ่มก่อตั้งและขอวิงวอนขอให้ท่านคณาจารย์ทั้งหลายจงช่วยกันร่วมสนับสนุนขยายการผลิตวิชาดังกล่าวให้ครบทุกแขนงเพราะธุรกิจท่องเที่ยวเป็นธุรกิจที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อเศรษฐกิจของนักศึกษาทั้งหมดที่จะสามารถมีอาชีพเพื่อความอยู่ดีกินดีเลี้ยงดูครอบครัวให้มีอนาคตอันเจริญรุ่งเรืองตลอดไป ขออนุญาตกราบขอบพระคุณ ท่านอาจารย์ปราณี อารยะศาสตร์ ซึ่งท่านเป็นคณบดีและได้เป็นท่านแรกที่เปิดหลักสูตรนี้ให้กับวิทยาลัยครูสวนดุสิตมีนักศึกษาเป็นจำนวนมากที่จบการศึกษาจากหลักสูตรนี้ได้ทำงานที่มีตำแหน่งสูงและมีอนาคตที่มีเกียรติพร้อมทั้งยังได้เปิดดำเนินการสอนหลักสูตรนี้มาอย่างต่อเนื่องถึงปัจจุบันได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ปิดเล่มหนังสือในปี พ.ศ.2566)

BANGKOK POST MARCH 11, 1989

Gutsy Business Woman

Who is Ready to Study with the Top Brass

Mrs. Yawalaksana Pangsapa ...not too shy to apply for the National Defence College Course.

Yawalaksana Pangsapa is one of the only two women. Who passed the strict screening to join the top brass at the prestigious National Defence College in its first attempt to open door to the private sector.

A top business woman in her own right, Yawalaksana is president of the Association of Thai Travel Agents (ATTA) and is one of a few female members in the Senate.

"There are a lot of better people out there than I am. But they still feel reserved. But not for me. When I've heard of this program, I applied immediately," says Mrs. Yawalaksana, "I think I can learn a lot from this course which I can later apply to benefit the country."

The energetic businesswoman is among the 54 top executives from the government and private sector who were accepted by the National Defense College.

They include M.R. Kasemsamosorn Kasemsri, Foreign Ministry permanent-secretary; Dr. Santad Rojanasuntom, deputy governor of the Scientific and Technological Research Institute; noted economist Dr. Wirapong Ramangkura from Chulalongkom University; businessman Kasem Narongdej; Tanin Jiarawanond of the CP conglomerate; M.R. Pridiyatom Devakul of Thai Farmers Bank; Pakorn Thavisin of Thai Danu Bank; Sukhum Navapand of Navathai Group; and Suthikiat Chirathiwat of Central Plaza.

The other woman from the private sector is Ms. Mewadee Karnjanajaree, Chairperson of National Thai. Mrs. Yawalaksana said her course at the National Defense College would enable her to understand the government's work better. "And better understanding fosters better co-operation." She also praised the college for its farsighted policy in encouraging the private sector to take bigger role in solving rural poverty."We need to drum up support from all sectors to make our country develop at even faster speed," she said.

Apart from attending classes two days a week, the "students" will join upcountry trips to various parts of the country to study the needs of the people in Different Regions, she said. "We still have a lot of resources out there that have not been tapped yet," she added. She also praised the college for its farsighted policy in encouraging the private sector to take bigger role in solving rural poverty. "We need to drum up support from all sectors to make our country develop at even faster speed," she said. Apart from attending classes two days a week, the "students" will join upcountry trips to various parts of the country to study the needs of the people in different regions, she said. "We still have a lot of resources out there that have not been tapped yet," she added.

ชีวิตที่มีระเบียบแบบแผนของ เยาวลักษณ์ แผงสภา

โดย : คันทา

นิตยสาร: เปรียว ฉบับที่ 212 ประจำวันที่ 15 พฤษภาคม พ.ศ.2534

หน้า 86-97 ลำดับที่ : 21

ชีวิตที่มีระเบียบแบบแผนของ

เยาวลักษณ์ แผงสภา

คงไม่มีใครคาดเดาอนาคตล่วงหน้าของตัวเองได้ว่า วันหนึ่งตัวเองจะเป็นอะไร จะทำอะไร จุดหมายปลายทางอยู่ตรงไหน เพราะจุดเริ่มต้นของคนเราไม่เหมือนกัน โดยเฉพาะจุดเปลี่ยนของแต่ละคน มีส่วนผลักดันให้วิถีชีวิตของคนคนนั้นเปลี่ยนไป บางคนอาจจะต้องใช้เวลามากมายในการค้นหาจุดยืนของตัวเอง แต่บางคนก็พอใจกับก้าวแรกที่ตัวเอง ก้าวเดิน และมุ่งมั่นจนประสบความสำเร็จบนถนนสายนั้น

คงไม่มีใครคาดเดาอนาคตล่วงหน้าของตัวเองได้ว่า วันหนึ่งตัวเองจะเป็นอะไร จะทำอะไร จุดหมายปลายทาง

อยู่ตรงไหน เพราะจุดเริ่มต้นของคนเราไม่เหมือนกัน โดยเฉพาะจุดเปลี่ยนของแต่ละคน มีส่วนผลักดันให้วิถีชีวิตของ

คนคนนั้นเปลี่ยนไป บางคนอาจจะต้องใช้เวลามากมายในการค้นหาจุดยืนของตัวเอง แต่บางคนก็พอใจกับก้าวแรกที่

ตัวเองก้าวเดิน และมุ่งมั่นจนประสบความสำเร็จบนถนน สายนั้น

คุณเยาวลักษณ์ แพ่งสภา ดูเหมือนจะโชคดียิ่งนักกับสิ่งที่เธอรัก ตั้งแต่ก้าวแรกที่เข้าสู่วงการ กว่า 30 ปีที่เธอคลุกคลีอยู่กับวงการท่องเที่ยว จากจุดเล็ก ๆ ของตัวเอง จนกระทั่งปัจจุบันในวงการท่องเที่ยวระดับประเทศไม่มีใครไม่รู้จักผู้หญิงเก่งคนนี้ -- นายกสุมาคมท่องเที่ยว 2 สมัยในอดีต ที่ผลักดันให้การท่องเที่ยวไทยเจริญรุดหน้า จนเป็นปัจจัยสำคัญของชีวิต

คุณเยาวลักษณ์ได้ทำประโยชน์ให้การท่องเที่ยวระดับประเทศมากมายหลายเรื่อง จนแม้ปัจจุบันเธอก็ยังไม่คิดจะหยุดตัวเอง ในวัย 55 ปีคุณเยาวลักษณ์ยังคงทำงานด้วยตัวเองอย่างแข็งขันและมีระเบียบแบบแผนทั้งที่เกี่ยวกับธุรกิจส่วนตัวและส่วนรวม ในฐานะประธานผู้อำนวยการ บริษัท ลัคกี้ แทรเวล เซอร์วิส จำกัด และประธานห้างหุ้นส่วนจำกัด เมโทร แทรเวล เซอร์วิส

คุณเยาวลักษณ์ได้ย้อนอดีตอันยาวนานของเธอ ก่อนที่เข้าสู่วงการธุรกิจท่องเที่ยวว่า

“พี่เป็นนักเรียนโรงเรียนมาแตร์เดอีนะคะ สมัยก่อนเขาไม่มี ม.ศ. 3 มีมัธยม 7-8 แล้วก็สอบเข้ามหาวิทยาลัยไปเลย ทีนี้พี่จบมัธยม 7 แล้วทางมาแมร์ก็บอกว่าถ้าอยากจะไปนอกสามารถหาโรงเรียนให้ได้ เพราะว่ามีโรงเรียนอยู่ในเครือ ก็ให้เลือกเอาว่าจะไปเรียนอังกฤษหรือออสเตรเลีย พี่ก็เลยตัดสินใจไปออสเตรเลีย เพราะว่าเมื่ออ่านประวัติศาสตร์ดูแล้ว ออสเตรเลียเป็นทวีปใหม่ แล้วก็มีผู้คนอพยพมาจากอังกฤษมาบุกเบิกอะไรใหม่ ในความรู้สึกของเราที่ใครจะมาบุกเบิกประเทศใหม่เนี่ยจะต้อง

เป็นผู้ที่มีความอดทนสูง นอกจากความอดทนแล้วยังต้องเป็นผู้ที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

เมื่อไปออสเตรเลียก็ไม่ได้ไปอยู่ในเมืองหลวง เพราะมานั่งนึกดูว่าถ้าเราไปอยู่เมืองหลวงจะมีนักเรียนไทยมาก แต่ถ้าเราไปอยู่ต่างจังหวัดหน่อยก็คงจะได้ภาษา แล้วก็มีโอกาสศึกษาวัฒนธรรมจากครูบาอาจารย์ที่จะสอนเรา แล้วถ้าเราไปอยู่เมืองใหญ่เราจะต้องไปหาที่อยู่เอง ซึ่งอาจจะไม่ปลอดภัย เราจะต้องไปเว็จว่างใช้ไหมคะ เพราะเรายังเป็นเด็ก แต่ถ้าเราอยู่โรงเรียนประจำอยู่กับแม่ชี เรามีความรู้สึกมันใกล้เคียงกับโรงเรียนมาแตร์ เพราะฉะนั้นเราควรที่จะอยู่ในเมืองเล็ก ๆ ก่อน

ตอนนั้นไปเรียนไฮสกูลเพราะเราจบแค่มัธยม 7 เขาก็ไม่ได้เทียบอะไรให้ ทีนี้เมื่อเรียนไปเรามีความรู้สึกว่า -- ใครที่ไปเรียนเกี่ยวกับโรงเรียนศาสนาสมัยก่อนจะเคร่งมาก คือเขาจะให้นักเรียนไปวัดทุกเช้า วันอาทิตย์จะต้องไปโบสถ์ มีความรู้สึกว่าตัวเองไม่ชิน คือเราอยู่บ้านเราอิสระมาก แต่ไปถึงที่โน่นแล้วเราจะต้องทำภาระกิจต่าง ๆ เกี่ยวกับศาสนาทุกวัน ยอมรับว่าขี้เกียจตื่นเช้าเข้าโบสถ์ การบ้านก็ทำไม่ทันบ้างเพราะว่าไม่ใช่ภาษาของเรา แล้วก็ไม่ได้ฝึกไฝ่ทางศาสนา มาก ก็เขียนมาบอกที่บ้านว่าอยากจะย้ายไปอยู่สหรัฐ เพราะว่าจะได้มีโอกาสได้ศึกษาได้เต็มที่

ก็ย้ายมาเรียนภาษาอยู่ 3 เดือน แล้วก็เข้าไปเรียนโรงเรียนเกี่ยวกับวิชาเลขานุการ-ที่นี้สนุก เพราะว่าเราอยู่ออสเตรเลียมาก่อน พอเรียนเลขานุการที่อเมริกาสมัยก่อนหางานง่าย คือถ้าเราเป็นคนดี ความประพฤติดีเขาจะให้เราทำงานได้เลย ก็ทำงานไปด้วยเรียนไปด้วย โรงเรียนเขาก็จ้างให้อยู่ในห้องสมุด เรียก

ว่าสนุกมีเงินเดือนด้วย”

คุณเยาวลักษณ์ใช้เวลาอยู่ที่ออสเตรเลีย 2 ปี และที่อเมริกา อีก 3 ปี ซึ่งเป็นเวลาที่เรียกว่าคุ้มค่าที่สุด ได้ทำงานได้ท่องเที่ยว ควบคู่ไปกับการเรียน จนกระทั่งกลับมาเมืองไทยเธอก็ได้งานทำทันที ในตำแหน่งพนักงานแผนกต้อนรับของสายการบินใหม่ T.W.A. ของอเมริกา ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการทำงานที่เกี่ยวข้องเนื่องมาถึงงานปัจจุบันของเธอ

“ทำงานสายการบินก็ได้มีโอกาสเดินทางรอบโลกอยู่ตลอดเวลา ปีหนึ่งเขาจะให้พนักงานไปอบรม แล้วก็อาจจะให้ไปเที่ยวฟรี ๆ ตอนสายการบินเปิดใหม่-เที่ยวปฐมฤกษ์ อย่างได้วันอะไรอย่างนี้ สมัยนั้นของก็ถูกผู้คนกิติแล้วคนในประเทศนั้น ๆ-อย่างมาเก๊าเนี่ยเห่อคนต่างชาติมาก เพราะว่าประเทศเขาไม่ค่อยมีใครไปเข้าต้องการส่งเสริมท่องเที่ยว เพราะฉะนั้นธุรกิจท่องเที่ยวจริง ๆ ส่งเสริมกันมานานแล้ว แต่ก็ไม่มีใครเก่ง

ประเทศเรานี่โชคดีมากทีเดียว ในขณะที่ประเทศเราธุรกิจเจริญรุ่งเรือง ประเทศอื่นก็ไม่ได้ก้าวหน้าไปจากเรา นอกจากสหรัฐอเมริกา อย่างสหรัฐอเมริกาจะมีการส่งเสริมอย่างจริงจัง มีระเบียบแบบแผน มีกฎหมายมีอะไร แต่พูดถึงประเทศอาเซียนเพื่อนบ้านใกล้เคียงต่าง ๆ ก็ไม่มีการส่งเสริม หรือไม่มีคนที่มีความประสงค์เท่าเราซึ่งตอนที่เราไปประเทศเขา ของก็ถูกบ้านเมืองต่าง ๆ ก็ไม่ใช่สะดวกแต่ก็ไม่ลำบาก คือเขาไม่คิดเป็นธุรกิจ แล้วรัฐบาลแต่ละแห่งเขาจะยินดีมากเมื่อสายการบินไปลง แล้วก็เอานักทัศนาศรกรูฟแรกไปเที่ยว เขาถือว่านักทัศนาศรสามารถโฆษณาแล้วก็นำลูกค้ามาให้เขาได้”

งานในหน้าที่ของเธอ คือต้อนรับนักท่องเที่ยวต่างประเทศ ทำให้เธอได้มีโอกาสใกล้ชิดกับนักท่องเที่ยว ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในเวลาต่อมา เมื่อเธอออกมาเปิดบริษัทท่องเที่ยวของตัวเอง

“เรียกว่าทั้งเหนื่อยทั้งสนุกแล้วได้เดินทางด้วย ไม่มีความรู้สึกว่าลำบาก แล้วก็ไม่ได้คิดว่าทำงานผิดพลาด คือบริษัทอเมริกันสมัยก่อนเขาจะมีกฎออกมาเลย ถ้าเราทำตามกฎแล้วไม่ค่อยมีปัญหาแล้วนักทัศนาศรก็ไม่เรียกร้องอะไรมาก เพียงแต่เห็นหน้าเราก็ดีใจแล้ว เราจะทำผิดทำถูกเขาก็ไม่ถือสา เพราะว่านักทัศนาศรเองก็ยังไม่ทราบอะไรเลย ขอให้เขาได้มาเที่ยวประเทศที่ไม่เหมือนของเขา การที่จะทำให้นักทัศนาศรมีความหวังน้อยมากสินค้าก็ไม่มี

การต้มตุ๋น เพราะสินค้าสมัยก่อนถูกก็ไม่รู้จะต้มยังไง แล้วก็ยังไม่
มีก๊วยท่าปลอม

มันยังไม่เป็นธุรกิจที่จะหากำไรอย่างฉวยโอกาส หรือว่า
สร้างความร่ำรวยอย่างรวดเร็ว คนที่ทำธุรกิจก็สามารถเรียนรู้
ไปด้วยสนุกไปด้วย แล้วก็ศึกษาไปในตัว คือพวกเราทำงานเราไม่
คิดว่าไปรับทัศนจากจะต้องได้เงินเท่านี้ พาเขาไปซื้อของที่ไหน
จะต้องได้ค่าหัวค่าตอบแทนอะไร เราไม่เคยคิด ตีใจที่ไปต่อให้
เขาชะงักการต่อให้เขาได้ของที่มีมาตรฐานแล้วราคาพอสมควร
นี่ถือเป็นความโก้เก๋ ความเก่ง นักทัศนาก็ตื่นเต้น เพราะต่าง
ประเทศเขาซื้อสินค้าไม่เคยต่อ เขามีกฎสินค้าของเขาจะตายตัว

ที่เนี่ยเป็นรุ่นแรกที่พา ไปดูละครศิลปากร สมัยนั้นโรงละคร
ใหม่ยังไม่สร้าง ตอนนั้นเอราวัณเพิ่งจะสร้างใหม่ใก้มาก เป็น
โรงแรมชั้นหนึ่งเช่นเดียวกับโรงแรมโอเรียนเต็ล ปัจจุบันใครเข้า
เอราวัณนี้ใก้จริง ๆ แล้วฝรั่งถ้ามาอยู่เอราวัณเรียกว่าชั้นหนึ่งแล้ว
เพราะฉะนั้นโรงแรมเอราวัณก็เป็นส่วนหนึ่งที่จูงใจนักทัศนاجرให้
รู้จักประเทศไทยดีขึ้นสร้างบรรยากาศให้นักทัศนاجرประทับใจ
แล้วหลังจากนั้นก็มีการเกิดขึ้นหลายโรงแรม”

คุณเยาวลักษณ์ทำงานให้กับ T.W.A. 3 ปี จึงได้ออกมา
เปิดบริษัทของตัวเอง เป็นตัวแทนรับผิดชอบธุรกิจท่องเที่ยวทั้งภายใน
และต่างประเทศ ซึ่งทำให้เธอได้มีโอกาสเดินทางไปต่าง
ประเทศมากขึ้นและเรียนรู้งานอย่างเต็มที่

“กิจการที่เปิดก็เป็นกิจการที่ดีมีกำไร เราทำงานร่วมกับการ
ท่องเที่ยว สมัยก่อนเป็น อ.ส.ท. องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยว
ออกไปส่งเสริมธุรกิจท่องเที่ยว อ.ส.ท.นี้รู้สึกจะเริ่มก่อตั้งเมื่อปี 2500
ก็ได้ทำงานมาพร้อมกัน เพราะฉะนั้นการที่องค์การส่งเสริมการ
ท่องเที่ยวออกไปส่งเสริมธุรกิจท่องเที่ยวให้นักทัศนاجرเข้ามาเที่ยว
เมืองไทยมากๆ เราก็ร่วมไปกันด้วย ไม่ว่าจะมียกฤทธิการณ์อะไรก็จะมา
ประชุมกันแล้วก็ออกไปด้วยกัน โดยที่แต่ละบริษัทจะจ่ายเงิน
เอง แต่ว่าการท่องเที่ยวกับการบินไทยจัดหาโรงแรมให้ในราคา
ถูก จะเห็นได้ว่าจริง ๆ แล้วการท่องเที่ยวได้ทำงานให้กับประเทศ
ชาติมานานแล้ว อย่างผู้ว่าฯ ธรรมบุญ ประจวบเหมาะ ท่านเกิด
มากับการท่องเที่ยวโดยตรง เริ่มจากผู้อำนวยความสะดวกก่อนตอนหลัง
ถึงได้มาเป็นผู้ว่าฯ เพราะฉะนั้นชาวต่างประเทศจะรู้จักชื่อเรามา
30 กว่าปีแล้ว

แสรบ

88

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ทำงานให้กับประเทศชาติ
มากมายเหลือเกิน แล้วสมัยก่อนขอ งบประมาณยากมาก แต่
พวกเราภาคเอกชนเราทำไปเพราะเรามีอาชีพอย่างนี้ เราไม่ได้มา
นั่งนึกหรอกว่าหมดเงินไปทำอะไรไปเมืองนอกนี้ธุรกิจจะได้มาหรือ
ไม่ เพราะตอนหลัง ๆ เวลาเราไปเราอย่ามาหวังว่าเราจะได้คน
เดียว ต่างคนก็ต่างไปก็เป็นการแข่งขันทางการค้า ใครที่
บริการไม่ดีธุรกิจก็ตกไป การที่เราจะขายในราคาถูกพื้ก็ไม่ได้มา
ตีเดียมนมาก ถือว่าลูกค้ามาก็จะต้องรู้เอง ของถูกก็ต้องได้อย่าง
ถูก เราก็คิดว่าเป็นเงินเข้า ประเทศ ตอนหลังลูกค้าเขารวยขึ้นเขา
ก็ไม่มาอย่างถูก เหมือนกับเราเมื่อสมัยสาว ๆ เราก็ไปของถูก
ถ้าสายการบินเชิญเราก็ไปของแพง หรือโรงแรมไหนบริการไม่ดี
เราก็ไปที่อื่น พื้คิดอย่างนั้น เพราะฉะนั้นทำให้มีการแข่งขันในการ
บริการกันโดยปริยาย”

หลังจากที่เปิดบริษัทท่องเที่ยวของตัวเองได้ประมาณยี่สิบปี
คุณเยาวลักษณ์ก็นำบริษัท ลัคกี้ แทรเวล เซอร์วิส เข้าร่วมหุ้น
กับบริษัทต่างประเทศคือ บิ๊กกรม แอนด์ โกล ซึ่งเป็นบริษัทที่
มีชื่อเสียงในต่างประเทศ ทำให้เครือข่ายการทำงานของเธอขยาย
ไปอย่างกว้างขวาง เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวเกือบจะทั่วโลกเลย
ก็ว่าได้

“คือพื้ไม่มีบุตร ไม่มีทายาท พื้นี้ถ้าหากเราเป็นอะไรขึ้นมา
นี้ การที่เราไม่ผูกพันกับบริษัทหนึ่งบริษัทใดที่มันคงพนักงาน
ของเราที่อยู่กับเราตั้งแต่ยังหนุ่ม ๆ สาว ๆ เราก็ต้องห่วงเขา เพราะ
ฉะนั้นเราจะต้องเลี้ยงเขาจนกว่าเขาจะไม่อยู่กับเรา แต่ตราบใด
ที่เขาอยู่กับเรา เราต้องคิดว่าครอบครัวเขาต้องอยู่ เขาต้องเลี้ยง
ครอบครัวได้ เพราะฉะนั้นเราต้องสร้างความมั่นคงให้เขา โดยที่
ว่าเราเป็นอะไรไปนี่บริษัทก็ยังคงอยู่ มีการดำเนินงานได้โดยไม่ต้อง
มาติดต่อกับตัวบุคคล พื้คิดอย่างนั้นพื้ถึงยอมขายหุ้นให้กับ
บิ๊กกรมเป็นเจ้าของไป แล้วเราก็เป็น ผู้บริหารไปด้วย เวลานี้ก็
ยังใช้ชื่อลัคกี้ แทรเวล เซอร์วิส เพราะฉะนั้นเราจะมีลูกค้าแบบ
ทั่ว ๆ ไปหมดเลย ลูกค้าที่มาติดต่อบริษัทบิ๊กกรมในต่างประเทศ
เป็นลูกค้าของบิ๊กกรมเอง ลูกค้าข้างนอก ลูกค้าในต่างประเทศ
ทั่วโลกเวลาเขาเข้ามาติดต่อบริษัทบิ๊กกรมเราก็จะบริการเขาหมด
เลย

เราอยู่บ้านเราอิสระมาก แต่ไปถึงที่โน่นแล้ว
เราจะต้องทำภาระกิจต่าง ๆ เกี่ยวกับศาสนาทุก
วัน ยอมรับว่านี่เกิดขึ้นซ้ำซ้ำโบสถ์ การบ้าน
ก็ทำไม่ทันบ้างเพราะว่าไม่ใช่ภาษาของเรา
แล้วก็ไม่ฝึกฝึทางศาสนามาก

นสพ
89

เราทำงานไม่ค่อยมีปัญหา เนื่องจากว่าการทำงานของเรา เราจะไม่เห็นแก่ตัวอันนี้สำคัญ เราจะไม่เอาเปรียบลูกค้า เราไม่เอาเปรียบผู้ร่วมงาน แต่ขณะเดียวกันผู้ร่วมงานก็ต้องพร้อมที่จะปรับปรุง เปลี่ยนแปลง เพิ่มประสิทธิภาพการทำงานให้ตามสมัย ทันต่อเหตุการณ์โลก แล้วอย่าทำงานผิด ถ้าผิดแล้วมันเสียเวลา เพราะฉะนั้นเรามีกฎมีระเบียบก็ทำไปตามกฎตามระเบียบ แต่ถ้าหากมันพลาดก็ช่วยไม่ได้ ก็มาปรึกษาหารือมาประชุมมาเปลี่ยนแปลง แต่ข้อสำคัญคือการบริการลูกค้าอย่าทำงานด้วยอารมณ์ การพูดจากับลูกค้าอย่าใช้เสียงตวาด ตะคอก เสียงขุ่นมัว อารมณ์ขุ่นมัว อย่าไปโกรธ เขาไม่ซื้อเทียวนี่ก็ไม่ซื้อหน้า บึงตึงไปเลยตีสีหน้า อย่างที่ร้านดีพาร์ทเมนท์สโตร์ต่าง ๆ เวลาเราไปซื้ออะไร เราเลือกหน่อยก็นำตึง ทำสีหน้า พอเราไม่ซื้อก็ตีสีหน้า

คำว่าบริการนี้เราอย่าไปคิดว่าพอเขาไม่ซื้อก็นำตึง พึงมีหลักที่จะจูงใจลูกค้าให้มีความเชื่อมั่น นับถือนะคะเราต้องยอมเสียเปรียบเขา ให้เขาได้เปรียบเรามากกว่า แล้วก็มีความผูกพัน เป็นห่วงเป็นใยกัน รับรู้ทุกข์สุขของแต่ละคนพอสมควรเท่าที่เราจะสนิทกันมากน้อยแค่ไหน คนต่างประเทศก็เหมือนคนไทย เขาก็มีความทุกข์ความสุขเหมือนเรา พึงจะเป็นคนที่พวกนี้จะกล้าพูดกล้าคุยด้วย แล้วก็ขอคำแนะนำ ก็เลยสนิทสนมกัน แล้วอีกอย่างหนึ่งการแต่งตัวการตรงต่อเวลา การรับปาก อันนี้สำคัญ เมื่อรับปากจะทำอะไรให้ใคร อย่างเขาต้องการอะไรจากกรุงเทพฯ

เวลาพีกลับมาแล้วพีจะซื้อแล้วส่งไปให้เขา ไม่ได้มาคิดว่าค่าส่งเท่านั้นราคาเท่านี้ แล้วการส่งก็จะต้องให้ถึงมือเขา

เราคิดว่าธุรกิจจะต้องลงทุน เมื่อสัญญาแล้วจะต้องทำ เขาอยากได้สิ่งนี้ก็ทำตามที่เขาต้องการ เท่านั้นเขาก็ดีอกดีใจ หรือเมื่อเวลาเขามา เราก็พาเขาไปซื้อของร้านที่เราไม่มีผลประโยชน์ แต่เราต่อให้ แล้วก็สามารถคืนของได้ ไม่ดัมไม่อะไรเขา หรือถ้าเขาอยากไปต่างจังหวัดเราก็จัดให้ ก็จะเป็นการเปิดตลาดให้กับเมืองนั้น ๆ

คือตอนหลัง ๆ นี้พีไม่ค่อยมุ่งไปในทางผลประโยชน์กำไร พีถึงได้ประสบผลสำเร็จหลายอย่างในทางที่มีเกียรติ คือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประทานพรให้เรา โดยที่เรียกว่าเราจะได้สิ่งใดมาที่มีชื่อเสียงมีเกียรติ เพราะว่าพีได้ทำอะไรให้กับส่วนรวมโดยที่ไม่ได้หวังผลตอบแทน แต่คนอื่นอาจจะไม่ทำเหมือนพี เพราะเขายังมีครอบครัว มีความจำเป็นที่จะต้องลงทุน

ถ้าเราทำแล้วประเทศชาติได้ ประชาชนชาวไทยได้ เราก็สามารถลงทุน อย่างทุกครั้งที่ไปต่างประเทศรับนักทัศนอาจรต่างประเทศ คนก็มักจะมองว่าเอ๊ะ! ทำไมไม่คิดเงินเขา ส่งเขาไปเที่ยว ออกให้เขาฟรี ๆ เอ๊ะ! ทำไมไม่บวกราคา คือบางอันนี้เราไม่บวกราคาเลย บางบริษัทอาจจะคิดว่าเอ๊ะ! ทำอย่างนี้มันกำไรได้ยังไง แต่เรามานั่งมองว่า เราจะบวกราคาไม่ได้ เพราะว่าจังหวัดที่เราส่งเขาไปเนี่ยเหมือนเป็นหนูทดลอง คือเป็นจังหวัดที่ยังไม่มีการพัฒนาในด้านธุรกิจท่องเที่ยว เรารู้ว่าถ้าเขาไปเขาต้องลำบาก แล้วเราจะไปคิดเงินเขามาทำไม เราก็ต้องคิดเขาถูก ๆ ถ้าเขาไปเจออะไรลำบาก เขาย้ายแค่นี้คมนาคมก็เป็นอย่างนี้ เขาจะไม่ปน กลับชอบบรรยายกาศธรรมชาติ”

การส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศของบริษัทท่องเที่ยวต่าง ๆ ทำให้ทุกจังหวัดในประเทศไทยตื่นตัวในเรื่องการท่องเที่ยวมากขึ้น

“จะเห็นได้ว่าเดี๋ยวนี้ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่ละจังหวัดเริ่มต้นก็พูดเรื่องท่องเที่ยวถ้าจะหาเงินต้องท่องเที่ยว เมื่อก่อนนี้ผู้ว่าฯ ไม่รู้จักคำว่าท่องเที่ยว สมัยก่อนคนไปมองว่าคนท่องเที่ยวก็คือคนพาน้ำเที่ยว ไม่ได้มีเกียรติ แต่เดี๋ยวนี้ไม่อย่างนั้น เดี่ยวนี้ก่อนอื่นลืมนามาก็จังหวัดนี้มีท่องเที่ยว ขายแม้กระทั่งกล้วยไข่ กล้วยตาก กล้วยน้ำว้าอะไรอย่างนี้

อย่างเด็กสมัยนี้เกิดมาก็มีโอกาสไปเหนือไปได้ อย่างสมัยก่อนคมนาคมมันลำบาก ไปหัวหินรถยนต์ก็ไม่มีพ่อแม่ก็ไม่ร่ำรวยก็ต้องไปรถไฟ เมื่อไปแล้วไปเดินดูชายทะเลก็เดินเป็นกิโล ก็สนุกไม่เห็นว่าจะเมื่อย แต่เดี๋ยวนี้ไปหัวหินเหอรรถก็เดี๋ยวเดียวจะไปเครื่องบินก็ได้ 25 นาทีก็ถึงแล้ว นั่งไม่ทันหายใจ--แต่สิ่งหนึ่งที่เราเน้นที่สุดคือความปลอดภัยต้องมี เราต้องส่งคนที่นำไปขับรถให้ดีนะ เราก็กังวล ก็เลยกลายเป็นคนที่พูดมาก

พี่เป็นคนที่มีระเบียบ ใครจะว่าพูดมากก็ต้องพูดมาก ก็ต้องเข้าใจ เมื่อทำงานแล้วจะต้องพูด-พูด แล้วคนที่ทำจะต้องรับฟังทุกคน เด็กสมัยใหม่ไม่เข้าใจว่าการที่ผู้ใหญ่พูดมากเพราะไม่อยากให้เกิดความผิดพลาด เขาไม่เข้าใจเพราะว่าตัวเองยังไม่ได้เป็นเจ้าของบริษัท คนที่เป็นเจ้าของบริษัทเนี่ยเขาข้างหนึ่งอยู่ในตารางแล้วเพราะฉะนั้นเราต้องพูดมาก รถต้องเซอร์วิสให้ดี เครื่องเคราต้องสมบูรณ์

คือทุกอย่างถ้าไม่เกิดเรื่องแหละดีเพราะถ้าเกิดเรื่องแล้วนี่คนที่เขามาเที่ยวนี้เขาจะต้องเรียกร้องทุกรูปแบบ แล้วเราจะผลัดความรับผิดชอบหมด เป็นไปไม่ได้เพราะฉะนั้นการทำงานทุกอย่างเราต้องรับผิดชอบเราจะไปรับเขาที่สนามบินก็ต้องดูถ้าเมื่อเครื่องดีเลยเราจะต้องรอดถึงเมื่อไรจะต้องติดตาม บางทีเครื่องบินดีเลยเราจองโรงแรมไว้เราก็เสียหาย โรงแรมเขาก็คิดค่ามัดจำล่วงหน้า เรื่องเสียหายเรื่องอะไรมันมีหมด

เมื่อเขากลับเราก็ต้องติดตาม หรือถ้าเกิดเราไปทำอะไรผิดพลาด เราก็ต้องเอาดอกไม้ไปขอโทษ เมื่อเอาดอกไม้ไปเราจะไปเอาแจกันห่วยก็ไม่ได้ ก็ต้องเอาแจกันที่เขาถือกลับไปได้ หรือไม่ก็ต้องเป็นของขวัญที่เขาถือกลับกลับบ้านเมืองเขาได้อย่างน้อยให้ลดความโกรธลงไป เวลาเขากลับเราต้องไปส่งเองถึงหน้าบ้านได้อเครื่องบิน หรือว่าทางเข้าของสนามบินอะไรอย่างนี้ เรื่องเยอะแยะ แล้วหลังจากนั้นก็ต้องเขียนจดหมายยอมรับผิดตามไปอีกครั้งหนึ่ง”

คุณเยาวลักษณ์เผยถึงสิ่งละอันพันละน้อย ซึ่งหลายคนอาจจะคิดไปไม่ถึงและสิ่งเหล่านี้เองที่เป็นเสน่ห์ทำให้บริษัททัวร์ของเธอยืนยงอยู่ได้ตลอดเวลา 30 กว่าปี โดยไม่เสื่อมคลายความนิยมจากนักท่องเที่ยวทั่วโลก

“เราต้องดูแลรับผิดชอบทุกอย่าง ความรับผิดชอบสำคัญที่สุด การนัดเวลาก็สำคัญ คำพูดนี้สำคัญอย่าลืมเมื่อสัญญาว่าจะทำ

พี่เป็นคนที่มีระเบียบ ใครจะว่าพูดมากก็ต้องพูด
มาก ก็ต้องเข้าใจ เมื่อทำงานแล้วจะต้องพูด-
พูด แล้วคนที่ทำอะไรก็ต้องรับฟังทุกคน เด็กสมัย
ใหม่ไม่เข้าใจว่าการที่ผู้ใหญ่พูดมากเพราะไม่
อยากให้เกิดความผิดพลาด

แสร้ง
91

เคยหวังสักว่าธุรกิจท่องเที่ยว
ไม่ได้เป็นธุรกิจท่องเที่ยวเฉพาะ
ตัวเองแล้ว พิจารณาว่าธุรกิจท่องเที่ยว
เป็นของประเทศ ประชา
ชนทั้งหมดรู้จัก ธุรกิจท่องเที่ยว
เป็นอย่างดี ผนวกเข้าไปใน
สินค้าของตัวเองทั้งหมดเลย

อะไรให้ใครก็ต้องให้ค่าไหนค่านั้น การเงินก็ต้องไม่บกพร่อง ขาดไม่ได้ เพราะถ้าการเงินเราขาดนี้เวลาเราไปติดต่อธุรกิจอะไรกับใคร เขาก็ไม่อยากจะให้ความร่วมมือ เพราะฉะนั้นการทำงานจะต้องเข้มงวด จะต้องเข้มแข็ง แล้วจะต้องมีความเด็ดขาดอย่างยิ่งในทุก ๆ ด้าน ต้องไม่กลัวลูกน้องโกรธ หรือต้องไม่กลัวใครโกรธ ต้องกล้าพูดออกไป ไม่กลัวคนกลั่นแกล้ง”

จากความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวของผู้หญิงคนหนึ่ง ทำให้เธอได้รับเกียรติและได้รับยกย่องให้ดำรงตำแหน่งสำคัญหลายตำแหน่งในอดีต อาทิ นายกสมาคมไทยธุรกิจท่องเที่ยว 2 สมัย (2518-2521 และ 2528-2532) รองประธานชมรมพาค้ำ (Pacific Asia Travel Association 2519-2521) นายกสมาคมอาเซียนพาค้ำ (Asean Tourism Association 2527-2529) นายกสมาคมสหพันธ์สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวอาเซียน และกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย 2 วาระ (2529-2531 และ 2531-2534)

นอกจากนี้เธอยังได้รับการแต่งตั้งให้เป็นสมาชิกวุฒิสภา (19 เม.ย. 30-23 ก.พ. 34) และเป็นสตรีไทยคนแรกที่ได้รับรางวัล “Golden Helm” จากรัฐสภานครเบอร์ลินและสื่อมวลชนอิตาลี และเป็นสตรีคนแรกอีกเช่นกันที่ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการ “Golden Helm” จากรัฐสภานครเบอร์ลินและสื่อมวลชนอิตาลี

“ตอนหลังพี่ไปทำส่งเสริมการท่องเที่ยวให้กับประเทศชาติด้วย การที่เราไปส่งเสริมในต่างประเทศ ไม่ใช่เวลาเราเจอใครแหม...ขายสินค้าไม่ลืมหูลืมตา ไม่ได้พูดเรื่องอื่นเลย ไม่เงยหน้าเงยตามัวแต่ขาย ๆ ๆ ท่องเป็นประวัติศาสตร์ ท่องจำไม่ได้ เพราะบางคนเขาไม่ได้คิดสนใจ เราต้องหาเรื่องอย่างอื่นพูด เพราะฉะนั้นการที่เราจะเข้าไปมันต้องมีเทคนิค ไม่ใช่เข้าไปมุงแต่ผลประโยชน์อย่างเดียว แต่เมื่อไรที่เขาตกลงการค้าแล้ว เราก็ให้ติดต่อกับลูกน้องเรา

เดี๋ยวนี้พี่ไม่ค่อยได้ออกไปคนเดียวแล้ว เพราะว่าตลาดติดแล้ว เราก็ไปร่วมกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย แล้วเราก็ไปร่วมกับสมาคมต่าง ๆ เดี่ยวนี้รู้สึกว่าการท่องเที่ยวไม่ได้เป็นธุรกิจท่องเที่ยวเฉพาะตัวเองแล้วพี่คิดว่าธุรกิจท่องเที่ยวเป็นของประเทศประชาชนทั้งหมดรู้จักธุรกิจท่องเที่ยวเป็นอย่างดี ผมนวกเข้าไปในสินค้าของตัวเองทั้งหมดเลย ใครที่มีสินค้าอะไรขายก็พยายามเดิน

เข้ามาเพื่อจอยท์กับกลุ่มนักธุรกิจท่องเที่ยว เพื่อจะได้โฆษณาขายสินค้าไปในตัวไม่ใช่เจาะจงว่าจะต้องมาท่องเที่ยวของตัวเองอย่างเดียวแล้ว

ธุรกิจท่องเที่ยวเป็นอีกอุตสาหกรรมหนึ่ง ที่เดี๋ยวนี้อุตสาหกรรมอื่น ๆ ตามเข้ามาผนวก จะเห็นได้ว่าบางคนทำธุรกิจท่องเที่ยวแต่ขายสินค้าอีก 20 อย่างอยู่ในการ์ดนามบัตร มีธุรกิจท่องเที่ยวเพื่อจะได้มีโอกาสเข้ามาใกล้ชิดกับนักท่องเที่ยว แล้วนักทักคนเองก็ต้องการอิง ไม่ใช่เที่ยวอย่างเดียว เขามาดูตลาดมาดูสินค้า บางคนเข้ามาเที่ยวเพียง 4-5 ครั้ง มาซื้อสินค้ากลับไปขายก็เท่ากับเที่ยวฟรี

ประเทศไทยเรามีสินค้าเยอะ เช่น เครื่องจักรสาน เครื่องไม้ เสื้อผ้า เครื่องประดับ จนถึงเครื่องจักรที่เราสามารถผลิตออกมาขายได้ จะเห็นได้ว่าสินค้าทั่วโลกที่มีขายอยู่ ส่วนมากทำมาจากเมืองไทย เพราะฉะนั้นธุรกิจท่องเที่ยวเป็นสื่อที่จะทำให้สามารถส่งสินค้าออกหรือว่าขายย่อย-ขายปลีกได้ หรือว่าเราไปเที่ยวต่างประเทศเราไปดูเขาทำอะไร เราอาจเอาตัวอย่างมาแล้วก็มาก่อปี่ดัดแปลง เดี่ยวนี้ธุรกิจท่องเที่ยวมันไม่ใช่ว่าท่องเที่ยวอย่างเดียวคำว่าท่องเที่ยวน้อยมาก”

ปัจจุบันคุณเยาวลักษณ์ดำรงตำแหน่งประธานผู้อำนวยการบริษัท ลัคกี้ แทรเวล เซอร์วิส จำกัด ควบไปกับตำแหน่งประธานห้างหุ้นส่วนจำกัด เมโทร แทรเวล เซอร์วิส ส่วนตำแหน่งในสังคมปัจจุบันคุณเยาวลักษณ์เป็นกรรมการสมาคมอาเซียนต้า (Asean Tourism Association) กรรมการในคณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และอนุกรรมการจัดการประชุมนิเทศก์ผู้ที่จะเดินทางไปต่างประเทศ สำนักนายกรัฐมนตรี และตำแหน่งอื่นทรงเกียรติอีกตำแหน่งหนึ่งคือ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (22 มี.ค. 34)

“เดี๋ยวนี้พี่จะไปทำงานในทางด้านสังคมมากเลย โดยที่เรียกว่าถ้ารัฐบาลของประเทศทั่วโลก เวลาเขาเข้ามาเมืองไทย เขาจะเชิญพี่เข้าพบ พี่นี้จะอยู่ในตำแหน่งที่ปรึกษา บางทีไม่ใช่เฉพาะธุรกิจท่องเที่ยวเป็นธุรกิจอย่างอื่น เขาก็จะมาขอความรู้ความเป็นไปสถานการณ์ต่าง ๆ เพราะเขาเห็นพี่เป็นคนพูดอะไรจริงใจ คือสินค้าของเราถ้าไม่ดีเราก็บอกไม่ดี เหตุการณ์บ้านเมืองตอนนี้สมมตินะ เป็นไปตามความจริงยังไงเราก็บอกเขาตามตรง เพราะ

ว่ามันไม่มีอะไรเสียหาย บ้านเมืองทั่วโลกเขายิ่งกว่าเรา บางแห่ง
เนี่ยเรียกว่าเขาล้ามากกว่าเรา เขาไม่พร้อมเท่าเรา เราไม่เห็นต้อง
อาย

เมืองไทยเราในระยะสิบปีหลังนี้พัฒนาไปมาก เด็กที่จบการ
ศึกษามามีความคล่องตัว มีความสามารถ แต่ว่ายังไม่ได้อิงประสพ-
การณ์จากผู้ใหญ่มากนัก เพราะฉะนั้นถ้ารวมความสมัยใหม่กับ
ขนบธรรมเนียมไทยเข้ากับประสบการณ์ของผู้ใหญ่จะไปได้ดีทีเดียว
แต่เด็กสมัยใหม่ไม่ค่อยจะมองเห็นว่าการยกย่องผู้ใหญ่เป็นสิ่งที่
ควรกระทำ มักจะละเลย วิวัฒนาการมันเลยรวดเร็วเกินไป พี่ไม่
อยากให้มันเป็นอย่างนั้น เพราะเรามีประชากรมากเรื่องที่ค่อนข้าง
ละเอียดอ่อนต้องมาก่อนการทำงานทุกอย่างพี่คิดว่ามันไม่สะดวก
สบายอย่างแต่ก่อน เราจะมานั่งหาเงินในช่วงปี 30-31 มันจบไป
แล้ว เดี่ยวนี้การแข่งขันยากขึ้น เมื่อการแข่งขันยากขึ้น ก็ควรจะ
พัฒนาประเทศให้ดีขึ้นด้วย”

สำหรับคุณเยาวลักษณ์นั้นเธอทำทุกอย่างเพื่อประโยชน์
ส่วนรวมอยู่แล้วแต่ขณะเดียวกันเธอก็อยากให้เห็นทุกคนช่วยตัว
เองก่อนที่จะให้คนอื่นมาช่วยโดยเริ่มต้นจากตัวเองก่อนเหมือน
อย่างที่เธอทำอยู่เวลานี้

“อย่ามาพูดว่าทำประโยชน์ให้สังคมเลยนะคะ พี่ว่าคำนี้เลิก
พูดได้แล้ว พี่คิดว่าทุกคนก็ทำอยู่แล้ว พี่คิดว่าประชาชนทุกคนรับ
ผิดชอบตัวเอง คืออย่ามาหวังว่าสังคมจะต้องเข้าไปช่วย คืออะไร ๆ
ที่เป็นรูปของสมาคมก็จะต้องอย่างโน้นอย่างนี้ งบประมาณไม่มี
พอได้งบประมาณมากก็ไม่ทำอย่างนั้น คือเราต้องตั้งใจให้ประ-
ชาชนทุกคนรู้จักรับผิดชอบ รักประเทศชาติของตัวเอง พัฒนาตัว
เองขึ้นมา รู้อะไรที่ผิดอะไรที่ควรดีกว่า อย่ามาหวังรอสังคมเลย

เอาง่าย ๆ ทุกคนทำได้ใหม่-อย่าทำสกปรก เอาแค่นี้ อย่าง
บ้านพี่นี้มีตรงไหนสกปรกบ้าง การที่เราจะทำอะไรต้องสะอาดร้าน
อาหารเอ๋ย ห้องน้ำเอ๋ย ขนาดได้เงินห้องส้วมยังสกปรก คนถึงชอบ
ไปทานตามโรงแรม แค่นี้ยังทำไม่ได้ แล้วสังคมจะไปพัฒนาได้ยังไง
แต่ละคนไม่รับผิดชอบตัวเอง สังคมเขาไม่มีกำลังพอ ไม่มีแรง
พอสังคมไม่มีรายได้ เพราะฉะนั้นต้องตั้งใจทุกคนให้ทุกคนรัก
ซาความสะอาด”

ขณะที่คุณเยาวลักษณ์พูดถึงเรื่องความสะอาดและความมี
ระเบียบเรียบร้อยทำให้เราอดกวาดสายตาไปตามซอกมุมต่าง ๆ

การทำงานทุกอย่างเมื่อทำไปแล้ว ต้องมีคนชอบ
กับไม่ชอบ ก็เกิดมีการต่อต้าน แต่พี่ไม่กลัว จิต
ใจพี่มั่นคง เพราะเราถือว่าสิ่งไหนที่ถูกที่ควร
ตราบใดที่เราไม่ทำอะไรให้ใครเดือดร้อน ใคร
ก็ทำอะไรเราไม่ได้

ไม่ได้ ภายในบ้านหลังใหญ่ของเธอ แม้จะเต็มไปด้วยข้าวของที่ตั้งโชว์เรียงรายอยู่มากมาย แต่ทุกอย่างถูกจัดวางอย่างมีระเบียบสวยงาม ไม่มีแม่เคซเฟ่นมองให้เห็นเลย รวมทั้งตัวเจ้าของบ้านเองก็สะอาดเชียว อยู่ในเสื้อผ้าอาภรณ์ที่สวยงามตามวัยเช่นกัน

คุณเยาวลักษณ์อยู่คนเดียวในบ้านหลังใหญ่ เธอไม่มีทายาทที่จะสืบสานต่อ แม้จะแต่งงานมาแล้วถึง 34 ปี สามีเธอรับราชการทหารและเพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อไม่กี่ปีมานี้ หากแต่เธอก็ไม่เคยเจ็บเหงาเพราะมีงานที่น่าสนุกคอยอยู่ มีเพื่อนฝูงและมีสุนัขที่รักมากเหมือนลูกอยู่ 3-4 ตัว

“ชีวิตที่ไม่มีปัญหาอะไรทั้งสิ้น ชีวิตคนเรานี่ เราอย่าไปคิดว่ามีปัญหาสิคะอะไรเกิดขึ้นนี่อย่าไปเสียใจชีวิตคนเราอย่าไปคิดว่าจะต้องประสบความสำเร็จทุกอย่างทั้งวันไม่มีทางประสบผลสำเร็จหรอก แต่เราต้องวางแผนเอาไว้ วันนี้เข้าขึ้นมาจะทำอะไรบ้าง วางแผนไว้ตั้งแต่กลางคืน เข้าขึ้นมาต้องทำอะไร ตอนไหนต้องไปไหนจัดเวลาให้ดี แล้วก็ไปตามเวลา ถ้ามันจะพลาดมันก็พลาดแค่อันหนึ่ง ใช้นิคมคะหรือถ้าพลาดบ๊อบโทรศัพท์ไปบอกแล้วก็หยุดเมื่อทำไม่ได้ก็ทำไม่ได้ พอรุ่งขึ้นก็มาเริ่มใหม่ พระก็จะประทานพรอีก วันนี้อาจจะเป็นวันที่แย่ที่สุดทำอะไรไม่สำเร็จเลย สมมุตินะ แต่พรุ่งนี้จะเป็นวันที่สำเร็จที่สุดหรือพรุ่งนี้เข้าเป็นวันที่สำเร็จที่สุด ภาคบ่ายไม่สำเร็จเลย ชีวิตจะต้องมีผิดหวัง สมหวัง ผิดหวังอยู่ตลอดเวลา

คือไม่ใช่ว่าจะไปเรื่อย ๆ นะ แต่ว่าเมื่อมันไม่ได้ก็ไม่ได้ ไม่ใช่จะไปโทษคนนั้นไปว่าคนนี้ แต่อย่าให้คนอื่นเสียหายอย่าให้คนอื่นต้องได้รับความเดือดร้อนแล้วอีกอย่างหนึ่งคนเรามักจะไปมุ่งว่าจะต้องรวยจะต้องได้เงินมาอะไร แต่อย่าให้โดนโกง คือทำอะไรสมัยนี้ชอบมีนายหน้าเสร็จแล้วตาโตมกได้ พอตกลงเรื่องที่ดินไม่ได้ถึงได้ฆ่ากันตาย อย่างนี้เราไม่เอาถ้าจะทำที่จะต้องมียศัญญาให้ถูกต้อง ถ้ายุ่งมากก็ไม่ทำเลย (ตัวเธอเองทำธุรกิจเรื่องที่ดินอยู่ด้วย)

ก่อนนอนทุกวันพี่จะวางแผนไว้ล่วงหน้า 3 วัน ดูไดอารี่มีอะไรก็จดในไดอารี่เราจะวางแผนได้ใน 7 วันนั้น วันนี้ต้องไปต่างจังหวัด วันนี้ต้องไปต่างประเทศก่อนจะไปต่างประเทศอากาศหนาวไหมถ้าหนาวจะเอาไปที่ซูด กระเป๋าที่ใบ ไปวันแรกใส่อะไร

วันที่สองใส่อะไร วันที่สามเอ้ากระโปรงมาเสียบเอาเสื้อมาสลับ ก็ต้องวางแผนไว้เพื่อจะได้ไม่ต้องเอาเสื้อไปมากเรามียาแก้ปวดหัวปวดท้อง ไม่ใช่ไปถึงต้องไปเรียกหมอ แล้วก็มีเครื่องแต่งหน้า แล้วก็มีเสื้อผ้าไปสองชุดเมื่อเครื่องบินดีเลย์ เอ้ากระเป๋าลงไม่ได้ เราก็จะได้อาบน้ำใส่ชุดใหม่ได้ เราต้องเตรียมการณไว้หมด มันต้องจัดตัวเอง ทุกอย่างต้องวางระเบียบเลยวางไว้ล่วงหน้า 7 วัน มีตรงต่อเวลาตามที่จัดไว้ไม่ทำให้หงุดหงิด เจอผู้ใดก็ยิ้มแย้มแจ่มใส หน้าตาสวยงาม

ค่ะ สิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้ ทำให้ชีวิตของคนเรามีระเบียบแบบแผนขึ้น และทำให้เราพร้อมอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น สำหรับคุณเขาวลัทธิสิ่งเล็กเหล่านี้ มีส่วนทำให้เธอเป็นที่สะดุดตาของคนที่พบเห็น ไม่ว่าจะเป็นความพร้อมในเรื่องเวลาหรือการแต่งกาย

“เวลาเรานัดทานข้าวกลางวันต้องตรงเวลา เพราะสมัยนี้ร้านอาหารจะปิดป้ายสองโมง เพราะเขาต้องพัก เพราะฉะนั้นการที่เราไม่ตรงเวลากว่าจะมาป้ายต้องรีบรับประทานอาหารเสร็จแล้วเขาก็ต้องรีบไล่ คุณกันเรื่องงานก็ไม่รู้เรื่อง ที่นี้พี่ก็ทำงานที่เราเป็นคนตรงต่อเวลาตลอด แล้วแต่งตัวสวยตลอด แล้วก็พร้อมตลอดคนก็มองโอ้โฮ--คุณเขาวลัทธินี้สบาย มองไปว่าเราไม่มีภาระ แต่ไม่รู้หรือกว่าเราจัดตัวเอง เราเคลียร์หมดเลยเป็นขั้นตอน ไม่ใช่คร่ำครึแคร์ ๆ มาถึงยังไม่มา ให้เด็กมาบอกให้รอก่อนนะคุณเขาวลัทธิกำลังเดินทางมาอะไรที่นี้ไอ้ความพร้อมของเราเนี่ย คนก็เลยมองว่าเราเนี่ยว่าง ที่แท้เราไม่ว่าง”

นอกจากความพร้อมในสังคมแล้วในเรื่องส่วนตัวเธอยังจัดวางระเบียบไว้ทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นข้าวของเครื่องใช้ภายในบ้านหรือเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ทุกอย่างถูกจัดวางอย่างน่าชื่นชม

“เสื้อผ้าที่จะจัดเป็นสีเลย สีเขียวไว้สีหนึ่ง สีแดงไว้สีหนึ่ง สีน้ำเงินไว้สีหนึ่ง รองเท้าก็เหมือนกันเรียงเอาไว้ทุกคู่ คือทุกอย่างนี้พอเราจัดเข้าระเบียบจะหยิบใช้ก็ง่าย พอใช้เสร็จแล้วเราก็เก็บเข้าที่ ผ้าพันคอก็ลิ้นชักหนึ่ง ผ้าเช็ดหน้าลิ้นชักหนึ่ง เสื้อผ้าที่มีมากแต่จัดระบบไว้เลย เป็นสี ๆ ไป รองเท้าก็เหมือนกัน ไม่จันทากันตายบ้านนี้ก็ต้องจัดระบบ พี่ถึงพูดว่าอย่าหวังให้คนอื่นมาสงเคราะห์ ตัวเองต้องสงเคราะห์ตัวเองก่อน

เดี๋ยวนี้ทุกอย่างต้องแข่งขันกันหมดขนาดอายุมาก ๆ แล้วเนี่ยเราจะต้องหูหนึ่งฟังทีวีอีกอันหนึ่งอ่านหนังสือพิมพ์ อ่านทุกฉบับ

III มัวยจะสูงเพิ่มขึ้นตามวันเวลาที่ผ่านไปแต่ความสวยสดใสยังคงอยู่รวมทั้งทัศนะมุมนมองชีวิตสังคมยังเฉียบแหลมน่าทึ่ง

เรือนร่างสูงใหญ่ตามอย่างบรรพบุรุษทางบิดาผสมกับความหวานแบบไทยทางมารดาทำให้คุณเยาวลักษณ์สวยโดดเด่นสมัยสาว ๆ แม้วันนี้ก็ยังไม่มีที่เค้าเติม เธอต้อนรับ“แก้ว”อย่างคล่องแคล่วกระฉับกระเฉงอบอุ่นเป็นกันเอง ณ บ้านพักอันทันสมัยกลางกรุง

ในฐานะคร่ำหวอดอยู่กับธุรกิจการท่องเที่ยวมานานคุณเยาวลักษณ์มองผลกระทบของการที่เศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลกต่อวงการธุรกิจท่องเที่ยวบ้านเราอย่างไร...

“ผลกระทบนี้นะคะต้องแบ่งเป็น 2 ประการ ประการแรกก็คือผู้ที่ทำธุรกิจท่องเที่ยว ในลักษณะเพิ่งเริ่มกิจการมาเมื่อสัก 2 ปี ยังหาตลาดไม่ได้ และการลงทุนที่ไม่สามารถหากำไรหรือหาลูกค้าหรือหาตลาดได้ทันกับเวลาหรือทันกับทุนลงไป ส่วนประการที่ 2 สำหรับผู้ที่ลงทุนอยู่แล้วมีตลาดอยู่แล้วและผู้ลงทุนเก่าซึ่งได้บุกเบิกและอดทนมาเมื่อประมาณ 10 กว่าจนกระทั่งรู้ลู่ทาง และได้ประสบผลสำเร็จ ดังนั้นเค้าจึงมีลูกค้า

เราต้องมองว่าเศรษฐกิจมันเป็นอย่างนี้ แต่ลูกค้าทั่วโลกก็มีอยู่แค่นี้ ฉะนั้นการพัฒนาธุรกิจท่องเที่ยวต้องปรับปรุงเราจะไปขายแบบเก่าไม่ได้

เราต้องพัฒนาพยายามปลุกกระดมให้คนชั้นกลาง ชั้นพอมิเงินนี่นะคะให้เข้ามาเที่ยว คือสมัยก่อนคนมาเที่ยวนี้ก็ต้องมีตังค์ หรือเป็นนักธุรกิจไข่ม้อยที่จะเข้ามา คนธรรมดาไม่ค่อยมี แต่เดี๋ยวนีเราคิดว่าทั่วโลกได้พัฒนามากขึ้นประชาชนก็รวยมากขึ้น ทุกคนก็มีค่าแรงเท่ากันก็จะมีเก็บเงิน จะมีการเที่ยวกันแบบเหมา เหมาในการเที่ยว เพราะฉะนั้นจะต้องมองจุดนี้

ส่วนโรงแรมหรือกิจการท่องเที่ยวที่เคยมีลูกค้าประจำเค้าก็จะทราบตลาดของเค้า อย่างโรงแรมใหญ่ ๆ นี่ซึ่งไม่ต้องเอ่ยชื่อ จะมีลูกค้าประจำจากนักธุรกิจมาอยู่ติดใจก็จะอยู่ที่นี่ บริษัทออกเงินให้อะไรให้อย่างนี้เรียกว่ามีลูกค้าหรือขาประจำ อันนี้ก็ไม่ได้มีปัญหามากทีนี้สำหรับโรงแรมที่เกิดใหม่หรือโรงแรมที่เล็กหน่อยซึ่งเราจะไม่เรียกว่าชั้นหนึ่งหรือชั้นสอง เพราะเดี๋ยวนีการบริการจะดีมีมาตรฐานเท่ากันหรือใกล้เคียงกัน ถ้าเป็นโรงแรมใหม่ ๆ จะต้องมียุคค้าที่หาตลาดใหม่ ซึ่งอันนี้ไม่ง่าย

เวลานี้สิ่งที่อันตรายน่ากลัวที่สุด

เลยคือเราขาดบุคลากร ขาดมากเลย ผู้ที่ชำนาญเป็นงานจริง ๆ โดยมากจะย้ายงานกันเช่น ใครที่อยู่โรงแรมนี้มีตลาดอยู่ในมือแล้วมีลูกค้าอยู่ในมือก็ย้ายไปอีกโรงแรม ก็แน่ละต้องดึงลูกค้าตามไปได้บ้างแต่ก็ดึงไม่หมด ในที่สุดเจ้าของโรงแรมก็ดีเจ้าของกิจการ

ท่องเที่ยวก็ต้องไปซื้อตัว ถ้าจะมองส่วนรวมของประเทศชาติแล้วประเทศชาติก็ได้กำไร แต่ผู้ลงทุนนี้แยء เพราะไปซื้อตัวผู้ที่เป็นงานหรือซื้อตัวผู้ที่มีตลาดอยู่บ้างแล้วก็เอามา ก็คือถ่ายลูกค้าไปบ้าง เหมือนดึงมาแย่งตัวมา แต่ธุรกิจท่องเที่ยวหรือปริมาณนักท่องเที่ยวก็อยู่ในจำนวนเดิม อันนี้อันตราย และบางคนก็รู้ไม่จริงที่นี้เราต้องมองอย่างนี้ บางคนพออายุมากแล้วไม่เคยมองตีค่าเสื่อมราคาของตัวเอง อย่างดิฉันนี้พออายุมากแล้วจะตีค่าเสื่อมราคาของตัวเอง เหมือนกับการทำบัญชีซึ่งจะมีทรัพย์สินแล้วจะมีค่าเสื่อมราคาใม่ย แต่คนทุกคนพออายุมากไม่เคยตีค่าแบบนี้

ปีหนึ่งผ่านไปเราต้องตีค่าเสื่อมราคาของเราตามบัญชีเลย แต่เราอาจ

ไปพัฒนาหรือว่าเก่งอย่างอื่น แต่ก็ต้องมีอะไรที่เสื่อมไปบ้าง เพราะฉะนั้นการทำงานหรือการทำอะไรก็ดีเราอย่าไปบิบนายงานใม่ยคะ หรือว่าไปคิดว่าตัวเองที่สำคัญคนอื่นมาทำไม่ได้ อันนี้ก็ไม่ใช่เพราะเด็กใม่ยจะเก่งเค้าก็มีวิธืหาตลาดของเค้าหาวิธืผูกใจลูกค้า แต่สิ่งสำคัญที่สุดคือการตัดราคาอันนี้ใม่ดี เพราะผลพลอยได้จะได้มามากการที่เราไปตัดราคาใม่ถูกต้องเลย เราควรจะกลับมาพัฒนาตัวเอง โรงแรม บริษัทท่องเที่ยวธุรกิจร้านค้า ร้านจิ๋วเวลรี่ ร้านอาหารตลอดจนรถบัสรับนักท่องเที่ยว หรือทุกอย่างที่เกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวต้องพัฒนา พัฒนาบุคลากรขึ้นมาเลย ใม่มีมาตรฐานดีกว่าประเทศบ้านอาเซียน เพราะใม่ยนี้เมืองไทยเราใม่ย่าลืมนว่าที่ดินใม่ยอกนะ แต่ถ้าเราไปมองประเทศอาเซียนเพื่อนบ้าน

นิตยสาร : นิตยสารแก้ว

ปีที่ 6 ฉบับที่ 65 ปีที่ 65 หลัง เดือนกันยายน พ.ศ. 2536

หน้า 174-182 เขียนโดย : นัทธา

เรื่อง การทำตัวอย่างมีคุณค่าของเยาวลักษณ์ แฟงสภา

ผู้หญิงคนนี้เป็นผู้หญิงเก่งที่ทุกคนยอมรับในวงการธุรกิจท่องเที่ยว เป็นผู้หญิงคนแรกที่ได้รับการเลือกตั้งให้เป็น นายกสมาคมไทยธุรกิจท่องเที่ยว 2 สมัย (2518-2521 และ 2528-2532) เป็นผู้หญิงคนแรกที่ได้รับการเลือกตั้งนายกสมาคมอาเซียนต้า ASEANTA (ASEAN TOURISM ASSOCIATION) สมาคมกลุ่มประเทศอาเซียน 6 ประเทศ (2527-2529) เป็นผู้หญิงคนแรกที่ได้รับการเลือกตั้งเป็นนายกสมาพันธ์สมาคมท่องเที่ยวแห่งอาเซียน FATA (FEDERATION OF ASEAN TRAVEL ASSOCIATION) 8 ประเทศ (2527-2529) ผู้หญิงคนแรกที่ได้รับรางวัล Golden Helm (รางวัลมาลัยทอง) รางวัลด้านการส่งเสริมวัฒนธรรมท่องเที่ยว จากประเทศเยอรมันและประเทศอิตาลี (2529) และเป็นผู้หญิงไทยคนแรกในธุรกิจท่องเที่ยวที่ได้รับแต่งตั้งเป็นวุฒิสมาชิก (2530)

การทำตัว อย่างมีคุณค่าขอบ...

เยาวลักษณ์ แพ่งสภา

เยาวลักษณ์ แพ่งสภา ประธานผู้
อำนวยการ บริษัท ลัคกี้
แทรเวล เซอร์วิส จำกัด
ประธานห้างหุ้นส่วนจำกัด
เมโทรโพล แทรเวล เซอร์วิส
และกรรมการอีกหลาย ๆ
สมาคม เธอเป็นตัวอย่าง
ของผู้หญิงไทยวันนี้ที่มุ่งมั่นพัฒนาตัว

เองให้มีคุณค่าประโยชน์กับสังคมและ
ผู้คนรอบข้าง เธอไม่เคย
ปล่อยวันเวลาให้ผ่านไป
อย่างไร้ค่า แม้จะต้องยืน
หยัดอยู่ตามลำพังปราศ
จากทายาทภายหลังจากที่สามี
คู่ทุกข์คู่สุข พลตรีโสวัจ
แพ่งสภา ต่วนลาจากไปด้วยโรคมะเร็ง

“

ดิฉันไม่เคยทำตัว

ให้ล้าสมัย

ดิฉันจะคล่องแคล่ว

พินิจมาอยู่

”

175

“ธุรกิจทัวร์นั้นจะไม่ได้เป็นธุรกิจที่ราบรื่น
ตัดราคากันเกี่ยราคากันอะไรแบบนี้
แทนที่จะเซอร์วิสดีๆ”

นี่นะคะที่เค้ามีมากกว่าเราเยอะ เค้ายังมีส่วนที่สามารถเก็บสภาพแวดล้อมไว้ใช้มัย เก็บสิ่งท่องเที่ยวไว้ เค้าก็ดูตัวอย่างเรา เมื่อเค้าดูตัวอย่างเราเค้าก็ให้ธุรกิจการท่องเที่ยวของเค้าโตอย่างช้าๆของเราที่เร่ง เร่งโตเกินไป เร่งพัฒนา แต่พัฒนาไปทางที่ได้มาตรฐานแต่ไม่สมบูรณ์ อันนี้อันตราย”

“และในขณะที่เดียวกันในใจจริง ๆ สาวได้สาวเอาไว้ก่อน อันนี้เราก็อ่ากันไม่ได้ เพราะว่าบางคนจะต้องจ่ายดอกเบี้ยแพงก็เยอะ ทุกคนก็ต้องช่วยตัวเอง แต่ที่นี้ใครที่จะลงทุนต่อไปเนี่ยจะต้องศึกษาและจะต้องทำจากเล็กไป และจะต้องมีตลาดเหมือนกัน ถึงบอกได้ว่าอันตรายอย่างเช่นการบริการทุกอย่างหมดที่เกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยว ทุกคนเคยหันมาดูมัย คนเก่าก็จะบริการแบบเก่า หาลูกค้าหาขาประจำแบบเก่า อันนี้ก็ดีแต่อย่าลืมนะลูกค้าในต่างประเทศเดี๋ยวนี้เค้าหันเหไปประเทศยุโรปตะวันตกยุโรปตะวันออกที่เดี๋ยวนี้เค้ารวมกันหมด เค้าก็พยายามจะเปิดให้เป็นเมืองท่องเที่ยว ไม่ต้องอะไรขนาดรัสเซียก็เริ่มแล้วที่จะพัฒนาธุรกิจด้านนี้ และคนที่ไม่เคยไปก็ต้องอยากไปแล้วไทยจะมีอะไร ต่อไปนี้เราจะต้องมานั่งคิดกันเลยว่า เราจะมีสัญลักษณ์อะไรที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวมา

ดิฉันเคยพูดอยู่เสมอว่าสินค้าทุกอย่างอย่างอย่างขึ้นราคา ค่าแรงก็พยายามขึ้นถ้าสมมติค่าแรงขึ้นเจ้าของใครจะมามีเงินจ่าย มีเงินมาลงทุน อาจะลดเวลาทำงานไปสมมตินะคะผลัดกัน ทำงานกัน 12 ชั่วโมงมีโอเวอร์ไทม์มีโอ.ดี. ใ้คนไม่มีงานทำก็ไม่มีงานทำอยู่นั้นแหละ แล้วคนที่ทำงานเหนื่อยเกินไปก็

เลยทำปัด ๆ ถ้ามาช่วยกันปรับปรุงเราจะทำอย่างไรให้ของทุกอย่างได้มาตรฐาน ให้คนเข้ามาแล้วได้รับการบริการเหมือนสมัยก่อนที่ใคร ๆอยากมาเมืองไทย มีน้ำใจนะคะ ของไม่แพง คนไทยมีวัฒนธรรมที่ดี สิ่งเหล่านี้ของเรายังไม่เสียหายหมด แต่ถ้าเราไม่ทำตอนนี้เราก็จะไม่มีอะไรเหลือ นี่คือการรู้สึกของดิฉัน เพราะว่านักท่องเที่ยวก็ดีหรือลูกค้าก็ดีเค้าเก่ง เค้าไปเห็นอะไรมาทั่วโลกเค้ามองบ๊ีบเดียวก็รู้แล้ว อ้าวอันนี้นะอย่างร้านจิวเวลรี่เค้ารู้แล้วว่าของแพงเกินไป เค้าก็ไม่ซื้อ เดี่ยวนี้นักทศนาจรเก่งกว่าเรา เค้ารู้ว่าอาหารไม่สะอาดหรือสะอาด เค้ามองเลยว่าโรงแรมนี้ขนาดไหน โรงแรมนั้นขนาดไหน อย่าไปมุ่งเน้นทัวร์จีน ไซทัวร์จีนมานี้ นะคะก็ออกไปหมด

อีกอันหนึ่งนะคะรัฐจะต้องควบคุมผู้เข้ามาเมืองมาแล้วอย่าให้มาหมกแล้วอยู่ที่เมืองไทยคือ ประชาชนไทยเวลานี้ทั่วประเทศเราเองก็ยังมีคนยากจนที่ยังลำบากอย่างมากมาย เค้าก็ควรมีโอกาสได้ทำมาหากินก่อน แต่ถ้ามีต่างชาติอย่างเพื่อนบ้านหรือใครลักลอบเข้ามา ในเมื่อเจ้าหน้าที่ของรัฐปล่อยให้เข้ามาพวกนี้ก็จะทำงานขยัน เพราะรู้ว่าจะต้องมาต่อสู้ทุกอย่าง แต่ในขยันของเค้านี้เค้าขยันแบบไหน แน่นนอนละถ้าเค้ายังไม่มีประเทศที่ 3 ได้ เค้าก็อยู่กับเราซึ่งอันนี้อันตราย เราก็คควรจะเก็บผืนแผ่นดินอาชีพให้กับคนไทย แล้วก็พัฒนาคนไทยเพื่อให้มีงานทำทัดเทียมกัน”

ส่วนเรื่องเอดส์นั้น.....

“และแน่นอนสิ่งที่จะนำห้วงคือเกี่ยวกับเรื่องเอดส์ตอนนี้รัฐก็ได้รณรงค์

ดีมากเกี่ยวกับจะไม่ให้มีหญิงบริการ และทั่วโลกก็ชอบพูดเรื่องนี้ แล้วทีนี้ เราจะหาอะไรให้กับผู้หญิงที่เคยบริการ หรือเค้าไม่มีทางทำมาหากินแล้วจำเป็นต้องไปบริการ อันนี้เราต้องหางานให้เค้าทำ สิ่งหนึ่งที่จะทำได้คืออย่าให้คนต่างชาติมาแย่งงานทำ ฝึกคนเหล่านี้ให้ทำงานและให้เค้ารู้ว่าของอย่าแพง ถ้าของแพงเค้าก็ไม่สามารถทำงานหาเลี้ยงชีพพอกับรายได้ ให้เค้ามีงานทำ มีเงินกินอย่าได้เดือดร้อน แล้วก็ไม่ต้องเข้ามากรุงเทพฯ มีวิธีอะไรที่เราจะป้อนให้เค้าได้ทำงานที่หมู่บ้านของเค้า จะเป็นเกษตรกรรมหรือว่าจะเป็นศิลปหัตถกรรม ทุกสิ่งทุกอย่างให้เค้าขายได้ แม้จะขายได้กำไรไม่มาก เพียงให้พออยู่รับประทานได้ ให้เค้าเพลิน ให้เค้า

มีรักสบายใจในงานที่ทำ ก็ต้องฝึกอบรมศีลธรรมอีกด้านหนึ่งว่า อย่าฟุ้งเพื่อขนาดดิฉันเวลานี้เรียนตรง ๆ ว่า จะทานอาหารมือเย็นก็ยิ่งลด และเสื้อผ้าก็ไม่ค่อยตัด เรายังมีของเก่าสามารถใส่สับเปลี่ยนได้ ความฟุ้งเพื่อฟุ่มเฟือยอย่างเราไปเห็นเครื่องประดับก็ดี ลูก-บัดก็ดีเราส่งออกได้มัย แต่ถ้าเรามาฟุ้งเพื่อได้เงินมาบับแทนที่เก็บไว้สำหรับเวลาอายุมากกลับไปซื้อของแบบนี้มาใช้กันเป็นพวง ๆ แต่กิดีถ้ามีเงิน แต่ใจคิดว่าสิ่งเหล่านี้ควรจะเป็นสินค้าออกเพราะเราเป็นประเทศชาติที่เก่งในทางศิลปะ อย่างตุ้มหูบ้านเราหรือเครื่องประดับต่าง ๆ ทั่วโลกจะสู้เราไม่ได้ นอกจากของดีจริง ๆ อย่างของฝรั่งเศสของอังกฤษอะไรนี้ไม่ต้องพูด แต่ของทั่วไปนี้ของเราถูกแล้วดีด้วย ของอย่างนี้ต้องส่งเสริมให้ส่งออก ไม่ใช่เรามาแต่งมากมายมีเป็นถาด ๆ เลย นั่นเป็นความพอ

177

ใจ ก็ไม่เป็นไร แต่อย่างนี้จะทำให้เด็ก
ที่โตขึ้นมามีความอยาก แทนที่จะใช้
เวลาไปพัฒนาในด้านการศึกษาด้าน
การประกอบอาชีพ เสื้อผ้าบ้านเราก็ไม่
แพงแต่จะทำอย่างไรไม่ให้คนฟุ้งเพื่อ
ประหยัดให้เหมือนบรรพบุรุษของเรา

บรรพบุรุษท่านไม่เคยขายของกิน
อันนี้จดจำไว้เลย เราสบายวันนี้เพราะ
ท่านไม่เคยขายของกิน เราถึงได้มีสม-
บัติมีมรดกใช้มัยคะ สมัยก่อนเราจะ
มองเลยว่าคนประหยัดเป็นคนไม่น่าคบ
น่ารังเกียจ เราไม่เข้าใจ สมัยนี้เราถึง
ได้รู้ว่าท่านอาวุโสทั้งหลายที่ท่าน
ประหยัดไม่ยอมจับจ่ายเพราะท่านเห็น
ของดีมามาก พอวิวัฒนาการเปลี่ยนแปลง
ไปท่านก็ไม่อยากจะซื้ออะไร
เพราะท่านเห็นว่าไม่มีความจำเป็นและ
แพง แต่เรากลับไปมองว่าคนที่มีอายุ
มากประหยัด

และสิ่งสำคัญที่สุดโดยเฉพาะดิฉัน
ไม่เคยทำตัวให้ล้าสมัย ดิฉันจะคล่อง
แคล่วพัฒนาอยู่ แต่ดิฉันก็ไม่ต้องการ
ที่จะโอ้อวด แต่ดิฉันมีความรู้สึกเสียใจ
ที่เด็กสมัยใหม่ไม่มองประเด็น ผู้สูง
อายุว่าเค้าเป็นผู้ที่มี
ความสำเร็จ ประสบ
ผลสำเร็จมาตลอด
ผู้สูงอายุทั้งหลายจะมี
ความสามารถในการ
ครองชีวิตมาได้ดี แต่
มาเดี๋ยวนี้ท่านก็ไม่
อยากจะสอนรุ่นใหม่ๆ
ดิฉันคิดว่าเด็กสมัย
ใหม่จะต้องผสมผสาน
กับเทคโนโลยีสมัยใหม่
แต่ขณะเดียวกันเมือง
ไทยก็คือเมืองไทย

จะต้องเรียนรู้วัฒนธรรมความเป็นอยู่
ของบรรพบุรุษเราของท่านผู้ใหญ่รุ่น
หลังๆแล้วเอามาประกอบ และต้องมี
เรื่องมรรยาทงามด้วย รู้จักเคารพญาติ
ผู้ใหญ่ อย่าไปคิดว่าผู้ใหญ่ไม่ดีเราไม่
ต้องไปเคารพ มันไม่ใช่ทุกคนหรอก ใช้
มัยคะ อย่าไปมองอะไรไม่ดีจุดเดียว
แล้วเราต้องพยายามใกล้ชิดผู้ใหญ่บ้าง
อย่าไปรังเกียจว่า ท่านบ่นมาก ท่าน
สอนมาก ไม่ใช่”

ในอนาคตจำเป็นจะต้องพัฒนา บุคลิก

ต่อไปอาชีพทุกชนิดจะต้องมี
ความละเอียดอ่อน เพราะไม่มีความ
ละเอียดอ่อนถึงได้ไปใช้เทคโนโลยีใช้
เครื่องพวกคอมพิวเตอร์ขึ้นมา ทำไม
ไม่มามองแบบนี้ เพราะเค้าชี้เกียจมา
คุณชี้เกียจมาว่าชี้เกียจมาเป็นศัตรู และ
เค้าชี้เกียจมาสอน ดิฉันมองดูว่าท่าน
ผู้ใหญ่ท่านมีประสบการณ์สูงเราต้อง
ทนไว้บ้าง เชิญท่านที่เกษียณอายุตาม
แต่ละแห่งมาบรรยายตามมหาวิทยาลัย
หรือตามโรงเรียนอย่างน้อยอาทิตย์ละ
หน มีวัฒนธรรมหรือการไหว้อย่างไร

รื้อฟื้นขึ้นมาแต่เด็ก
จะทำตามหรือไม่ทำ
ก็ไม่เป็นไร สิ่งเหล่านี้
ก็จะทำให้ผู้ใหญ่เกิด
ความเอ็นดู เมื่อเกิด
ความเอ็นดูขึ้นมาเค้า
ก็เกิดความอยากจะ
สอนอยากจะทำ

คนสมัยใหม่
ประสบความสำเร็จ
จริงเก่งจริงอะไรจริง
แต่อยากจะทำสำเร็จ
จริงสำเร็จจริงหรือ

เปล่า เพราะจะมีการเป็นอยู่นี้แหละ
จะต้องอยู่อีกวัน ไม่ต้องคิดถึงไกลและ
คิดถึงอดีตมาก แต่อยู่อีกวันนี่จะอยู่
อย่างไร ก่อนนอนเราจะต้องเตรียม
แผนไว้หมด สิ่งเหล่านี้บางทีเด็กสมัย
ใหม่ไม่เข้าใจ เดี่ยวนี้รถติด บางคนก็
บอกว่าอ้อ เดี่ยวนี้อยู่บ้านหรือไม่อยู่
ที่ออฟฟิศ บางครั้งเราก็นั่งทำงานอยู่ที่
บ้านดีกว่าออกไปข้างนอก คือเราเห็น
ได้ว่าวันไหนรถติด วันไหนเงินเดือน
ออก วันไหนวิกเอนด์ใช้มัยยะคะ ดิฉัน
คิดว่าต่อไปบริษัทจะควรให้ทำงานนี้
นะคะ แต่คนต้องซื้อสตั๊ดนะ แทนที่จะ
ไปทำงานอาทิตย์ 5 วันให้ทำ 4 วัน
แต่จะมีวันหนึ่งเป็นเวรกันไปให้อยู่ที่
บ้านเพื่อทบทวนเอาใจใส่งาน มีอะไร
ติดต่อถามมาได้ ถ้าเป็นบริษัทใหญ่ๆก็
หาแพกซีให้เสียเลย สิ่งเหล่านี้คือให้

พนักงานซึ่งเราอย่าไปใช้คำว่าลูกจ้างเลย
ใช้คำว่าพนักงานหรือว่าเพื่อนร่วมงาน
เจ้าหน้าที่ของรัฐก็ดีหรือว่าพนักงาน
บริษัทก็ดีให้เค้าได้มีโอกาสคอนเซ็ป-
เทรทอยู่ที่บ้านหนึ่งวัน เราอย่าไปคิด
เป็นวันเสาร์-อาทิตย์ ซึ่งเป็นวันพัก
ของเค้าจริงๆ แต่วันนั้นเป็นวันที่จะ
ต้องไปเคลียร์งาน เป็นวันที่วางแผนว่า
อาทิตย์หน้า จะทำอะไรโดยที่ไม่มีใคร
รบกวน โดยที่ไม่ต้องออกไปรถติด ให้
เริ่มทำงานแบบนั้นไปเลย แต่ก่อนทำก็
ต้องมีการอบรม ตอนเข้าอยู่กับบ้าน
อาจจะทานกาแฟสบายๆนั่งเขียนงาน
ดิฉันคิดนะการทำงานแบบนี้ เคยมีใคร
คิดมัยยะคะ ไม่ต้องมานั่งเสียเวลากับการ
เดินทาง ไปกลับ 4 ชั่วโมง ไปกลับ 6
ชั่วโมง ซึ่งเค้าอาจจะประหยัดน้ำมันไป
ประหยัดพลังงานไป และเค้าอาจจะ
ทำงานถึงเที่ยงคืนก็เป็นได้ มีอะไรก็

“คือชีวิตดิฉันนี้ทำงานมาตลอด

ก่อนแต่งงานก็ทำงานมา 2 ปี แต่งงานปี 2500

ปีนี้ 2536 ดิฉันทำงานมา 38 ปีเต็ม”

โทรศัพท์ได้แฟกซ์ได้ ไม่ต้องรุดติดไม้
ต้องเสียน้ำมัน

หรืออีกแบบหนึ่งในระหว่าง 4
วันนี้เราไม่ต้องมานั่งเจอใครหมด เรา
ส่งลูกน้องเป็นโน้ต ทุกอย่างเป็นเป-
เปอร์ มีหลักฐานดีเสียอีก แฟกซ์นี้ก็
เหมือนระดับผู้บริหารนี้มีแฟกซ์ให้
เค้าเลย ให้พนักงานสบายๆมั่ง อย่าง
ออฟฟิศดิฉันนี้จะเข้าไปอาทิตย์ละสอง
หน แต่เมื่อฉันไปนั่งอยู่เราก็จะมอง
และที่เค้าทำงานพลาดอะไรเราก็จะจด
เป็นข้อๆ ถึงเย็นก็จะบอกกับหัวหน้า
ไปเลยว่าผิดพลาดบกพร่องอะไรต้อง
แก้ไขอย่างไร จดโน้ตไว้เลยให้เค้าปรับ
แต่ในขณะที่เดียวกันเราก็มองดูเค้าให้

เค้ามีอิสระไม่ใช่มีนายคุมๆ ดิฉันไม่
รู้นะคะว่าถ้าเราทำอย่างนี้แล้วทำให้
คนมีโอกาสได้อยู่ที่บ้านมากขึ้น ได้มี
โอกาสได้มองว่าบ้านนี้ควรจะปรับปรุง
อะไรอย่างไร ถ้าคนเราไม่สุขในบ้าน
ชีวิตในบ้านยังไม่สามารถจัดได้ เข้าออก
เย็นออกมาถึงก็สลับ แล้วเลือกให้เค้า
หยุดนัดกัน บางทีเค้ามีงานคือกเทล
งานแต่งงานเค้าก็ไม่สามารถกลับมา
บ้านได้ จากที่ทำงานก็ไปเลย แต่วันรุ่ง
ขึ้นอาจให้เค้าหยุด เพราะที่เค้าไป
อาจกลับดึกและเค้าไปก็เป็นงานบริษัท
ถ้าทราบใดคนที่ทำงานบริษัทไหนจะ
ไปงานคือกเทลไหนคนนั้นโชว์หน้าตา
ให้บริษัท บริษัทก็ต้องใจกว้าง หรือจะ
ไปกระทรวงไหนก็เหมือนกันดิฉันคิด
อย่างนั้น

และโรงเรียนก็สำคัญ กระทรวง
ศึกษาจะต้องใกล้ชิดกับนักธุรกิจให้มาก
เลย การที่เราจะสอนเด็กโตขึ้นมา ไม่
ใช่ให้เค้าอดอาหารกลางวันหน้าห้อง
เป็นอะไรที่เศร้าใช้มัยคะ สอนไปเลย

ตั้งแต่ ม.๑ นี้แหละเอานักธุรกิจมาบรรยายวิธีกินอย่างไร วิธีแต่งตัวอย่างไร วิธีทำหน้าอย่างไร วิธีที่จะทำ ความสะอาดอย่างไร วิธีจะจับหนังสือ อย่างไร เมื่อมาทำธุรกิจแล้วอย่างดิฉัน นี่ทุกอย่างจะต้องลงในไดอารี่ แล้วเราจะต้องเตรียมการไว้เลย วันนี้เราจะไปบรรยายมหาวิทยาลัยเราจะต้องแต่งตัวอย่างไร ต้องแต่งตัวให้เรียบร้อย และวันนี้เราจะทำอะไรจะพบใครจะต้องเตรียมการให้เรียบร้อย คนที่เราไปพบ ณะระดับไหน ถ้าระดับค้าขายถ้าระดับที่เค้าต้องการความมั่นคง เราก็ต้องแสดงให้เห็น แต่ถ้าเป็นระดับธรรมดา ลูกค้าอะไรแบบนี้เราก็ต้องทำตัวให้ดูดีกว่าลูกค้า ไม่งั้นเราจะไปขายของได้ไง ไม่ใช่ทำตัวเป็นคุณนายตลอด มันต้องมีวิญญานอย่างวิญญานรับจ้าง อย่างวันไหนคนใช้ไม่มี เราก็ขัดส้วมได้ ล้างจานได้ ถ้าทำไม่ได้แล้วจะสอนคน ใช้ได้อย่างไร และวิธีใช้ของอย่างไรใช้ให้น้อยที่สุด ใช้ไฟอย่างไรใช้น้อยที่สุด ใช้น้ำอย่างไรให้น้อยที่สุด”

“คือเราจะต้องมีการปรับปรุงตัวเองและพัฒนา การพูดจาไม่ให้คน กระทบกระเทือนใจ และฟังอะไรนี่นะ คะสมัยใหม่นี้เราฟังอะไรแล้วอย่าไป รู้อวาม อย่าไปเชื่อใจหรือหูเบาไม่ได้ เพราะทุกอย่างจะต้องเอามาวิเคราะห์ อย่างรัฐบาลนี่บอกตรง ๆ แล้วทั้งหมดทั้ง ฝายค้านด้วยปากไวไป พูดอะไรก็กลายเป็นเรื่อง ใอันนี้ก็ไมยอม ใอันนั้นก็คอยย้ำ บางทีเค้าก็พูดด้วยเจตนาดี ประชาชน ก็ตายแบบนี้ ประชาชนตายเพราะว่า อะไรรู้มั๊ยคะ เพราะว่างานการที่ตัวเอง จะพัฒนาซึ่งที่สำคัญที่สุดพัฒนาเด็กที่ กำลังจะโตให้เค้าได้มีโอกาสได้ทำงาน

และได้ทำงานอย่างคล่องตัว ดิฉันคิดว่านี่สำคัญ สำคัญที่สุดคือเลี้ยงดู เค้าอย่างไร การที่จะให้เค้าทำมาหากินให้เค้าได้เรียนหนังสือให้จบ ให้ได้ปริญญา เมื่อได้แล้วไม่ใช่ต้องรีบมาหา งาน รัฐมีอะไรจะซัพพอร์ตเค้า บริษัทที่เปิดไม่ใช่เดินขบวนแล้วก็เอาคนงาน ออก ไม่ได้ คนงานก็ไม่มี ความพอใจ ถือว่าเจ้าของงานได้กำไรเยอะแยะ เค้าไม่รู้ว่าเราเสียดอกเบี้ย และทั้งหมดนี้ เกิดจากที่คนไม่ประหยัด คนรายได้ น้อยเห็นเจ้านายไม่ประหยัด เค้าก็มา นิ่งคิดว่ามาใช้แรงงานเค้ามาก แล้วได้ กำไรใช้ฟุ่มเฟือย ประเทศบ้านเราต้อง ประหยัดหมดแล้ว ไปไม้ก็ต้องเก็บไว้ เป็นปุ๋ยได้ เศษไม้ก็เก็บไว้ก่อนไม่ใช่เผา ทิ้ง ถ้าสามารถทำอย่างนี้เอามาทำ เป็นของตกแต่งบ้านหรือของที่ระลึก สำหรับขายอะไรพวกนี้ คนไทยเรา เดี่ยวนี้เก่งนะจะไปหาของเล่นสังกะสี ไม่ทั้งสังกะสีอย่างกระป๋องโค้กก็มาดัด แปลง แต่การดัดแปลงนี้ต้องพัฒนาขึ้น อีกเยอะ เพราะถ้าเอาไปวางก็เหมือน เอากระโหลกกะลามาวาง มันก็เลยดู ไม่มีคุณค่า แต่ถ้าเราไปดัดแปลงเรียน เทคโนโลยีมาใช้สามารถส่งออกนอก ได้เป็นของเล่นที่แปลก- สวย- เก๋ สิ่ง เหล่านี้คนไทยทำได้ เพียงแต่อย่าขอให้ มีแนวทาง ของก็ไม่เหลือทิ้ง อีกหน่อย ก็คงมีโรงงานทำเครื่องกระป๋อง และ ขวดก็เหมือนกัน”

และ....

“มลภาวะเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด ถ้าเราสร้างอะไรขึ้นมาแล้วเราก็ไม่ได้ เอาของสิ่งนั้นมาใช้ประโยชน์หมด อย่างน้ำที่ดื่มเหลือถ้าเราเอาไปรด ต้นไม้ก็ได้ บางคนอาจจะมองว่าซี

เหนียวประหยัด ไม่ใช่อย่างนั้น การที่
ทำอย่างนี้ เพื่อเราจะเหลือน้ำให้คน
อื่นใช้ วิธีล้างชามอย่างไรที่จะใช้น้ำน้อย
ที่สุดแต่สะอาด ทำอย่างไรไม่ให้ท่อตัน
อะไรทุกอย่างเหล่านี้รัฐจะต้องสอนตั้ง
แต่เด็ก ๆ ไม่ใช่ปล่อยให้เค้าเอาขยะไป
ทิ้งคุณลองบ้านเค้า ถ้าเค้าไม่มีที่ทิ้งเค้า
ก็ต้องทิ้ง แล้วเค้าจะแบ่งแยกขยะอย่าง
ไรให้มันเป็นประโยชน์ ดินเราก็มุดลงไป
ไปคูอย่างสิงคโปร์ก็ดีหรือฮ่องกงก็ดี
เค้าตัดภูเขาไปถมทะเลเค้าก็มีผืนดินงอก
แต่ความจริงภูเขาถ้าต่อไปคนล้นโลก
แล้วไม่ต้องมานั่งมองเขาสวยเดอะ
ขอให้มีที่อยู่เดอะ เรายังไม่ถึงขั้นนั้น
แต่เราขุดอะไรไปหมดเลย แล้วทำ
ลายป่าไม้ที่สำคัญ แล้วน้ำท่วม ถึง
เวลาก็จมเป็นแถบ ๆ สิ่งเหล่านี้ก็ไม่มี
ใครคิดเหมือนวงการธุรกิจท่องเที่ยว
ต่างคนต่างโกยต่างคนต่างตัดราคา
ใครมาซื้อของร้านจิวเวลรี่ก็เอาค่า
คอมมิชชันให้ทีมาก ๆ ใอันนั้นได้ค่าคอม
มิชชันไปก็เที่ยวเต็มที่ หรือว่าสร้าง
ความร่ำรวยเป็นเฉพาะกลุ่มก้อน สิ่ง
เหล่านี้แม้แต่ทัวร์ก็ตัดราคากัน นัก
ทัศนอาจรไม่มีเงินเอา
มาทำไม เป็นมลภาวะ
มากินมาทิ้งแล้วรวย
เฉพาะคนกลุ่มก้อนที่
มาซื้อของเฉพาะร้าน
ตัว ส่วนคนอื่นก็จน
ธุรกิจทัวร์นี่นะคะไม่
ได้เป็นธุรกิจที่ราบรื่น
ตัดราคากันเกียกกัน
อะไรแบบนี้แทนที่จะ
เซอร์วิสดี ๆ จะไปคิด
ว่าลูกค้าไม่ได้มาตรฐาน
ไม่ต้องเซอร์วิสดี

ไม่ใช่ เราต้องคิดว่าเรามีมาตรฐานใน
การบริการ และเราต้องมีมาตรฐานใน
การเก็บเงินด้วย

**ในกรณีที่มีการให้คำจำกัดความ
กรุงเทพฯ ซึ่งเป็นหลวงของบ้านเราว่า
เป็นนครโสเภณีมีความคิดเห็น**

“คิดว่าเป็นบุญของประเทศเรา
คืออย่างน้อย ๆ คนเขียนอาจจะเปลอ
เรอหรืออาจจะไม่เจตนาที่แล้วแต่ อะไร
ก็ตามถ้ามีการท้วงติงหนัก ๆ ก็จะทำให้
ความสำคัญ แต่ว่าภาพพจน์ข้างนอก
นี่คิดว่าไม่เสียเลย แต่สิ่งที่ดีพอเค้าเขียน
อย่างนี้คนไทยก็มีความเป็นเดือดเป็น
แค้น และมีความรู้สึกถ้าปล่อย
อย่างนี้ไม่ป้องกันซะถ้าไม่จัดการอย่าง
หนึ่งอย่างใด ไม่ช่วยกันเนี่ยมันก็จะม
ีการประจานเช่นนี้เกิดขึ้นอีกและการ
บริการอย่างนี้เพิ่มขึ้นด้วย เพราะจะ
นั้นทำให้ทุกคนเกิดความร้อใจและไม่
พอใจ เราก็เกิดการต้องระวังสิ่งนี้เป็น
สิ่งที่ดีเพราะเราต้องป้องกันตัวเราแล้ว
คือเราจะไปพึ่งต่างประเทศคงไม่ได้ แต่
ภาพพจน์ไม่เสียหรือไม่ได้มีกระทบ
กระเทือนอะไรมากมาย คือนักท่องเที่ยว

นาจรหรือบริษัททัวร์
ก็ดีหรือคนที่เค้าจะ
มาเมืองไทยนี่นะคะ
เค้าก็ไม่ใช่จะเจาะจง
มาเรื่องอย่างนี้เฉพาะ
มันก็จะมึเพียงบาง
กลุ่ม โดยทั่วไปคนที่
เดินทางรอบโลกหรือ
สายการบินที่เดินทาง
รอบโลกนี่เป็นธุรกิจ
คนสมัยใหม่เค้าไม่มา
เที่ยวอย่างนี้มากมาย
คนทั่วโลกเค้าต้องทำ

มาหากิน เค้ามาแสวงหาการค้า เค้า
มาแสวงหาโชคลาภ แต่แน่นอนก็มีการ
บริการอย่างนั้น แต่เมืองนอกเองเค้าก็
ยังมีอยู่ เค้ามีเป็นถนนเลยเป็นที่รู้จัก
แต่ราคาเค้าแพง จริง ๆ แล้วประเด็นนี้ก็
ไม่ได้ทำให้ธุรกิจทัวร์หยุดชะงักหรือมี
ปัญหามากมาย แม้กระทั่งเรื่องโรค
เอดส์ก็ไม่ได้เป็นปัญหามากมาย คน
เราเดี๋ยวนี้อ่านหนังสือพิมพ์ไปทั่วโลก
อ่านหนังสือพิมพ์ไปแล้วเค้าก็ลืม และ
คนที่เค้ามาก็ไม่ได้มาเพื่อเรื่องนี้ การ
ที่สื่อมวลชนลงอย่างนี้ก็ดีเพราะเรา
เป็นเจ้าของประเทศ เราเป็นปฏิบัติ
ถ้าเราไม่เป็นเดือดเป็นแค้น ถ้าเราไม่รู้
จักป้องกัน ถ้าเราไม่รู้จักคิดที่เราต้อง
เสียหน้า ก็ทำให้เราทุกคนต้องระวัง
และสำหรับคนที่ จะเปิดธุรกิจอย่างนี้ก็
จะรู้ว่ามันจะมั่นคงแค่ไหน มันจะดี
มั๊ย ควรจะมีมาตรการอย่างไร แล้ว
ควรจะต้องระวังอย่างไร คิดว่าเมือง
ไทยนี่นะคะเรามีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่เราไม่
เคยเป็นเมืองขึ้นใคร และเราไม่เคยจะ
ตกต่ำและถ้าใครมาทำให้เมืองไทย
ประเทศชาติเสื่อมเสียคนนั้นก็คงอยู่ไม่
ได้นาน เพราะฉะนั้นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็น
การเตือนว่า ถึงเวลาแล้วนะว่าอะไรที่
เราควรเลิกหรือควรปกป้อง”

เป้าหมายของชีวิต ณ วันนี้

“คือชีวิตดิฉันนี้ทำงานมาตลอด
ก่อนแต่งงานก็ทำงานมาแล้ว 2 ปี
แต่งงานปี 2500 ปีนี้ 2536 ดิฉันทำงาน
มา 38 ปีเต็ม และหลังจากแต่งงานก็
ทำงานมาตลอด และดิฉันจะเป็นคนดู
แลปฏิบัติสามีเป็นแม่บ้านครบถ้วน
รวมทั้งไม่เคยให้สามีต้องเดือดร้อนเรื่อง
การเงินการทองก็หากินกันเอง และ
ตลอดที่อยู่กันนี่นะคะจะไปไหนก็ขึ้น

หนึ่ง โรงแรมชั้นหนึ่ง เพราะเราทำธุ-
รกิจอันนี้ ไปถึงก็มีคนมารับทำให้สามีมี
หน้ามีตายกย่องเชิดชูมาตลอด ถ้าจะ
พูดอีกทีนึงสามีก็ไปทางราชการ แต่
ดิฉันนี้ทำธุรกิจส่วนตัวก็เชิดชูสามี คือ
เวลาเราทำธุรกิจเราก็เป็นผู้นำแต่ในขณะ
เดียวกันก็ยกสามีเป็นประธาน ฉะนั้น
ชีวิตนี้ต้องเดินทางไปต่างประเทศเรื่อย
แต่ตอนที่แต่งงาน 8 ปีเต็มเคยนึกในใจ
นะคะว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของฝาก
เราแต่งงานกับเค้านี้เค้าอาจจะตายก่อน
เรา หรือว่าเราอาจจะตายก่อนเค้า แต่
สิ่งที่สำคัญที่สุดคือเราต้องรักตัวเอง

ถ้าฟังให้ดีไม่ใช่เห็นแก่ตัวนะคะ
แม้มีลูกดิฉันก็จะไม่รักลูกมากเท่ากับ
ตัวเอง มีใครเราก็ไม่รักมากเท่ากับตัว
เรา เพราะอะไรทราบมั๊ย เพราะว่าเรา
นี่เกิดมาไม่เคยสบาย เรามีความอด
ทน เรามีความลำบาก เราอุตส่าห์เรา
พัฒนาตัวเองมาตลอดเวลา ถ้าเราไม่รู้
จักรักตัวเองแล้วเรามัวแต่ไปฝึกไปแล้ว
เมื่อตัวเองเสื่อมแล้วนี่เราจะไปช่วยคน
อื่นได้มั๊ย เพราะฉะนั้นถ้าเรารักตัวเอง
พัฒนาตัวเองให้เจริญเราก็สามารถช่วย
สามีได้เต็มที่ ช่วยลูกได้เต็มที่ ช่วยคน
อื่นได้เต็มที่ การที่เราจะไปช่วยใครได้
เต็มที่นี้ตัวเองต้องพร้อม อันนี้ต้องเป็น
ความเข้มแข็งอย่างเด็ดเดี่ยวในใจเลย
ว่า อย่าพยายามไปพึ่งคนอื่น เราจะ
ต้องเป็นผู้ให้ ให้เล็กให้น้อยให้มากให้
น้อย จะต้องให้นอกจากผู้รับเค้าจะ
จะรังเกียจเราก็อย่าไปคิดอะไรเราต้อง
ทำใจ ใครเค้าจะนิหนาทว่าร้ายอะไรเรา
ก็เดินยิ้มกลับมาแล้วไม่ต้องไปเสียใจจะ
ไปสอนใครแล้วเค้าไม่เอาแบบนั้นเราก็
ต้องเดินยิ้มกลับมา แสดงว่าบุญใคร
แค่ไหนก็แค่นั้น ถ้าเราไปบอกเค้าให้

ทำแบบนี้แล้วเค้าไม่ทำแล้วเสียใจไม่ได้”

ชีวิตหลังสามีสั้นอายุชั้ยด้วยโรคร้าย

“ชีวิตหลังสามิตายเราก็ต้องระวังตัว การจะไปไหนกับใคร การจะไปงานแต่งงานก็ตีถ้าไม่จำเป็นเราก็ไม่ไปเพราะคนอื่นเค้ามีคู่ เราไปนี่เราไปยืนคุยกับสามิตคนอื่นก็ไม่ดี จะไปเกาะเพื่อนผู้หญิงตลอดก็ไม่ดี หรือจะไปไหนกับเพื่อนผู้หญิงตลอดก็ไม่ดี ก็ต้องเอาเลขฯไปและงานอันไหนไม่จำเป็นก็ไม่ไปเพราะมันไม่เหมือนสมัยก่อน

การที่เราไม่มีสามีสแล้วนี่จะทำอะไรเราก็ต้องคิดต้องระวัง อย่างจะไปคุยกับใครนี่เราก็ต้องระวังชั้ยมัยคะ ไม่ไปทำให้คนอื่นเค้ากระทบทกระเทือน และการที่ไม่มีคู่ชีวิตนี่การที่จะทำอะไรไม่มีที่ปรึกษา ก็ต้องปกป้องตัวเองว่า

อย่าไปทำอะไรที่มันเกินตัว ทำอะไรตามอัตภาพที่มี ดิฉันคิดว่าอย่างนั้นและชีวิตตอนนี้ล้อเล่นไม่ได้ นอกจากจะอายุมากแล้ว อย่างสมัยก่อนทำทัวร์เอเยนนี่เราก็โดนโกงมามาก เราจะไปเชื่อใจใครหรือเมตตาใครแค่ฟังเค้าพูดๆ นี่ไม่ได้ เราไม่รู้ว่าเค้าพูดเท็จจริงตามนั้นหรือเปล่า และในด้านสังคมนี้ทุกวันนี้ก็ช่วยอยู่แล้ว ทำบุญก็ทำบ้างแต่ไม่เอ่ยชื่อ เพราะไม่ชอบ พอเอ่ยชื่อปั๊บกลายเป็นชื่อเราอยู่ในลิสต์พอเวลาทำอะไรก็ส่งมาเต็มหมด อย่างไปช่วยกฐินใครช่วยมาก ๆ แต่บอกอย่าเอาชื่อฉันใส่ละ เพราะไม่ฉันก็เป็นการเอาชื่อเราไปใส่ในลิสต์ เราไม่ใช่คนร่ำรวยมหาศาล เราต้องรู้จักเจียมตัวเรา

ในด้านสังคมดิฉันก็ไปสอนตามมหาวิทยาลัย ถือว่าการไปบรรยายของดิฉันนี่นะคะ มีคุณค่าเพราะว่าเป็นการเสริมความรู้ระหว่างเก่ากับใหม่

เพราะดิฉันนี้พัฒนาตัวเองตลอด ไปประชุมเมืองนอกไปได้ของดีมา ก็จดมาหมด ไปเมืองนอกนี่ก็เหมือนไปเป็นตัวอย่างผู้หญิงไทยเราคือให้รู้ไว้ว่าผู้หญิงไทยเราถึงแม้อายุมากก็มีคุณภาพไม่ใช่พูดเลอะเทอะเพื่อเจ้อไม่ได้ เรื่อง แล้วผู้หญิงไทยเรามีศักยภาพแค่ไหน การพูดคุยสามารถไปแนะนำเค้าได้อย่างไร มีความซื่อสัตย์ซื่อแนะเค้าการที่จะต้องมาหาตลาดที่เมืองไทยต้องทำอะไร การมาซื้อของที่เมืองไทยจะต้องอะไรพูดกับเค้าตรงๆ”

ช่วงเวลาที่สามีสั้นใหม่ทำให้เห็นธาตุแท้ของคนหลายคน

“ไม่มัวแต่เศร้าโศกเพราะ บังเอิญมันมีภาระมากมายเหลือเกิน เราจะต้องจัดระบบที่เราจะต้องอยู่ตัวคนเดียว และมีอะไรต่ออะไรเข้ามาทำให้เราเห็นมนุษย์มีหลายชนิด พอสามีสั้นปั๊บลูกน้องบางคนของสามีส พอเห็นเราก็ก้าวคล้ายๆว่าเราจะไปพึ่งพาอาศัยก็ทำเป็นไม่เห็น และในขณะเดียวกันแม้กระทั่งการจัดงานศพก็เหมือนกันเราก็เห็นอะไรเยอะ พอกลับมาบ้านต้องมาจัดระบบ ใครที่สามิตายนี่จะต้องจัดระบบชีวิตใหม่หมดเลยนะคะ ไม่ต้องไปพูดถึงเรื่องทรัพย์สินสมบัติหรืออกแค่จะอยู่อย่างไร จะต้องทำอะไร การเงินจะเป็นอย่างไร เราจะต้องเปลี่ยนแปลงอะไร จะต้องทำอะไรที่ทำให้ถูกเรื่องถูกราวอยู่ตลอด จะต้องทำบุญแล้วจะต้องมีคนเข้ามายุ่งวุ่นวายอีกเยอะแยะ มีคนแนะนำเยอะแยะ และมีบางคนมาขอยืมเงินเพื่อจะได้โกงไปเรื่อย เพราะคิดว่านี้ก็ตัวคนเดียวแล้วจะไปร้องเรียกที่ไหน บางคนก็ฉวยโอกาสมาบอกว่าจะต้องทำบุญเท่านั้น

เท่านี้เพื่อคุณจะได้ถึง เรียกได้มามาก
กันแบบแปลก ๆ ธรรมดา ๆ จน
กระทั่งเราไม่มีเวลาที่จะมานั่งเศร้าสร้อย
อะไร ได้แต่ปลง ปลงว่าไอ แบบนี้ก็
มีด้วยหรือ สมัยก่อนผู้หญิงพอสามี
เค้าตายคนที่ใกล้ชิดก็ดีหรือว่าคนที่เคย
ทำงานร่วมกับสามีเค้าจะต้องเข้ามาให้
ความอบอุ่นและจะต้องมาให้ความช่วยเหลือ
เหลืออะไร แต่นั่นนะคะเข้ามาประ-
หลาด ๆ กัน คือหาภาระให้ส่วนมาก
หรือไม่จั้นก็พูดอะไรธรรมดา ๆ
เผอิญว่าเรานี้ทำใจใครเค้าพูดอะไรก็ไม่
เป็นไร เฉพาะก็เลยทำให้เราเข้มแข็ง
อย่างเดินไปนี่คิดเหอว่าเราจะต้องไป
ฟังเค้า ไม่ต้องการไปนั่งฟัง บางคน
ตอนสามีอยู่เข้ามาฟังสาระพัดทุกสิ่ง
ทุกอย่าง พอสามีสิ้นเราไม่มีบารมี
ดิฉันไม่ได้คิดอย่างนั้น เพราะดิฉัน
เตรียมตัวไว้แล้วยกตัวอย่างคนที่มี
อำนาจวาสนามากมาก ๆ นั้นนะคะพอ
สิ้นเกษียณแล้วมีปัญหา ก็เพราะว่าคน
อยู่ใกล้ชิดนี้จะดีจากไปเลย หันทีเลย
ไม่มีเสียเวลา และการหนีไปนี่ก็ว่าเค้า
ไม่ได้ เพราะหนึ่งเค้ายังไม่พร้อมหรือ
ว่ายังมีปัญหาอีกเยอะ
แยะ เพราะฉะนั้นถึง
บอกว่าอย่าไปหวังฟัง
ใครแม้แต่ลูกก็เหมือน
กัน ถ้าบุญมาดีไปก็ดี
ถ้าลูกนี้เจริญไม่เท่า
เราแล้วเราจะไปฟัง
ได้อย่างไร สมมตินะ
คะไม่เคยตำหนิอย่าง
ที่เคยเห็นออกทีวี ว่า
ลูกไม่ดีไม่เลี้ยงอันนี้
ดิฉันก็เสียใจ เพราะ
คนที่เป็นผู้ใหญ่ไม่ควร

มาตำหนิลูก' และในเมื่อตัวเองก็ไม่
เคยให้ความอบอุ่นกับลูกดี มีลูกมาไม่
ได้ให้คำหวานไม่ได้เอาอกเอาใจหรือให้
อะไรกับลูกเต็มที่ ทีนี้ลูกก็ลำบาก
ครอบครัวลูกก็ลำบากออกลูกมากก็
ลำบาก ไม่ตำหนิเราจะต้องมีจุดยืน
ของเรา จะต้องไม่ฟังใครต้องยืนหยัด
ด้วยตัวเอง นี่คือชีวิตของดิฉัน”

**ไม่ยึดมั่นกับทรัพย์สินสมบัติของนอก
กาย**

“คือทรัพย์สินสมบัติเนี่ยะคะบางที
เราก็ต้องให้กับเพื่อนบ้าง ทำบุญบ้าง
แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าทำบุญหมด
ต้องให้กับเพื่อนฝูงบ้างที่เค้าดี ๆ ที่เค้า
คบกับเรามา ถึงแม้เค้าจะรวยกว่าเรา
หรือว่าไม่รวยกว่าเราสิ่งเหล่านี้เราต้อง
แบ่งให้เค้าบ้างถือว่าเพื่อนนี่ก็เป็นคู่ชีวิต
ใครที่เค้าดี ๆ ทำมาหากินก็ต้องแจกจ่าย
กันไป แต่ไม่ใช่มานั่งแจกกันเดี๋ยวนี
ทุกคนต้องมีหลักต้องสร้างเอาไว้ อย่าง
เรานี้ะคะถ้าไม่มีเงินจะไปขอใครได้ ดิฉัน
นี้มีความรู้สึกว่าเป็นคนที่คบกันนี้เหมือน
ญาติถึงแม้จะไม่ใช่สายเลือดเดียวกัน
เค้าจะรวย หรือเค้าจะอย่างไรเค้า

ก็ต้องมีส่วนที่จะต้อง
ได้ และเพื่อนรัก ๆ
ของดิฉันนี้ถ้าดิฉัน
เป็นอะไรไปเค้าจะ
ต้องมีส่วนได้ เค้าจะ
รวยแล้วเอาเงินไป
ทำบุญก็เรื่องของเค้า
เค้าจะไม่ทำบุญเค้า
จะใช้ก็เรื่องของเค้า
และสำหรับเพื่อนบาง
คนเคยรวยแล้วไม่
เหมือนตะกอนเราก็
ต้องมองเค้าเพราะ

“เคยนึกในใจนะคะว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของฝาก

“การที่เราไปช่วยใครได้เต็มที่นี้ตัวเราต้องพร้อม
อันนี้เป็นความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวในใจ”

เราแต่งงานกับเค้าเค้าเค้าอาจจะตายก่อนเรา หรือเราอาจจะ
ตายก่อนเค้า แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือเราต้องรักตัวเรา”

เราคบเค้ามาตั้งแต่เค้าเคยเจริญรุ่งเรือง
แล้วมาตกต่ำเราก็ต้องช่วยเหลือเค้า
อย่าไปเหยียดหย่า กับลูกน้องที่ทำงาน
กับเรามา 20-30 ปี ก็ต้องมีอะไรให้
เค้าบ้าง แต่ที่พูดมานี้ดิฉันก็ได้รำววย
อะไรนะคะ เพราะคนสมัยนี้เค้ารววย
กันเป็นหมื่นล้าน ดิฉันไม่ได้มีธุรกิจ
มานั่งบริหารรววยถึงขนาดนั้น แต่ดิฉัน
ถือว่าความรววยความจนนี้ไม่ได้อยู่ที่
ตัวเลข ไม่ได้อยู่ที่จำนวนเงิน คนเรา

ทุกคนมีสิทธิรววยได้ รววยในความที่ตัวมี
อยู่แค่นั้นแล้วทำให้ใจสบายและไม่ไป
พึ่งใคร ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน”

“ทุกวันนี้ทำงานอยู่ตลอดและไม่
เคยคิดว่าอายุเท่าไรหรือ รุ่งก็รุ่งได้ เดินก็
เดินได้เดินเป็น 10 กิโลเมตรได้ ยัง
แข็งแรงกระฉับกระเฉง

ไม่มีเหงาห้องทุกห้องมีสเตริโอ
หนังสือพิมพ์ทุกฉบับทีวี. คนเราเดี่ยว
นี้ต้องก้าวหน้า ส่วนเราถึงแม้จะอยู่
กับที่ก็ต้องอยู่กับที่อย่างมีคุณค่า ทำ
ตัวให้มีประโยชน์ ไม่ใช่ปล่อยให้เหงา
แล้วโทร.หาคนนั้นคนนี้ ต้องทำตัวให้
มีประโยชน์ เขียนหนังสือทำโน้นทำนี่
ที่มีประโยชน์

*นี่คือชีวิตที่เปี่ยมคุณค่าในวันนี้
ของผู้หญิงที่ปฎิญาณว่าจะทำงาน
ทำประโยชน์ให้สังคมตราบชีวิตนี้จะไม่
หาไม่* ◆

เปิดอกคนทำทัวร์

โดย : วดี

นิตยสาร: เพื่อนเดินทาง ปีที่ 19 ฉบับที่ 211

เดือนกรกฎาคม พ.ศ.2540 หน้า 98-102 ลำดับที่ : 24

เยาวลักษณ์ แพ่งสภา

ประธานผู้อำนวยการบริษัท บี.กริม. ทราเวล เซนเตอร์ จำกัด

คอลัมน์นี้ได้พูดคุยกับเจ้าของบริษัททัวร์มากมายหลายหลายบริษัทแล้ว ไม่ว่าจะ เป็นบริษัทเก่าหรือใหม่ บริษัทเล็กหรือใหญ่ ก็ล้วนแล้วแต่ได้แสดงทัศนคติให้เห็นถึงการเจริญเติบโตของธุรกิจการท่องเที่ยวที่มีเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ฉะนั้นเพื่อจะสานความเข้าใจกันของทั้งสองฝ่าย ทั้งบริษัททัวร์และลูกค้า คอลัมน์นี้จึงยังคงสรรหาบริษัททัวร์ที่ดี ๆ และมีคุณภาพมาพูดคุยกัน เพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความหลากหลายและสามารถตัดสินใจใช้บริการได้อย่างดีและมีคุณภาพสำหรับฉบับนี้ เราก็ได้รับเกียรติจากประธานผู้อำนวยการแห่งบริษัท บี.กริม. ทราเวล เซนเตอร์ จำกัด มาเปิดอกคุยกับเรา ซึ่งเธอผู้นี้มีชื่อว่า คุณเยาวลักษณ์ แพ่งสภา อยู่ในวงการ การท่องเที่ยวมา 40 ปีแล้ว โดยเธอได้มีส่วนร่วมในการทำงานของวงการนี้ทำให้ได้รับรางวัลต่าง ๆ มากมาย และได้ดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ ในวงการหลายตำแหน่งด้วยกันอีกทั้งยังเคยเป็นสตรีคนแรกที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนายก

สมาพันธ์สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวอาเซียน นายกสมาคมอาเซียนต้า รอง
ประธานชมรมพาด้า กรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเคยเป็น
สมาชิกวุฒิสภา สมาชิกสภานิติบัญญัติ และได้รับเลือกให้เป็นนักธุรกิจสตรี
แห่งปี พ.ศ. 2534 ประเภทนักบริหารธุรกิจท่องเที่ยวจากคณะกรรมการ
กรรมการบริหารหนังสือพิมพ์เส้นทางเศรษฐกิจและอื่น ๆ อีกมากมายกระทั่ง
ปัจจุบันเธอดำรงตำแหน่งเป็นทั้งประธานผู้อำนวยการ บริษัท บี.กริมทราเวล
เซนเตอร์ จำกัด ประธานห้างหุ้นส่วนจำกัด เมโทรโพล แทรเวล เซอร์วิส
อนุกรรมการจัดปฐมนิเทศผู้ที่เดินทางไปต่างประเทศ สำนักนายกรัฐมนตรีย
และที่ปรึกษาสถาบันอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทยในส่วนของการทำงาน
ทัวร์ที่บริษัท บี.กริม ทราเวล เซนเตอร์ จำกัดนั้น คุณเยาวลักษณ์ได้บอกเล่า
ถึงความเป็นมาให้ได้ทราบว่า “ดิฉันเองทำงานในวงการการท่องเที่ยวมา
นานหลายปี และเคยก่อตั้งบริษัททัวร์มาแล้วหลายบริษัท จนปัจจุบันมาลง
ตัวที่บริษัท บี.กริม แห่งนี้ ...บริษัท บี.กริม ทราเวล มีหุ้นส่วนหลายท่าน
ดิฉันเองก็เป็นหนึ่งในนั้น และก็เข้ามาบริหารงานได้หลายปีแล้ว การบริการ
ของเราส่วนมากจะเป็นทัวร์อินบาวนด์ คือ นำชาวต่างชาติท่องเที่ยวใน
เมืองไทย และก็รับจัดกรุ๊ปอินเซนที่ฟคือกรุ๊ปเหมาเที่ยวต่างประเทศบ้าง
ลูกค้าอินบาวนด์ของเราส่วนใหญ่จะเป็นชาวยุโรป ซึ่งเขาให้ความสนใจ
เมืองไทยเป็นพิเศษ...เมืองไทยนับว่าโชคดีที่เราเป็นจุดเด่นในอาเซียน
อย่างเช่นพวกออสเตรเลียที่จะไปยุโรปเขาก็จะแวะเมืองไทยก่อน หรือพวก
ยุโรปที่จะไปญี่ปุ่นก็ต้องผ่านเมืองไทย เขาก็จะแวะเที่ยวก่อนเช่นกัน ...จึง
นับได้ว่า พวกเราได้เปรียบประเทศอื่น ๆ ในแถบเดียวกัน เพราะเรามีความ
หลากหลายให้ชาวต่างชาติได้สัมผัส...และนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ เขาก็
ชอบทำอากาศยานดอนเมืองของบ้านเรา เพราะบริการรวดเร็วทันใจ...ส่วน
การบริการจัดกรุ๊ปอินเซนที่ฟนั้น เราจะรับจัดให้ตามความประสงค์ของ
ลูกค้า...คือ ถ้าหากเราจะทำเอาท์บาวนด์กรุ๊ปใหญ่ ๆ แบบคนอื่น เราก็ทำได้
แต่เราไม่ทำ เพราะเรากลัวว่าจะควบคุมคุณภาพได้ไม่ทั่วถึง...เพราะฉะนั้น
เราจะจัดทำโปรแกรมตามใจลูกค้า ขอให้ลูกค้าบอกเพียงว่า อยากไปไหน

ทำอะไรบ้าง จำนวนกี่คน งบประมาณเท่าไร เราจัดได้ทุกที่ เรามีความคิด
ที่ว่า ถ้าอะไรที่เราทำไม่ได้ดี เราก็จะให้คนอื่นที่เขาทำได้ดีกว่าทำ เราจะมา
เป็นยักษ์ใหญ่ในวงการคนเดียวนั้นไม่ดีแน่ เราควรจะกระจายงานออกไป
เราทำของเราให้ดีที่สุด ลูกค้าก็จะใช้บริการกับเราไปตลอด... ส่วนไกด์ของ
เรานั้นเราใช้ไกด์อิสระที่มีคุณภาพ เพราะสะดวก แต่เราก็คัดเลือกกันพอ
สมควร คือลูกค้าของเราเป็นชาวต่างชาติหลายภาษา ไกด์ของเราจึงมี
หลากหลาย และเราก็ควบคุมตลอดเพื่อให้ได้คุณภาพที่เป็นมาตรฐาน ไกด์
ของเราต้องชอบงานบริการ และมีวิถุญาณในการทำงานประเภทนี้อย่าง
แท้จริง เพราะการทำทัวร์เป็นงานที่ละเอียดอ่อน ถ้าได้ไกด์ไม่ดีก็จะเสียชื่อ
บริษัท เราควบคุมตลอดเพื่อให้คุณภาพคงที่ เราติดตามทุกขั้นตอนเพื่อไม่ให้
เกิดการผิดพลาด ยิ่งสมัยนี้ง่ายมาก ติดต่อกันได้ตลอดด้วยโทรศัพท์มือถือ...
การเป็นมัคคุเทศก์หรือไกด์สมัยนี้ก็ไม่ใช่่ง่าย เพราะเขาต้องมีลูกเล่น รู้จักพูด
อย่าไปยึดเยียดให้ลูกทัวร์มาก อย่าเข้าซี่ ต้องอ่านคนเป็น... เราจึงค่อนข้าง
เลือกสรรในการใช้ไกด์หรือมัคคุเทศก์ว่า เขาจะไว้ใจได้หรือไม่เพื่อชื่อเสียง
บริษัท”นี่คือความเป็นมาของคนทำทัวร์คนหนึ่งที่ชื่อ คุณเยาวลักษณ์ แผงสภา
ผู้หญิงเก่งที่หลายต่อหลายท่านต้องยอมรับในความสามารถของเธอและจาก
ประสบการณ์ในการทำงานมามากมายเช่นนี้ คุณเยาวลักษณ์เธอได้บอกเล่า
ถึงวงการนี้ในอดีตที่ผ่านมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ว่า “วงการนี้สมัยอดีตนั้น
ส่วนใหญ่เอเย่นต์จะเปิดขายแค่ตัวสายการบิน และคนไทยเองก็ไม่นิยมไป
เที่ยวกับบริษัททัวร์สักเท่าใดนัก จะมีก็แต่ชาวต่างชาติที่เข้ามาเที่ยว
เมืองไทยเยอะพอสมควร...สถานที่ท่องเที่ยวในเมืองไทยสมัยก่อนก็มีแค่ วัด
วัง ทานอาหารพื้นเมือง ดูโขง ดูละคร ไม่ค่อยมีช้อปปิ้ง...เมื่อسابสิบปีที่แล้ว
บ้านเมืองเรายังมีความเป็นไทยที่แท้จริง อย่างในกรุงเทพฯ ก็สวยงาม ไป
ไหนมาไหนก็สะดวกไม่ติด เดินทางไปต่างจังหวัดก็สบาย เห็นทุ่งนาเขียว
ขจีฝรั่งเขาก็ชอบ แต่ปัจจุบันนี้ตรงกันข้ามกันเลย ที่ตลาดน้ำวัดไทรก็ตื่นเขิน
มีร้านค้ามากเกินไปดูวุ่นวาย ความประทับใจของชาวต่างชาติจึงต่างกันกับ
สมัยก่อน...แต่เราเองก็ต้องยอมรับความเจริญที่เกิดขึ้นเพราะมันก็ได้ทั้งส่วน

ที่ดีและไม่ดี โดยเฉพาะช่วง Visit Thailand Year ที่ผ่านมานั้น เศรษฐกิจทางด้านการท่องเที่ยวของไทยเราดีมากทีเดียว...โรงแรมที่มีอยู่ไม่เพียงพอ ก็มีการสร้างโรงแรมและรีสอร์ทเพิ่มขึ้น เกิดการกระจายรายได้สู่ชนบท ก็นับเป็นสิ่งที่ดีต่อชาวบ้าน...สื่อมวลชนมีส่วนมากต่อการโฆษณาประเทศไทยฝรั่งเขาอยากรู้อะไร เขาก็อ่านได้จากหนังสือก็นับเป็นการโฆษณาที่ดีอย่างหนึ่ง จนกระทั่งประมาณปี พ.ศ. 2515 เริ่มมีบริษัททัวร์เกิดขึ้นแข่งขันกันมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงมากมาย ดิฉันอยากจะขอให้ผู้ที่อยู่ในวงการนี้เปลี่ยนทัศนคติใหม่ว่า ธุรกิจท่องเที่ยวไม่ใช่เป็นของท่านแต่เพียงผู้เดียว แต่เป็นของประชาชนชาวไทยทุกคนที่ต้องรับผิดชอบ กรุณาอย่าจัดทัวร์ถูกและด้อยคุณภาพ อย่าหวังเพียงเพื่อดึงลูกค้ามาซื้อปั้งแล้วได้ค่าคอมมิชชั่นจากร้านค้า...และสิ่งสำคัญ อย่าตัดราคากันเลย ถ้าจะตัดก็ขอให้ตัดแล้วยังคงคุณภาพที่ดีเช่นเดิมไว้...ปัจจุบันนี้เราขาดบุคลากรที่มีคุณภาพ ขอให้ช่วยกันทำนุบำรุง และสร้างสรรค์แต่สิ่งที่ดี ๆ เกิด เพื่อให่วงการทัวร์เจริญรุ่งเรืองต่อไป เพราะคนไทยได้ชื่อว่าบริการดีที่สุดในโลกอยู่แล้ว” ถึงแม้จะมีประสบการณ์ผ่านงานมามากมายเพียงใดก็ตาม การทำงานของคุณเยาวลักษณ์เองก็ยังเจอกับปัญหาอยู่เป็นประจำ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาเล็กหรือปัญหาใหญ่ ซึ่งคุณเยาวลักษณ์เองก็เจอเจอมาแล้วทุกรูปแบบ จนอาจจะเรียกได้ว่า เห็นปุ๊บก็รู้ปั๊บเลยว่าจะต้องทำเช่นใดต่อสำหรับปัญหาที่หนักที่สุดจนทำให้คุณเยาวลักษณ์จดจำมาได้จนกระทั่งทุกวันนี้ ก็คือ “ปัญหาในการทำงานทัวร์มันมีมากมายสารพัน มันขึ้นอยู่กับตัวเราที่จะรู้จักหาวิธีป้องกันให้มันเกิดน้อยที่สุด หรือไม่เกิดเลยก็จะเป็นสิ่งดีสำหรับตัวเอง ส่วนปัญหาหนักที่สุดที่ดิฉันเคยเจอเจอมากก็คือ โดนโกง จากพวกเอเยนต์ด้วยกันเอง ในจำนวนเงินมากมายพอสมควร คือ เขาให้เราช่วยเหลือ เราก็ตกลงช่วย พอหลังจากนั้นเขาก็กลับไม่รับผิดชอบ ทำให้เราเองต้องรับใช้ในส่วนนั้นไป โดยที่เราไม่ได้อะไรเลย แล้วเขาก็หนีไป ล่าพังในส่วนตัวเงินนั้น เราไม่ค่อยเสียหายมากนักหรอก แต่มันเสียความรู้สึก จึงทำให้ ไม่ค่อยอยากช่วยใคร กลายเป็นคนใจดำไปเลย ซึ่งคนดี ๆ เราก็ไม่กล้าช่วย เพราะกลัว

เจอเหตุการณ์ซ้ำอีก ดิฉันจึงเข็ดขยาดคนทำทวิร์สมัยนี้เริ่มแย่มาก เพราะเจอกับปัญหาค่าใช้จ่ายสูง โดยเฉพาะในเรื่องของการจ้างคนงานที่ต้องมีคุณภาพสูง ค่าจ้างจึงต้องสูงตาม เราจะไปเก็บลูกค้าแพงมากก็ไม่ได้ เพราะคนไทยเองก็ไม่ค่อยนิยมของแพงมาก เขาจะนิยมของถูกและดี ซึ่งไม่มีในโลก คนทั่วไปคิดว่า การทำทวิร์นั้นลงทุนน้อยก็เปิดบริษัทได้แล้ว ไซ้เปิดได้แต่จะไม่ได้มาตรฐานเท่าที่ควร หากจะทำทวิร์ให้ดีจริง ๆ นั้น เขาลงทุนกันเป็นร้อยล้าน พันล้าน เพื่อให้ระบบงานดีและทันสมัยเทียบเท่าระดับสากล”เห็นไหมคะว่า เธอเองพร้อมที่จะสู้ และแก้ไขปัญหาได้ทุกสถานการณ์ด้วยเหตุที่มีประสบการณ์มาแล้วมากมายหลายสิบปีจากการทำงานเท่าที่ผ่านมากคุณเยาวลักษณ์เธอได้กล่าวถึงความรู้สึกในอาชีพนี้ไว้ว่า“ดิฉันรักงานนี้ และสนุกกับงานนี้มาก ในขณะที่ทำงานจะรู้สึกสบายใจและตื่นเต้นที่ได้เดินทางตลอดหรืออะไรที่ยาก ๆ ถ้าหากทำสำเร็จก็จะภูมิใจ การที่จะอยู่ในวงการนี้ให้ดีต้องรู้จักหลบหลีก ไม่ต่อล้อต่อเถียงกับใคร คุณให้เป็นการทำงานอย่างนี้เป็นกำไรชีวิตอย่างหนึ่งเพราะทำให้เราได้เห็นโลกกว้าง เมื่อเราออกไปปุ๊บเราจะเห็นนิสัยของคน เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ซึ่งมันเป็นการศึกษาอย่างหนึ่งที่เราไม่สามารถจะเรียนรู้ได้จากโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย เพราะฉะนั้นเราต้องเป็นคนช่างสังเกต เห็นอะไรมาอย่าไปคิดว่ามันยาก เราต้องสู้กับปัญหาให้ตรงจุด เร็วที่สุด และง่ายที่สุด แล้วจำไว้เพื่อไม่ให้เกิดขึ้นอีกต่อไป ดิฉันคิดว่าประชาชนคนไทยทั้งประเทศสามารถช่วยกันรณรงค์การท่องเที่ยวได้ทุกคน สามารถรับผิดชอบได้ ไม่เฉพาะแต่เอเยนต์ทวิร์เท่านั้นพยายามเข้าใจให้คนไทยเที่ยวเมืองไทย ใช้จ่ายเงินในเมืองไทย หรือหากจะเที่ยวต่างประเทศก็ขอให้เที่ยวชมความงาม ความดีเด่นของเขาแล้วนำมาปรับปรุงใช้กับประเทศของเราให้ดีทัดเทียมกับเขา ส่วนบริษัททวิร์ก็ขอให้มุ่งประเด็นเน้นที่ บริการอันมีคุณภาพ มอบแต่ความจริงใจให้กับลูกค้า เพื่อวงการนี้จะได้เจริญรุ่งเรืองตลอดไป”และนี่ก็คือคนทำทวิร์ที่มีคุณภาพอีกคนหนึ่งที่เราจะมาเปิดอกคุยกัน เพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบถึงรายละเอียดต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์นำไปพิจารณาเลือกใช้บริการกันได้บ้างหากคุณสนใจจะไป

ลองใช้บริการ บริษัท บี.กริม ทราเวล เซนเตอร์ จำกัด ก็ติดต่อได้ที่ โทร.
252-6239-40, 252-7130, 252-7256

แฟกซ์ : 2533198 ขอขอบคุณนิตยสาร เพื่อนเดินทาง และคุณวดี ที่กรุณา
นำบทสัมภาษณ์นี้มาลงเพื่อใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาและปรับปรุง
คุณภาพของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่อไปการทำธุรกิจท่องเที่ยวต้องติดต่อกับ
บุคคลที่มีระดับ และธุรกิจที่มั่นคงโดยตรงกับกิจการนั้น ๆ

ข่าวสายการบิน

นิตยสาร: เพื่อนเดินทาง ปีที่ 19 ฉบับที่ 211

เดือนกรกฎาคม พ.ศ.2540 หน้า 34

ลำดับที่ : 24

5 สายการบินชั้นนำจัดตั้งกลุ่มพันธมิตรการบินโลก “Star Alliance”

การบินไทย ลูฟท์ฮันซ่า สายการบินสแกนดิเนเวียน แอร์แคนาดา และสายการบิน ยูไนเต็ด ร่วมมือกันจัดตั้งกลุ่มพันธมิตรการบินในชื่อว่า Star Alliance ที่มีเครือข่ายการบินที่ครอบคลุมไปทั่วโลก เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม ที่ผ่านมา ณ เมืองแฟรงก์เฟิร์ต ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี รวมทั้งเสนอการบริการชั้นเยี่ยมและสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ เพื่อให้เป็นที่รู้จักและยอมรับของผู้โดยสารทั่วไป

ผู้โดยสารของกลุ่มพันธมิตรการบิน Star Alliance จะเป็นผู้ได้รับประโยชน์สูงสุด ไม่ว่าจะเป็นการสะสมไมล์การเดินทางและแลกรางวัลบัตรโดยสารได้กับทุกสายการบินในกลุ่มพันธมิตร และสิ่งสำคัญที่ Star Alliance ได้ริเริ่มได้แก่ การทวิการตอบแทนแก่ผู้โดยสาร ก็คือ การนำไมล์สะสมจากการเดินทางด้วยสายการบินใดก็ได้ในกลุ่มสมาชิกไปคำนวณในการยกระดับสถานภาพสมาชิก ทำให้สมาชิก รายการสะสมไมล์ได้รับบัตรทองและสิทธิประโยชน์เพิ่มพูนได้รวดเร็วยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผู้โดยสารชั้นหนึ่งและชั้นธุรกิจจะสามารถใช้บริการห้องรับรองผู้โดยสารของสายการบินในกลุ่มพันธมิตรที่มีให้บริการถึง 179 แห่งตามท่าอากาศยานทั่วโลก

อย่างไรก็ตาม Star Alliance ไม่ได้เป็นสัญลักษณ์ที่จะมาแทนสัญลักษณ์ หรือเอกลักษณ์เดิมของสายการบินสมาชิกในการให้บริการในตลาดของประเทศตนเอง และทั่วโลกแต่จะเป็นการช่วยส่งเสริมเอกลักษณ์และการบริการที่มีอยู่เดิมดังกล่าว โดยสัญลักษณ์ Star Alliance จะหมายถึง คุณภาพและสิทธิประโยชน์ในขอบเขตทั่วโลกสำหรับผู้โดยสาร

พ.ต.ดร. ประภฏ ศติประภา , ท่านกฤษะ ปันยารชุน , คุณสุชาดา ยুবบูรณ์ ,
ท่านพิสิฐ กุศลาไสยานนท์ ท่านเสรี วงษ์ไพจิตร , ท่านธรรมบุญ หวังหลี ,
เยาวลักษณ์ , คุณปิติ สุขะกุล , เจ้าหน้าที่การบินไทย

กิจกรรม TTAA

โดย : Thai Travel Agents Association (TTAA)

วารสาร: สมาคมไทยบริการท่องเที่ยว ฉบับที่ 2

เดือนธันวาคม ปี 2540 หน้า 5 ลำดับที่ : 25

หนังสือสมาคมไทยบริการท่องเที่ยว

Thai Travel Agents Association (TTAA)

ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน ปี พ.ศ. 2540

เป็นหนังสือข่าวภายในวงการธุรกิจการท่องเที่ยว

คุณเยาวลักษณ์ แผงสภา ได้ไปร่วมงาน โดยมี ฯพณฯ สุวิทย์ คุณกิตติ รองนายกรัฐมนตรี, คุณเสรี วังสีไพจิตร ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย คุณเยาวลักษณ์ แผงสภา ได้มาร่วมงานอยู่จนกระทั่งพิธีแสดงเจตนารมณ์และพิธีปิด สดชื่น สนุกสนาน อย่างเป็นกันเองขอขอบคุณวารสาร สมาคมไทยบริการท่องเที่ยว ที่กรุณานำกิจกรรมของธุรกิจท่องเที่ยวมาเผยแพร่ให้ได้รับทราบกัน

ทางสมาคมธุรกิจท่องเที่ยวภายในประเทศ (สทท.)
เชิญให้เยาวลักษณ์ไปติดดอกไม้ในพิธีการต้อนรับท่าน

เยาวลักษณ์ แฟงสภา เริ่มทำงานสายการบิน พ.ศ.2500 ปัจจุบัน พ.ศ.2566
ยังทำงานกับธุรกิจนี้ตลอด 66 ปี มีความสุขตลอดร่วมงานสมาคมบริการไทย
ท่องเที่ยว ซึ่งเป็นสมาคมใหญ่ที่สุดในประเทศไทย บริหารงานจำหน่ายบัตร
โดยสารให้กับสายการบินทุก ๆ สายทั่วโลก

บ๊ะจ่างทรงเครื่อง

สูตรคุณยายลักษณะ แป้งสกา
นักธุรกิจสตรีแห่งปี

คุณยายลักษณะ แป้งสกา

หากพูดถึงผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน คงไม่สามารถมองข้ามชื่อของ 'คุณยายลักษณะ แป้งสกา' นักธุรกิจสตรีแห่งปี 2534 ประเภทนักบริหารธุรกิจท่องเที่ยว จากคณะกรรมการหนังสือพิมพ์เส้นทางเศรษฐกิจ เป็นสตรีคนแรกที่ได้รับการเลือกตั้งให้เป็นนายกสมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยว 2 สมัย และเป็นสตรีไทยคนแรกที่ได้รับรางวัล "GOLDEN HELM" จากรัฐสถานนครเบอร์ลิน และสื่อมวลชนอิตาลี และเป็นสตรีคนเดียวที่ได้รับพระบรมราชโองการ โปรดเกล้าแต่งตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาในจำนวน 75 คน (19 เมษายน 2530) และตำแหน่งที่สำคัญอื่นๆ อีกมากมาย

...ที่ประจักษ์ถึงศักยภาพของผู้หญิงคนนี้ได้เป็นอย่างดี

ด้วยวัย 64 ปี ทุกวันนี้เธอจึงมีความสุขกับการได้ทำงาน แม้ว่าจะเป็นการทำงานตลอดทั้งชีวิตก็ตาม เพราะถือว่า...งานคือชีวิต ชีวิตคืองาน ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง **ประธานผู้อำนวยการ บริษัท บี. กริม ทราเวล เซ็นเตอร์ ประธานห้างหุ้นส่วนจำกัด เมโทรโพล แทรเวล เซอร์วิส** ฯลฯ "ถึงแม้ดิฉันจะเป็นคนที่ไม่อยู่นิ่ง ชอบเดินทาง ทำงานสารพัดอย่าง แต่ถ้าพูดถึงเรื่องอาหารการกินนี่บอกได้เลยว่า ชอบทำอาหารกินเองที่บ้านมากกว่า เพราะเราสามารถควบคุมถึงความสะอาดได้มาก

ดิฉันทำอาหารได้หลายจาน เช่น ผัดผักกะโรนีซอสต่างๆ ผัดวุ้นเส้น ส้มตำผลไม้รวม สำหรับงานที่ทำไต่ชีวิตนี้คือ **บ๊ะจ่างทรงเครื่อง** ซึ่งสมัยนี้มีราคาแพงมาก ลูกละ 40 บาท ทำเองได้โดยใช้วัตถุดิบเกรดเอ และมีคุณภาพ ที่สำคัญสามารถหลีกเลี่ยงเนื้อสัตว์ที่ดิฉันไม่ทานได้ ซึ่งใช้กุ้งแห้งตัวโตๆ สูตรของดิฉันไม่ห่อใบไม้ เพราะกลัวแพ้ขนของใบไม้ สามารถทำเก็บไว้ในตู้เย็นได้ เวลาจะรับประทานก็นำมาอุ่นโดยการอบหรือหนึ่ง (ตามชอบ)"

คุณหญิง 88

ส่วนผสม

ข้าวเหนียวแช่ยาว	500	กรัม
ถั่วเขียว (1/2 ถุง) ประมาณ	195	กรัม
เมล็ดบัวต้มน	250	กรัม
แปะก๊วยต้มน	250	กรัม
เกาลัดต้มนหรือคั่ว	250	กรัม
เห็ดหอมแช่น้ำนึ่งหั่นยาว	250	กรัม
กุ้งแห้งตัวโต	250	กรัม
น้ำตาลทราย	1	ช้อนโต๊ะ
กระเทียมปอกเปลือก	1 1/2	ช้อนโต๊ะ
รากผักชี	1 1/2	ช้อนโต๊ะ
พริกไทยป่น	1	ช้อนชา
เกลือป่น	1 1/2-2	ช้อนโต๊ะ
น้ำมันพืช	1 1/2	ถ้วยตวง
ไข่เค็ม (แดง) ตัดชั้นสี่เหลี่ยม	2-4	ฟอง
น้ำเปล่า	4	ถ้วยตวง

วิธีทำ

1. ข้าวเหนียวแช่น้ำไว้ 1 คืน นำขึ้นหนึ่งให้สุกในลังถึง พักไว้
2. ถั่วเขียวแช่น้ำแล้วต้มนให้สุก พักไว้
3. ใส่น้ำมันพืชในกระทะ พอน้ำมันร้อนนำกุ้งแห้งลงทอดกรอบ ตักขึ้น
4. โขลกรากผักชี กระเทียม พริกไทยให้ละเอียด
5. นำน้ำมันที่เหลือจากการทอดกุ้งแห้งตั้งไฟให้ร้อน นำเครื่องที่โขลก (ข้อ 4.) ลงผัดพอหอม จึงใส่เมล็ดบัว แปะก๊วย เกาลัด เห็ดหอม ลงผัด ใส่กุ้งแห้ง น้ำเปล่า 4 ถ้วยตวง ปิดฝาเคี่ยวประมาณ 10 นาที ให้เข้ากันดี
6. ตักส่วนผสมขึ้น ผัดกับข้าวเหนียวหนึ่งใส่ถั่วเขียว รังรสด้วยเกลือป่น น้ำตาลทราย ผัดให้ส่วนผสมเข้ากันดี (ขณะผัดใช้ไฟอ่อน) ใส่ไข่เค็ม ชิมรสตามชอบ ตักใส่ชามจัดเสิร์ฟร้อนๆ พร้อมผักสดหรือผักลวก ถ้าชอบเผ็ดอาจเสิร์ฟกับซอสพริกก็ได้

สูตรนี้รับประทานได้ 4 คน

คุณค่าทางโภชนาการต่ออาหาร 1 งาน

พลังงาน	745	กิโลแคลอรี
โปรตีน	45.8	กรัม
ไขมัน	33.5	กรัม
คาร์โบไฮเดรต	49.7	กรัม

กองนิติกรรม

โทร. ๒๕๑๐๐๗

บัตรประจำตัวสมาชิกวุฒิสภา

เลขที่ ๙๕/๒๕๓๐

ด่วนที่สุด

ที่ นร ๑๒๐๓/ ๖๓๒๖

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

๑๕ เมษายน ๒๕๓๐

เรื่อง แต่งตั้งสมาชิกวุฒิสภา

เรียน นางเยาวลักษณ์ แพ่งสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ภาพถ่ายประกาศพระบรมราชโองการ

ด้วยได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ แต่งตั้งท่าน เป็นสมาชิกวุฒิสภา ตามประกาศพระบรมราชโองการ ลงวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๓๐

ฉะนั้น จึงเรียนมาเพื่อทราบ และขอใ้ไปรายงานตัวที่สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ภายในวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๓๐

ขอแสดงความนับถือ

(นายอนันต์ อนันตกุล)

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

วุฒิสมาชิกอายุน้อยที่สุด

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง เยาวลักษณ์ แพ่งสภา เป็นวุฒิสมาชิกใหม่ซ่อมแทนชุดเก่าที่ออกไปตามวาระแล้ว และโดยที่มีอายุเพียง 50 ปี (เกิด 10 ตุลาคม พ.ศ. 2478) เธอจึงเป็นวุฒิสมาชิกหญิง อายุน้อยที่สุดในรัฐสภาปัจจุบันด้วย เยาวลักษณ์ เป็นชาวกรุงเทพฯ บุตร พิลิกซ์-กอบกุล เดอแคมโปส และเป็นภริยาของ พล.ต.ไสวัจ แพ่งสภา เธอรับการศึกษาตั้งแต่ชั้นอนุบาล จนจบ ม.6 ปี พ.ศ.2495 ที่โรงเรียนมาแตร์เดอี แล้วไปต่อโรงเรียนประจำเซ็นต์ต์เซอเซลล่า อามีแอมที่นิวเซ้าท์เวล ออสเตรเลีย และศึกษาต่ออีก 3 ปี จนจบวิชาเลขานุการ จากลอสแอนเจลิส สหรัฐอเมริกา

ปัจจุบันเป็นผู้จัดการบริษัทลัคกี้ เทรเวล เซอร์วิส จำกัด เธอเป็นหญิงไทยคนแรกที่เป็นนายกสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวถึง 3 สมาคม คือ สมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยว สมาคมอาเซียนต้า 6 ชาติ และสมาคมสมาพันธ์กิจการท่องเที่ยวภาคพื้นเอเชีย ที่เรียกกันว่า พาด้า กับเป็นรองประธานพาด้า แห่งประเทศไทยด้วย เธอเคยได้รับรางวัลเกียรติคุณจากองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งสเปน

เมื่อปี พ.ศ.2526 กับรับรางวัลมาลัยทอง ที่รัฐสภาของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีร่วมกับสื่อมวลชนของอิตาลีมอบให้เธอเมื่อปีกลาย ในฐานะผู้ส่งเสริมการท่องเที่ยว วัฒนธรรมและอุตสาหกรรม ทั้งยังเป็นหญิงคนแรกและคนเดียวที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยด้วย

รสนิยมสาวไอโซ

(อดีต)

คุณเยาวลักษณ์ พ่วงสภ

วุฒิสมาชิกหญิง 1 ใน 5 ท่านที่ได้รับพระ-
มหากฤษฎาธิคุณโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเมื่อวันที่
19 เมษายน ปี 2530 ท่านนี้ เธอดำรงตำแหน่ง
เป็นนายกสมาคมเอเชียต้า อันเป็นสมาคมด้าน
การท่องเที่ยวภาคเอกชนของกลุ่มประเทศอาเซียน
ด้วย--อายุปัจจุบัน 52 ค่ะ

นามสกุลเดิม --เคคัมโบส เป็นลูกครึ่ง
หน้าจิ้มลิ้ม จากคุณพ่อซึ่งเป็นเยอรมัน-โปรตุเกส
และคุณแม่ซึ่งเป็นชาวชุมพร และความงาม
ทางปัญญาของเธอออกงามเป็นทบทวิเมื่อจบชั้น
ม.7 จากมาแตร์เดอี แล้วไปเรียนทางด้าน
บริหารธุรกิจและเลขานุการ จากที่ออสเตรเลีย
และสหรัฐ

Character '89

ขอแสดงความยินดีย้อนหลังที่ “เขาวลัทธิ แพ่งสภา” นายกัสมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยว/ กรรมการผู้จัดการบ.ลัคกี้แควเวล เซอร์วิสได้รับพระบรมราชโองการแต่งตั้งให้เป็นวุฒิสมาชิก....● นับเป็น เกียรติยศ อย่างสูงสำหรับบุคคลในวงการท่องเที่ยว....● ถึงจะเป็น นายกหญิง แต่ผลงานของท่านน่าทึ่งมาก....● เห็นมากับตา ในงานวันตลาดนัดแอตต้าเดินตรวจตราความเรียบร้อยตลอดเวลา อย่างไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อยไม่เหมือนกับ นายกบางคนที่ไม่ค่อยชอบพูดแต่ชอบจับแก้มหนุ่มหล่อ ๆ โดยเฉพาะชอบขึ้นป้าย....●

กราบขอพระคุณคุณพี่พอมหม่อมท้าวความรัก
 47 สรวท 16 11 และ 107 มอชว่อง
 22 เมษายน 2530
 วิชา คุณเขาวลัทธิเมืองรัก
 ที่ 11 และ 107 มอชว่อง 11 และ 107 มอชว่อง
 ดอมนะน้องอ้ง ที่เมืองใต้รับเกียรติ
 ไม่ผิดเพี้ยนได้เป็นคุณพี่สมใจกันดูตามเดื่อ
 ดนตรีนี่ ฝั่งกันที่ขจรดีอย่างรว 11 และ
 107 มอชว่อง เมืองดาว ได้ทั้งไร่ไร
 ดนตรีกับ การท่องเที่ยว สมดังที่ได้รับพร
 11 และ 107 มอชว่อง กิ่งไม้ดอชได้ทั้งไร่ไร
 11 และ 107 มอชว่อง 11 และ 107 มอชว่อง
 11 และ 107 มอชว่อง 11 และ 107 มอชว่อง
 11 และ 107 มอชว่อง 11 และ 107 มอชว่อง
 ความรักที่รักกันมาด้วยของ 11 และ 107 มอชว่อง
 คุณพี่พอมหม่อม อิมมตามมค์ พงพูน ออริงอพน

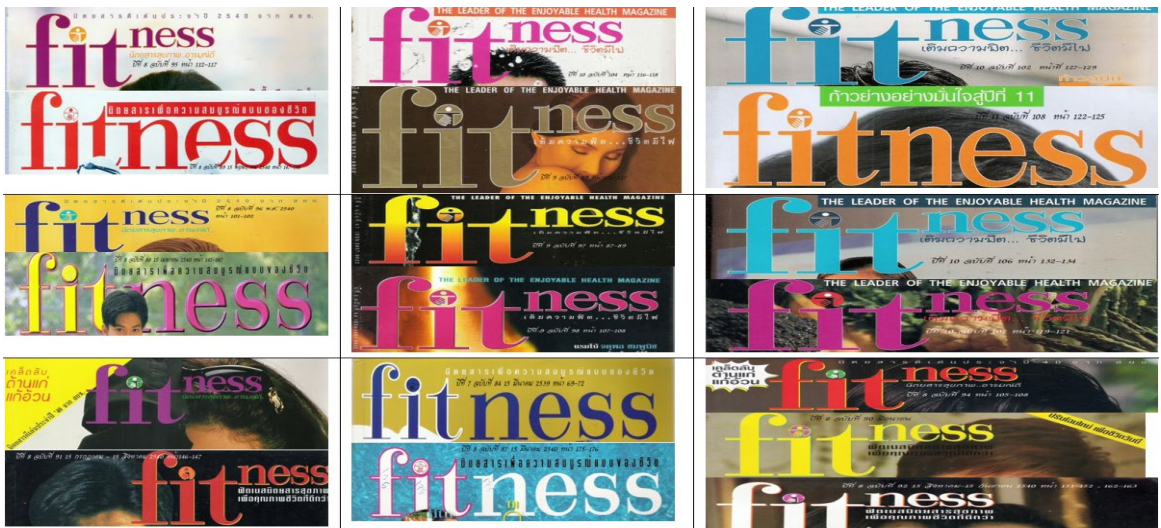

เคลนิวัธ วันที่ 26 เมษายน พ.ศ. 2530
 สวยไม่เปลี่ยนแปลง คนต่อมาทำสังไถ่ตั้ง
 อยู่ในขณะนี้ เคยลงภาพเธอเมื่ออาทิตย์ก่อน
 และเรื่องสั้น ๆ ของเธอต่อมา เธอคือ เขาว-
 ลัทธิ แพ่งสภา ผู้เป็น “วุฒิสมาชิก”
 คนใหม่ครั้งล่าสุด ภาพนี้เมื่อ 15 ปี หน้าตา
 เปลี่ยนไปไหมอะ. ♦ “นันทน์ธนา”

บัญชีนิตยสาร fitness

สารคดีเขียนโดย คุณเยาวลักษณ์ แพ่งสภา

(พูดถึงความสำคัญของหนังสือ Fitness เรื่อง และความคิดของคุณเยาวลักษณ์อธิบายให้ละเอียด ผลจากการที่พูดไว้เมื่อ 20 ปีที่แล้ว ปรากฏในปัจจุบัน เป็นการทำนายที่ถูกต้อง) เป็น จอห์น ไนส์บิต คนหนึ่งคุณภาพและลักษณะของหนังสือ Fitness เป็นหนังสือที่มีคุณภาพสูง เสนอสารคดีแนววิชาการ สุขภาพพลานามัย สังคม และแวดวงไฮโซระดับสูง มีคุณสมบัติประสาททฤษฎา เป็นบรรณาธิการและกรรมการผู้จัดการ มีคุณสมบัติ โภชานคุณ เป็นประธานกรรมการบริหาร หนังสือพิมพ์ด้วยกระดาษอาร์ตอย่างดี การจัดรูปเล่ม การจัดเรื่องและคัดเลือกผู้เขียนเป็นวิชาการและมีอาชีพเป็นสัจธรรมข้อหนึ่ง หนังสือคืออยู่ได้ไม่นาน มีผู้พูดถึงมากในยุคสมัยนั้นและขายหมดเกลี้ยงทุกปีทุกคาบเพราะคุณภาพ นักเขียนประจำล้วนมีชื่อเป็นแพทย์ เป็นอาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการและมีผลงานวิจัยปรากฏชัด นักเขียนมีชื่อได้แก่คุณเยาวลักษณ์ ได้รับเชิญให้เขียนคอลัมน์ประจำคือ คอลัมน์ “เปิดสู่โลกกว้าง” และ “หยิกแกมหยอก” ให้ความรู้ ความคิด ทศนคติและเหตุการณ์ในสมัยนั้น หนังสือจำหน่ายเป็นรายเดือน ราคาเล่มละ 50 บาท นับว่าสูงในยุคสมัยนั้น ในขณะที่หนังสือพิมพ์รายวันมีชื่อขายเล่มละ 3.50 – 5.00 บาท เท่านั้น Fitness นับเป็นนิตยสารสารคดีมีคุณภาพสูง อยู่ในตลาดได้นับสิบๆ ปี การได้รับเชิญเป็นทั้งเกียรติยศและเป็นที่ยอมรับในวงวิชาการด้วย

บัญชีนิตยสาร Fitness

นิตยสารเพื่อความสมบูรณ์แบบของชีวิตเล่มใหญ่ 12 เล่ม เล่มเล็ก 10 เล่ม

29 เรื่อง มีสารคดีวิชาการ คอลัมน์ประจำ “เปิดสู่โลกกว้าง” และ

“หยิกแกมหยอก” เขียนโดย คุณเยาวลักษณ์ แฟงสภา

ลำดับ	วัน/เดือน/ปี	เรื่อง	คอลัมน์	หน้า
1/1	ปีที่ 7 ฉบับที่ 84 วันที่ 15 ธ.ค.39	น้ำพริกถ้วยโปรดของคุณเยาวลักษณ์ แฟงสภา		69-70
2/2	ปีที่ 8 ฉบับที่ 86 วันที่ 15 ก.พ.-15 มี.ค.40	สินค้า ไทยทำ ไทยส่งเสริม	เปิดสู่โลกกว้าง	147-148
3/3	ปีที่ 8 ฉบับที่ 87 วันที่ 15 มี.ค.-15 เม.ย.40	แรงงานไทยในต่างแดน	เปิดสู่โลกกว้าง	175-176
4/4	ปีที่ 8 ฉบับที่ 88 วันที่ 15 เม.ย.40	เตรียมตัวอย่างไรเมื่อต้องเดินทาง	เปิดสู่โลกกว้าง	145-147
5/5	ปีที่ 8 ฉบับที่ 89 วันที่ 15 พ.ค.-15 มิ.ย.40	วิสัยทัศน์	เปิดสู่โลกกว้าง	147-148
6/6	ปีที่ 8 ฉบับที่ 90 มิ.ย.40	เตรียมตัวท่องเที่ยวต่างแดน	เปิดสู่โลกกว้าง	146-147
6/7	ปีที่ 8 ฉบับที่ 90 มิ.ย.40	เป็นไปได้อย่างไรซึ่งนึกไม่ออก	หยิกแกมหยอก	156-157
7/8	ปีที่ 8 ฉบับที่ 91 วันที่ 15 ก.ค.-15 ส.ค.40	เตรียมตัวท่องเที่ยวต่างแดน (2)	เปิดสู่โลกกว้าง	146-147
7/9	ปีที่ 8 ฉบับที่ 91 วันที่ 15 ก.ค.-15 ส.ค.40	เห็นใจคนซื้อบ้างเถอะค่ะ	หยิกแกมหยอก	156-157
8/10	ปีที่ 8 ฉบับที่ 92 วันที่ 15 ส.ค.-15 ก.ย.40	เห็นฟ้าผ่าบูมเมอ	เปิดสู่โลกกว้าง	151-152
8/11	ปีที่ 8 ฉบับที่ 92 วันที่ 15 ส.ค.-15 ก.ย.40	เกิดเมืองไทยทำใจให้ครื้นเครง	หยิกแกมหยอก	162-163
9/12	ปีที่ 8 ฉบับพิเศษ	เตรียมตัวผ่านด่านฯ	เปิดสู่โลกกว้าง	126-127
9/13	ปีที่ 8 ฉบับพิเศษ	ขอน้ำใจ...ให้ไทยแลนด์ Amazing Thailand	หยิกแกมหยอก	134-135
10/14	ปีที่ 8 ฉบับที่ 94 ธ.ค.40-ม.ค.41	เสียน้อยเสียยากเสียมากหมอดึงชีวิต	เปิดสู่โลกกว้าง	105-106
10/15	ปีที่ 8 ฉบับที่ 94 ธ.ค.40-ม.ค.41	ร้ายขนาดนี้ต้องหัวเราะได้	หยิกแกมหยอก	107-108
11/16	ปีที่ 8 ฉบับที่ 95 ม.ค.-ก.พ.41	วันใหม่ในต่างแดน (1)	เปิดสู่โลกกว้าง	112-113
11/17	ปีที่ 8 ฉบับที่ 95 ม.ค.-ก.พ.41	“เออ ! นายแน่นมาก”	หยิกแกมหยอก	114-115
12/18	ปีที่ 8 ฉบับที่ 96 มี.ค.-เม.ย.41	วันใหม่ในต่างแดน (2)	เปิดสู่โลกกว้าง	101-102
12/19	ปีที่ 8 ฉบับที่ 96 มี.ค.-เม.ย.41	เดินไป ซ้อไป	หยิกแกมหยอก	107-108
13/20	ปีที่ 9 ฉบับที่ 97 พ.ค.-มิ.ย.41	คิดสั้นไม่คิดยาว	หยิกแกมหยอก	87-89
14/21	ปีที่ 9 ฉบับที่ 98 ก.ค.-ส.ค.41	เจ้าแกเจ้าขา...ฟังทางนี้	หยิกแกมหยอก	107-108
15/22	ปีที่ 9 ฉบับที่ 99 ก.ย.-ต.ค.41	รักตัวเองให้เป็น	หยิกแกมหยอก	126-127
16/23	ปีที่ 9 ฉบับที่ 100 พ.ย.-ธ.ค.41	หนีสุดชีวิต	หยิกแกมหยอก	95-97
17/24	ปีที่ 10 ฉบับที่ 102 มี.ค.-เม.ย.42	ใครกันแน่...มารศาสนา	หยิกแกมหยอก	127-129
18/25	ปีที่ 10 ฉบับที่ 104 ก.ค.-ส.ค.42	ลดแลกแจกแถมใจ	หยิกแกมหยอก	116-118
19/26	ปีที่ 10 ฉบับที่ 105 ก.ย.-ต.ค.42	เป็นห่วงด้วยความจริงใจ	หยิกแกมหยอก	111-113
20/27	ปีที่ 10 ฉบับที่ 106 พ.ย.-ธ.ค.42	สิ่งที่ต้องเลี่ยง	หยิกแกมหยอก	132-134
21/28	ปีที่ 10 ฉบับที่ 107 ม.ค.-ก.พ.43	เริ่มต้นดีมีชัยแน่ !	หยิกแกมหยอก	119-121
22/29	ปีที่ 11 ฉบับที่ 108 มี.ค.-เม.ย.43	ให้คุณหรือเผชิญเคราะห์	หยิกแกมหยอก	122-124

บริษัท บี. กริม ทราเวล เซ็นเตอร์ จำกัด
B. GRIMM TRAVEL CENTER LTD.

วันที่ 15 ธันวาคม 2539

BGTC 225/1996

FAX 253-3198

เรื่อง ตอบรับเชิญเป็นนักเขียนกิตติมศักดิ์

เรียน ท่านบรรณาธิการที่ปรึกษา (คุณอัมพภรณ์ ชาญเลิศไพศาล)

อ้างถึง หนังสือเลขที่ ฟน. 025/2539 ดิฉัน ขอขอบพระคุณที่ได้ให้เกียรติดิฉัน เนื่องจาก ดิฉันจะส่งข้อความให้หนังสือของท่านเป็นประจำ และต่อเนื่อง ในหัวข้อ (เปิดสู่โลกกว้าง) จึงขอเรียนปรึกษาว่าข้อความต่าง ๆ ของดิฉันทั้งหมดจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง และจะมีการลำดับเรื่องต่อเนื่อง ซึ่งในขณะนี้ตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ หรืออาจารย์ของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ มักจะเก็บข้อความจากหนังสือต่าง ๆ หรือในบางครั้งจะลอกจากคอลัมน์ทั้งหมด ไปเขียนเป็นตำราขาย

ดังนั้น ดิฉันขอเรียนปรึกษาว่าถ้าเราจะมีวิธีการอย่างไรที่จะสงวนลิขสิทธิ์ในคอลัมน์ของดิฉันเพื่อในอนาคต หนังสือของท่าน (Fitness) อาจจะทำเป็นเล่มรวบรวมในลักษณะที่ความรู้ทั้งตำราและตีพิมพ์เป็นเล่มสามารถขาย เพื่อนำรายได้ไปแจกพนักงานทั้งหมด เพื่อบริษัทฯ จะได้เจริญเติบโตขยายกิจการรับคนงานให้มากขึ้น ดีกว่าที่ผู้อื่นจะมาขโมยลอกข้อความและนำไปเขียนเป็นตำราขาย

แล้วแต่ท่านจะพิจารณาความเหมาะสม ดิฉันมิได้หวังผลประโยชน์ใด ๆ ทั้งสิ้นเพื่อส่วนตัว ที่เสนอแนะมาเพื่อผลประโยชน์ต่อบริษัทของท่าน ซึ่งเป็นข้อคิดในอนาคต

ขอแสดงความนับถือ

เขวาลักษณ์ แผงสภา

นิตยสาร fitness ปีที่ 7 ฉบับที่ 84

วันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2539

หน้า 69 – 70

หยิก

แถมหยอก

เรื่อง : เยาวลักษณ์ แพ่งสภา

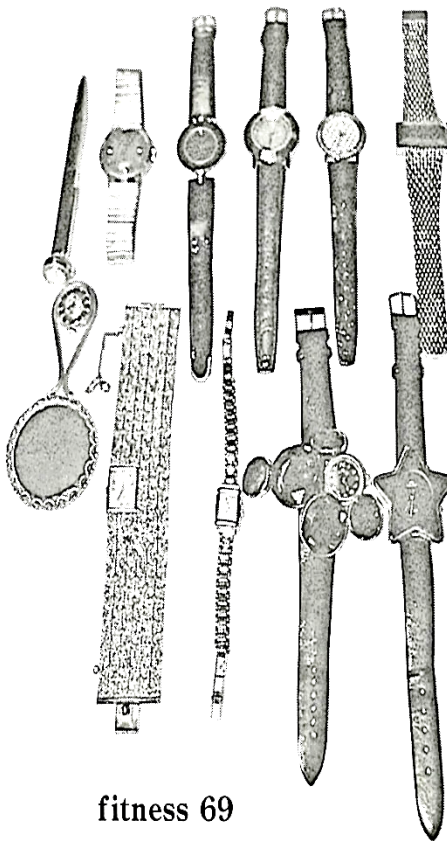
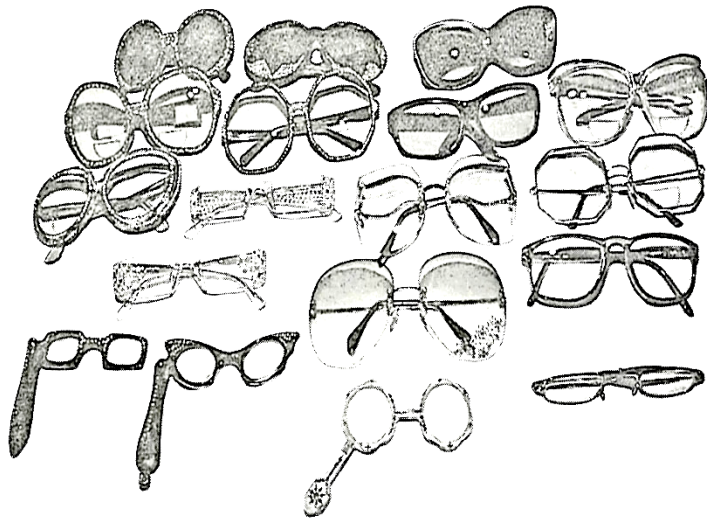
คุณเยาวลักษณ์ แห่งสภา

ผู้คนจำนวนไม่น้อย มักจะกล่าวกันเสมอว่า ผู้ที่จะประสบความสำเร็จได้นั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถฟันฝ่าชีวิตมาด้วยความเข้มแข็ง เก่งกล้า กร้าวแกร่งและบางครั้งถึงกับต้องชิงดีชิงเด่นกันด้วย

แต่สำหรับสุภาพสตรีท่านนี้ เธอประสบความสำเร็จมาด้วยการบริหารงานแบบเอาใจเขามาใส่ใจเรา นุ่มนวล ประนีประนอม เธอรักห่วงหาอาทรผู้ใต้บังคับบัญชา ประดุจสายใยแห่งครอบครัว

ภาพใบหน้ายิ้มละไม บ่งบอกถึงความเอื้ออารี ผิวผ่องนวล ภายใต้บุคลิกที่งามสง่า ทันสมัย กระฉับกระเฉงและคล่องแคล่ว ภาพลักษณ์ของเธอดูสวยเด่นอยู่เสมอ คุณเยาวลักษณ์ แห่งสภา ประธานกรรมการบริษัท B.GRIMM TRAVEL CENTER CO.,LTD. ซึ่งเป็นบริษัทธุรกิจการท่องเที่ยวคุณภาพที่ได้รับการกล่าวขานถึงบริการอันแสนประทับใจ

แม้โลกแสนจะกว้างใหญ่ไพศาล แต่สำหรับ คุณเยาวลักษณ์ แห่งสภา เธอ เดินทางมาหมดแล้ว

fitness 69

"เป็นคนรักการเดินทาง เดินทางบ่อยมาก ไปมาแล้วทั่วโลก ได้ผ่านร้อนผ่านหนาว อยู่ต่างประเทศมาตั้งแต่เด็ก และเริ่มทำงานเกี่ยวกับทัวร์ที่เมืองนอก พอกลับมาเมืองไทยก็เข้ามาทำงานที่สายการบิน T.W.A. ซึ่งเป็นบริษัทฝรั่ง ตำแหน่งครั้งแรกเป็นโอเปอเรเตอร์ ชอบมาก ชอบทำงานตำแหน่งนี้ เพราะได้รู้จักคนเยอะดี ใครจะติดต่อกับใคร เราจะต้องทราบก่อน และสามารถเรียนรู้ถึงจริยธรรมกับบุคคลที่มาติดต่อ การใช้สื่อภาษาทางสาย ว่าผู้ที่พูดมาเป็นระดับใด ตอนแรกนายฝรั่งจะไม่ยอมให้ทำ แต่เราบอกว่า ดีกว่าให้เราไปอยู่แผนกขายตั๋ว หรือสำรองที่นั่งผู้โดยสาร ซึ่งค่อนข้างจะเป็นงานที่จำเจน่าเบื่อ ไม่ตรงกับบุคลิก"

ฟังเธอเล่าเรื่องราวในอดีต ที่ประทับใจอยู่ในความทรงจำ ด้วยน้ำเสียงที่สนุกสนาน บ่งบอกถึงความเป็นคนอารมณ์ดีและมีความคิดความอ่านทันสมัยเป็นของตนเอง เยี่ยงผู้หญิงเก่งที่น่าจับตามอง

หลังจากนั้นได้แยกมาเปิดบริษัททัวร์ดำเนินกิจการเอง ร่วมทุนกับนายห้าง B.GRIMM ในนามของบริษัท B.GRIMM TRAVEL ปัจจุบันเป็นบริษัททัวร์ที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดี

นับเป็นเวลานานกว่า 40 ปี ในการสร้างสมประสบการณ์ในธุรกิจการท่องเที่ยวมาโดยตลอด แนนอน...ประสบการณ์ในต่างประเทศทั่วทุกมุมโลกของคุณเยาวลักษณ์นั้นมียู่มากมาย

"การเดินทางไปต่างประเทศ นับเป็นสิ่งที่ดี เราไปเปิดหูเปิดตาเพื่อศึกษาดูความแปลกใหม่ของต่างบ้านต่างเมือง ดูวิวัฒนาการ เทคโนโลยีใหม่ๆ ว่าเขามีการพัฒนากันไปถึงไหนแล้ว และนำสิ่งที่ดี

แปลกๆ ใหม่ๆ เข้ามาพัฒนาบ้านเมืองเรา เมืองไทยเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของเรา มีทรัพยากรสมบูรณ์ หากเรารู้จักใช้อย่าง ประหยัดให้ได้ประโยชน์สูงสุด ถึงจะ คุ่มค่า...

ช่วยกันอุดหนุนจุนเจือคนไทย ด้วยกันเอง คนไทยยุคโลกาภิวัตน์ มีความรู้ค้นคว้า และศึกษาประสบผล สำเร็จในการผลิตสินค้า เครื่องใช้ต่างๆ ได้ ดี มีอยู่ทางเดียว คือ ต้องช่วยกันรณรงค์ เปลี่ยนทัศนคติและหันมาใช้สินค้า คุณภาพที่ผลิตในเมืองไทย เพื่อเป็นการ เพิ่มพูนรายได้ ผู้ประกอบการจะได้มีแรง มีกำลังใจ กำลังทรัพย์ ขยายกิจการให้ มั่นคง เพิ่มมาตรฐาน สินค้าขึ้นให้เป็นที่ ยอมรับ สามารถตีตลาดสินค้าต่างประเทศได้ในอนาคต"

เหนือสิ่งอื่นใด ความรู้สึกที่เกิดขึ้น ย่อมแสดงถึงจิตใจอันสูงส่งของเธอมิที่มีต่อ แผ่นดินเกิด และพิเศษยิ่งกว่านั้น อาหาร จานโปรดของคุณเยาวลักษณ์ คือ น้ำพริก ปลาหู นีเอง

"เป็นคนที่ชอบรับประทานน้ำ-พริกมาก แล้วก็ชอบปลาด้วย เลิกรับประทาน พวกเนื้อ หมู ไก่ มานานแล้ว เพราะ

fitness 70

เรา อายุ ก็ไม่ใช่บ่อยๆ ควรจะต้องลดอาหาร จำพวกเนื้อบางชนิดที่ย่อยยาก เน้นที่ผักและผลไม้ให้มากจะดีกว่า... คนมีอายุมักจะปวดตามข้อ ตามกระดูก ควรรับประทานจำพวกแคลเซียมที่มีอยู่ในปลา กระดูกจะได้แข็งแรง น้ำพริกปลาหูหรือปลานึ่งที่มีผักเป็นเครื่องเคียงจะให้คุณค่าอาหารครบทั้ง 5 หมู่เลย เราต้องรู้จักเอาใจใส่ดูแลสุขภาพกันบ้าง จะมีประโยชน์กับตัว เราทั้งสุขภาพกายและสุขภาพใจ"

ในวันนี้ คุณเยาวลักษณ์ แพ่งสภา คือช่วงวิถีชีวิตแห่งการมีความสุข เพลิดเพลินกับการสะสมสิ่งของที่ได้มาจากนานาประเทศทั่วโลก อาทิ สะสมแว่นตานิวกา ร่ม แต่ละชิ้น แต่ละอันดูสวยแปลกตา ทุกชิ้นได้รับการดูแลรักษาเป็นอย่างดี แม้เพียงมองไปรอบๆ ตัวเครื่องประดับตกแต่งบ้าน ก็ล้วนมีที่มาจากเมืองต่างๆ ทั่วทุกมุมโลก จัดวางอย่างเป็นระเบียบ สะอาด สะอาด เธอพิถีพิถันแม้แต่การจัดวางกระถางต้นไม้ จัดสวนสวย และมีมุมโปรดนั้นไว้อ่านหนังสือ

"ในชีวิตนี้ ความสุขไม่ใช่ของหายาก ถ้าเราคิดจะหาอะไร ๆ ก็ได้ที่สำคัญขอให้เราคิดดี ทำดี มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง อารมณ์ดี จิตใจแจ่มใสสดชื่นเป็นคนเข้าใจอะไร ๆ ดี เพียงเท่านั้น ชีวิตเราก็เป็นสุขแล้ว แม้กาลเวลาจะผ่านพ้นเราจะค้นพบว่า อายุ นั้นเป็นเพียงเลขต่างหากเล่า"

ณ โอกาสนี้ ขอขอบคุณนิตยสาร fitness ที่ให้เกียรติเชิญให้เขียนคอลัมน์ประจำลงในหนังสือและกรุณานำไปลงเผยแพร่เพื่อเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมในโอกาสต่อไป

เยาวลักษณ์ แพ่งสภา

เปิดสู่

โลกกว้าง

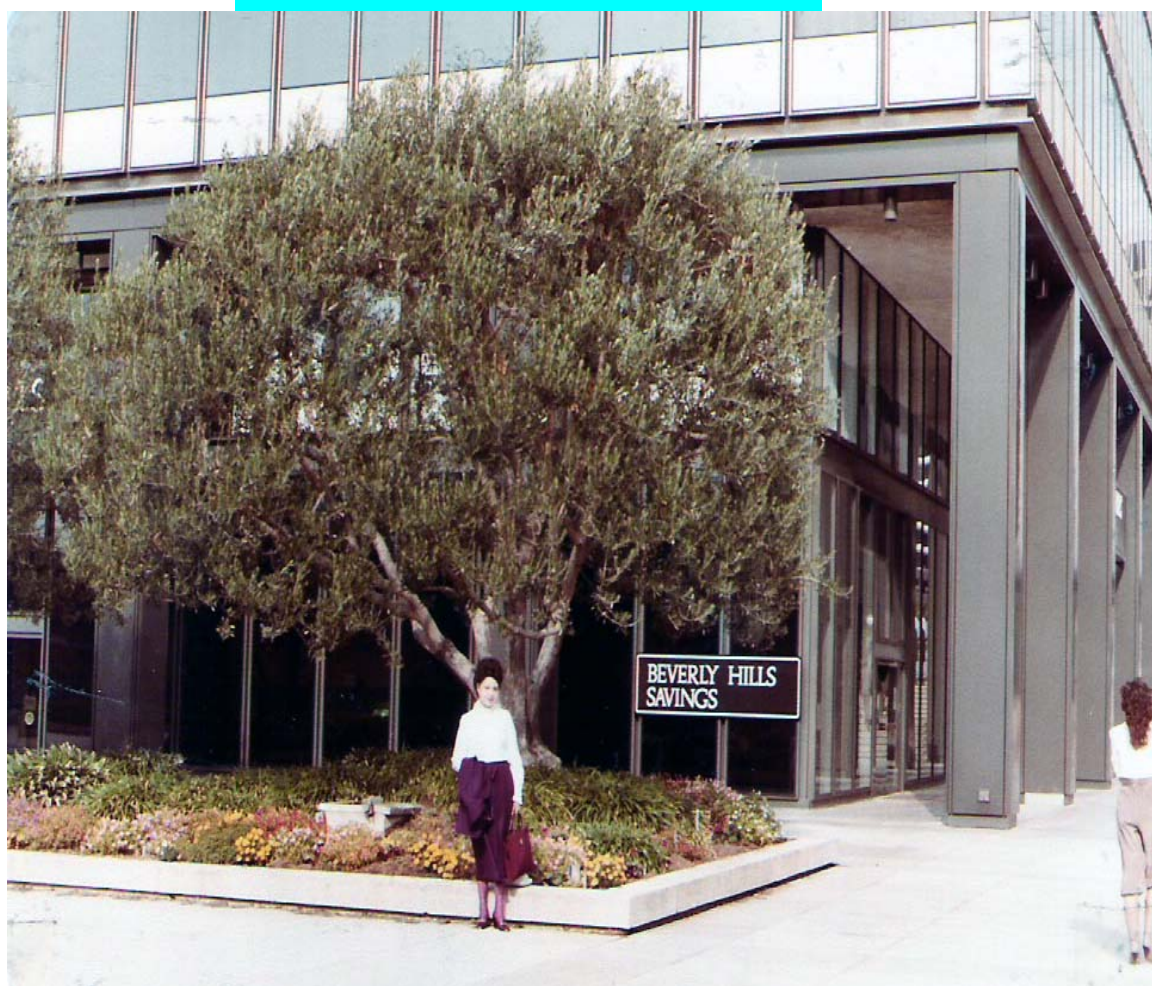
เรื่อง : เยาวลักษณ์ แพ่งสภา

นิตยสาร fitness ปีที่ 8 ฉบับที่ 86

วันที่ 15 กุมภาพันธ์-15 มีนาคม พ.ศ. 2540 หน้า 147-148

เล่มที่ / ลำดับที่ 2/2

สินค้าไทย ไทยทำ ไทยส่งเสริม

เปิดสู่โลกกว้าง

เยาวลักษณ์ แพ่งสภา

ต้องยอมรับว่า ความเจริญในทุกๆ ด้าน
ที่เกิดขึ้นมาในโลกปัจจุบันนี้รวดเร็ว
จนมนุษย์บางจำพวกเกิดความสับสนและ
ไม่สามารถแยกแยะว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด มีความ
พอดีเหมาะสม หรือเป็นการทำลาย เป็น
สมบัติของธรรมชาติหรือสมบัติส่วนตัว
รวมทั้งไม่เข้าใจถึงการปฏิบัติตนในการ
ดำเนินชีวิตตามขั้นตอน เพื่อให้ประสบ
ผลสำเร็จและมีความสุขได้ตลอดชีวิต โดย
ไม่ต้องเปลืองเวลาของชีวิตที่ควรจะอยู่ได้
อย่างดีที่สุดตามสภาพของความเป็นจริง

ต้องขอชี้แจงว่า ผู้เขียนไม่ใช่เป็น
บุคคลที่เก่ง ฉลาด รอบรู้ แต่เนื่องจาก
เกิดมาในสมัยที่ผู้หญิงจะต้องมีความขยัน
เรียนรู้ อดทน รับผิดชอบต่อหน้าที่และเชื่อฟัง
คำสั่งสอนต่างๆ จากท่านผู้ใหญ่และมีความ
เคารพนอบน้อมผู้ที่อาวุโสกว่า หรือจะต้อง
จดจำ ตอบแทนผู้ที่มีพระคุณ และจะต้อง
ไม่รู้สึกอาย ถ้าจะกราบไหว้ผู้อาวุโส
ต่อหน้าคนการนำประสบการณ์มาแล้วสู่กัน
ฟังนี้ สามารถแบ่งเป็นประเด็นใหญ่ๆ ได้
หลายเรื่อง ซึ่งผู้เขียนอยากจะฝากไว้เป็น
ข้อคิดข้อเสนอแนะ และเป็นข้อมูลเพื่อให้
คุณผู้อ่านได้พิจารณาตามแต่จะเห็นเหมาะสม

การแสดงคารวะผู้ใหญ่

การเข้าไปไหว้ท่านผู้ใหญ่ หรือไป

สิบคำ

ไทยเก่า ไทยส่งเสริม

พบเห็นท่านผู้ใหญ่ในที่สาธารณะ อาจทำให้เกิดการผิดใจหรือเข้าใจผิด เมื่อท่านผู้ใหญ่คิดว่า เราไม่ได้ทำความเคารพ การเข้าไปไหว้ผู้ใหญ่ ผู้ที่จะเข้าไปไหว้อย่างตั้งใจจริง น่าที่จะเข้าไปให้ใกล้ตัว และถ้าจะให้ชัดก็กล่าวคำว่า “สวัสดีค่ะ หรือครับ” และถ้าผู้ที่รับไหว้ทำท่าแบบงงๆ เราก็ควรจะเอ่ยสั้นๆ ถึงการโยงโย ซึ่งจะทำให้ผู้รับไหว้เข้าใจ ดีใจ และอาจนึกได้ว่าผู้ไหว้เป็นใคร ปัญหาที่เคยมีผ่านๆ มาผู้ไหว้ไม่ได้ไหว้ให้ท่านผู้ใหญ่เห็น เนื่องจากก้มหน้า และท่านผู้ใหญ่ก็ไม่ได้รับไหว้ เพราะผิดจังหวะ ทั้งผู้ไหว้และผู้รับไหว้ ก็เกิดการเข้าใจผิดได้ นี่ก็เป็นข้อเสียเปรียบเล็กๆ น้อยๆ ในการปฏิบัติที่ไม่ชัดเจนเหมาะสม และไม่เกิดคุณประโยชน์

การศึกษางานจัดเตรียมข้อมูล

การปฏิบัติหน้าที่การงานสมัยนี้ในทุกๆ เรื่อง มีความจำเป็นต้องศึกษาให้เข้าใจอย่างชัดเจน แม้การที่จะจัดเตรียมอย่างมีขั้นตอน อาจจะทำให้ล่าช้าไปบ้างก็ต้องหาทางแก้ไข เพราะสมัยนี้ทั่วโลกไม่เฉพาะเมืองไทยมีการสื่อสารที่ฉับไว หากงานผิดพลาดแล้วมีการแก้ไขทำให้เกิดความล่าช้า และจะต้องติดตามโยงโยเสียทั้งเวลา เสียเงิน เสียความรู้สึก เสียกำลังใจ รวมทั้งเป็นการบั่นทอนสุขภาพจิต แต่ก็ให้ถือว่าการทำงานที่ผิดพลาดเป็นเรื่องธรรมดาถือเป็นบทเรียน

ในยุคโลกาภิวัตน์ ข้อมูล เครื่องมือ ระบบ มีพร้อมมูล และสามารถเปิดเครื่องสื่อสารหาข้อมูลต่างๆ ได้ทันที ความผิดพลาดในการทำงานไม่ควรจะพลาด รวมทั้ง

จะต้องมีการจัดระบบการทำงานด้วย

การบริหารงานอย่างมีระบบ

สมัยนี้การเงินสำคัญ แต่มิใช่มีความคิดถึงทัศนคติ คือ เงินอย่างเดียวที่สำคัญที่สุด ดิฉันมีความเห็นว่า สุขภาพความเป็นอยู่ การทำงานที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวม ผากมรดกไว้ให้กับคนรุ่นหลังเป็นสิ่งสำคัญที่สุด และต้องติดตามศึกษาหาความรู้ ทำตัวทำใจเข้ากับการร่วมสมัย โดยที่นำแต่สิ่งที่คิดว่าดีที่สุดในอดีตมาร่วมกับปัจจุบัน และมีความกล้านำมาใช้ นำมาวิเคราะห์ และเปิดเผย เช่น สมัยนี้มีคำพูดว่า พุดผิดพุดใหม่ได้ แต่ถ้าคิดผิด ทำผิดเรื่องใหญ่ๆ อาจจะไม่สามารถแก้ไขกลับไปอย่างเก่าได้

กลับมาถึงเรื่องการเงิน มีเงินมาก มีเงินน้อย สามารถทำใจให้เกิดสุขได้ ถ้ารู้จักจัดระบบการใช้จ่ายและควบคุมอย่างเด็ดขาด ดิฉันไม่อยากจะยิน ได้ฟังการล้มละลายที่เกิดขึ้นกับบริษัทหรือเอกชน เพราะนั่นคือ ความสูญเสียมาถึงเศรษฐกิจของชาติและโยงใยถึงผู้เกี่ยวข้องรวมไปถึงสุขภาพจิต ความเป็นอยู่ดี กินดี ซึ่งมนุษย์ที่เกิดมาควรจะได้รับ ความผิดพลาดในการดำเนินนโยบายทางธุรกิจเปรียบเสมือนเราปลูกต้นไม้และไม่ได้เอาใจใส่ศึกษาหาข้อมูลในการเลี้ยงดู จึงทำให้รากเน่า ในที่สุดต้นไม้ก็เฉาและตาย

สินค้าไทยทำ ไทยส่งเสริม

ในภาวะเช่นนี้ ควรจะช่วยกันหันมาส่งเสริมใช้สินค้าไทยกันให้มากที่สุด ข้อพิสูจน์ได้อย่างชัดเจนคือ สินค้าไทยส่งออกขายทั่วโลก (จะมากน้อยแล้วแต่คุณภาพ) ทำไม่ต่างประเทศต้องมาเปิดบริษัทผลิตสินค้าในเมืองไทย และนำไปจำหน่ายในประเทศของเขา เนื่องจากการผลิต ฝีมือของคนไทยเป็นเลิศ เป็นที่ยอมรับ

ชาวต่างชาติเขาเป็นบุคคลที่ละเอียดอ่อน มีข้อมูลค้นคว้า ดัดแปลง

พัฒนา ลงทุน รวบรวมกำลังความคิด
ถ้าสินค้าหรือฝีมือแรงงานของพวกเขา
เราไม่ดี เขาจะไม่มาลงทุนหรือสั่ง
สินค้าจากประเทศของเรา

ดิฉันได้พบปะผู้คนในแต่ละ
ประเทศ เขาเหล่านั้นชมเชย ว่าคนไทย
มีความฉลาดอดทน และจะพัฒนา
เรื่องแรงงาน และประดิษฐ์สินค้าต่างๆ ที่
ชาวต่างชาติในบางครั้งยังไม่ได้ระดมความ
คิดที่จะประดิษฐ์สิ่งใหม่ ๆ ที่ค้นคว้าให้ดี ๆ
ขึ้นเรื่อย ๆ เท่าคนไทย

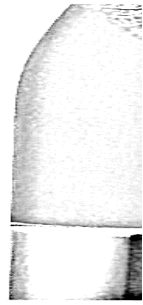
สิ่งที่คนไทยดัดแปลงสินค้าต่างๆ
ให้ดีขึ้นถ้าคุณเป็นนักเดินชมสินค้าและ
ช่างสอบถามคุณจะตื่นตาตื่นใจที่สินค้าของ
คนไทยทำขึ้นมาบางอย่างดีกว่า ถูกกว่า
สินค้าต่างประเทศ

รัฐบาลได้แถลงอยู่เสมอ ๆ ว่า
ประเทศเราขณะนี้ขาดเงินในระบบต่าง ๆ
สิ่งแรกที่เราจะช่วยเหลือคือ ใช้สินค้าไทย
หมายถึง เราช่วยพวกเขาประชาชนช่วย
ประชาชน โดยการใช้สินค้าไทยให้มีเงิน
หมุนเวียน

ในสมัยแรกที่ดิฉันเริ่มทำงานมีเงินเดือน
มีความอยากที่สุด อยากใช้สินค้าต่าง
ประเทศยี่ห้อต่างๆ ไปคิดว่าโก้ เก๋ แต่ใน
สมัยนั้นก็ก็เป็นความจริง เพราะสินค้า
เหล่านั้นเขาจะผลิตออกมาในจำนวนจำกัด
ถ้าเราใช้จะไม่ค่อยซ้ากับคนทั่วไปและคุณ
ภาพดี วัตถุประสงค์ที่ใช้ประกอบดีและทนทาน
ราคาก็ไม่แพงเหมือนสมัยนี้ ถ้าเก็บรักษา
สิ่งของเหล่านั้นให้ดีหลังจากเลิกใช้ ของก็
จะอยู่ได้นานและทนทาน

สินค้าต่างประเทศสมัยนี้ที่มีชื่อ
นอกจะแพงอย่างน่าใจหายแล้ว การผลิต
ออกมาเป็นสิบ ๆ ล้านชิ้นแบบเดียวกันหมด
แถมยังมีของปลอม ทำแบบออกมาเหมือน
กับฝาแฝด ขณะที่เราใช้ถ้าคนมองไม่เป็น
ไม่ชำนาญการใช้ของมียี่ห้ออาจจะดูว่าของ
ที่เราใช้อยู่เป็นของปลอม

ดิฉันเดินทางเป็นประจำเกิดการ
ปลงและคิดว่า ทำไมพวกเราไม่หันมาใช้
สินค้าไทยทำสวยกว่า ดีกว่า ถูกกว่า
ประหยัดได้มาก และทำไมเราต้องไปใช้ของ

ต่างประเทศแบบเหมือน ๆ กัน เวลาใช้ไม่ได้ไ้เก้ เทำกับเราไปสร้างควมร่ำรวยที่ค้ากำไรเกินควรให้ผู้อื่น และทรัพย์สินเงินทองของเราก็หดลงไปทุกที ๆ ในบ้านแทนที่จะมีเงิน หลักทรัพย์เพิ่มหรือมีเงินเก็บมาลงทุนเพื่อเศรษฐกิจของครอบครัวและส่วนรวม กลับไปมีสินค้าเช่นที่ว้เต็มบ้านถึงแม้สินค้าบางตัวจะสั่งทำที่เมืองไทยก็ตามและมักจะพูดกันเสมอว่า คนในโรงงานขโมยนำออกมาขาย ถ้าทราบเช่นนี้ก็ไม่น่าสนับสนุน เพราะเริ่มต้นใช้ก็ของขโมยมาพังแล้วน่ารังเกียจมาก

ของเหล่านี้นำเข้ามาในประเทศทำไม และเรื่องอะไรเราจะต้องกลายเป็นผู้โฆษณาสินค้าให้บริษัทเหล่านั้น โดยเสียเงินแพง ๆ แต่สินค้าต่างประเทศบางอย่างถ้าคุณสมบัตมีเงินจับจ่ายได้และมีความสุขอยากจะทำก็น่าจะเป็นอิสระในการใช้เงินและสินค้านั้นไม่ใช่มีแพร์หลาย เป็นสินค้าดีจริง ๆ ราคาแพงก็น่าจะทำ ถ้าคิดว่าเป็นทรัพย์สินเก็บไว้เป็นของมีราคาในอนาคตก็เท่ากับนำทรัพย์สินสมบัติเข้ามาในประเทศคือ เสียเงินไม่เสียเปล่า และอาจจะเป็นการลงทุนเก็บของมีราคา กาลเวลาผ่านไป สมบัติชิ้นนี้มีค่า ดูด้วยตาที่มีความสุขเกิดความภูมิใจ ทำให้จิตใจสบาย เกิดความพอใจก็ควรจะทำความสุขได้เช่นกันอย่างเครื่องสำอาง สบู่เหลวอาบน้ำ แป้ง ผัดหน้า ครีมทาหน้าบางยี่ห้อ ผลิตภัณฑ์คนไทยใช้ได้ดี

ยกเว้นน้ำหอม ดินันว่ายังต้องพัฒนาอีกมาก ถึงแม้การบรรจุในประเทศไทยก็ยังสู้ของต่างประเทศแท้ ๆ ไม่ได้ อาจจะเป็นเพราะไม่รักษาสูตรอย่างเคร่งครัดในการบรรจุ หรือบางครั้งบริษัทใหญ่มาก ๆ ผู้จัดการดูแลไม่ทั่วถึง หรือ

เป็นเพราะหัวเชื้อเมื่อมากระทบ
ภูมิประเทศเราเลยเพี้ยนไป กลิ่น
ไม่หอม ไม่ติดทน เท่ากับซื้อตรง
จากบริษัทแม่

บริษัทสินค้าไทย ควรใส่ใจ
เรื่องเล็กๆ น้อยๆ

สินค้าไทยมีมากมายให้เลือกใช้
แต่การโฆษณาไม่สามารถจูงใจผู้บริโภคได้
คงจะมีหลายสาเหตุที่ทำให้สินค้าไทยบาง
ประเภท บางรายไม่เป็นที่นิยม ที่เห็นได้
ชัดเจนคือ ผู้บริหารไม่ใส่ใจในการเลือก
บุคลิกของ ผู้ขาย หรือ ตัว แทน ขาย
ตัวอย่างเช่น โฆษณาขายครีมทาหน้า
สวยเนียน แต่คนขายหน้าดำ เป็นฝ้าเต็ม
เป็นสิ่ว ขายแชมพู คนขายลืมหวีผม รังแค
เต็ม ขายเครื่องอุปโภคบริโภคความฉ้อฉล
แต่คนขายรูปร่างไม่มีสัดส่วนของความงาม
เลย ขายสบู่ ยาสีฟัน แต่คนขายมีกลิ่นตัว
แต่งตัวมอมแมม ขายยาย้อมผม แต่คนขาย
ผมขาวทั้งหัว

การเจาะตรงกับผู้ซื้อ เจ้าของ
บริษัทคงแค่จะส่งสินค้าให้ตัวแทนจำหน่าย
และตัวแทนจำหน่ายส่งสินค้าต่อไป เป็นลูกโซ่
ดังนั้น คนขายก็หวังแต่เปอร์เซ็นต์
ไม่ได้ดูว่าบุคลิกของผู้จำหน่ายมีจุดอ่อนโดย
ตรงกับสินค้าหรือไม่ จึงทำให้คนที่ซื้อรีบ
เดินหนีเสียตั้งแต่เวลาฟัง จึงทำให้สินค้านั้นๆ
เหลือแค่ศูนย์ภาพพจน์ก็เสียไม่เป็นที่นิยม
แต่ถ้าละเอียดอ่อนหันมาสนใจเอาใจใส่เรื่อง
เล็กๆ น้อยๆ อาจจะทำให้สินค้าตัวนั้น
ขายได้ดี มีการเพิ่มงาน

ท้ายสุด คุณเคยพบและได้ยินแล้ว
เดินหนีบ้างไหม ที่มีการจ้างคนมายืนขาย
สินค้าตัวใหม่คนขายพูดเร็ว แบบท่องจำ
ไม่ยอมหยุดหายใจ เร็วจนฟังออกบ้างไม่
ออกบ้าง เลยคนฟังไม่รู้เรื่อง ทำให้สินค้า
ที่กำลังขายมีสภาพเช่น ตลาดสด เจ้าของ
สินค้าอบรมลูกน้องให้ท่องตามที่บอก ให้
จำเมื่อมีเวลาที่คนผ่านไปผ่านมาใน
ศูนย์การค้า อย่างนี้เป็นเรื่องน่ากลัวมาก
กว่าที่จะอยากซื้อ

เปิดสู่

โลกกว้าง

เรื่อง : **เยาวลักษณ์ แพ่งสภา**

นิตยสาร fitness ปีที่ 8 ฉบับที่ 87 15 มีนาคม-15 เมษายน พ.ศ.2540

หน้า 175-176 เล่มที่ / ลำดับที่ 3/3

แรงงานคนไทย ในต่างแดน

เปิดสู่โลกกว้าง

เยาวลักษณ์ แพ่งสภา

แรงงานคนไทย ในต่างแดน

ในช่วง 4 ปีที่ผ่านมาดิฉันพยายามเสนอแนะพี่น้องแรงงานไทยที่จะไปทำงานในต่างประเทศ เนื่องจากทำธุรกิจท่องเที่ยวมา 40 กว่าปี ประสบการณ์ต่างๆ พอจะคาดการณ์ได้ไม่ผิด

ขณะนี้ประเทศไทยเราขาดแรงงานที่มีความชำนาญ หรือมีพื้นฐานอย่างชัดเจนในอาชีพนั้นๆ ทุกๆ ครั้งที่เห็นคนไทยดิ้นรนเดินทางไปทำงานต่างประเทศเป็นจำนวนมากที่สนามบิน ดิฉันรู้สึกเสียดายมากได้แต่ภาวนาขอให้เขาเหล่านั้นประสบแต่ความสำเร็จมีเงินทองเหลือกลับมาบ้านให้ครอบครัว อย่าได้มีความทุกข์โดนรังแก บีบคั้น หรือโดนเอาเปรียบ

fitness
175

แล้วก็อดคิดเสียดายไม่ได้ที่ ทำไมไม่มีใครช่วยให้เขา
กินตืออยู่ตือมีกินมิใช้ในเมืองไทย คนไทยทำไมกรมแรงงานไม่
จัดหางบประมาณจำนวนหนึ่ง เปิดอบรมหลักสูตรความรู้เบื้องต้น
ต้นในสาขาวิชาชีพต่างๆ เพื่อให้เขาได้มีวิชาชีพติดตัว ทำมา
หากินอยู่ในเมืองไทยเป็นกำลังของชาติเป็นพลังที่ดีที่สุด โดย
ไม่ต้องลำบากลำบากที่เมืองนอก ก็ทราบกันดีที่เราไปอยู่
ประเทศเขา เขาจะคิดเสมอว่า เราไม่ใช่สายเลือด เป็นคนละ
ชาติพันธุ์ เขาจะไม่มีวันไว้วางใจ ให้ความเป็นธรรม หรือให้ความ
อนุเคราะห์ต่างๆ อย่างแน่นอน

ดังนั้นเราจะได้ยินข่าวคนงานถูกกักขังแก่ลั้ง ได้รับการ
ข่มขู่ กดขี่ เอาไรต์เอาเปรียบอยู่เสมอ

เมืองไทยเราเป็นประเทศเอกราชมาช้านาน เลือดคน
ไทยใครมาดูถูกหรือเหยียดหยาม หรือพูดจาต่างๆ นานา เราจะ
ทนไม่ได้ แต่หากโต้ตอบออกไปถึงขั้นช้ำกันก็ต้องถูกกฎหมาย
ประเทศนั้นๆ ลงโทษบางครั้งถึงกับประหารชีวิต และส่วน
ใหญ่บริษัทนายหน้าจะหลอกเอาเงินก่อน วางแผนเอาเปรียบ
โดยหลอกสารพัด ไปแล้วทำงานสองสามปีก็ยังไม่สามารถหา
เงินให้คุ้มทุนได้ บางคนไปตายก่อนจะใช้หนี้หมด

เจ้าหน้าที่ของรัฐ ควรคำนึงถึงเรื่องนี้บ้าง อย่าได้อ้างว่า
เป็นการนำเงินเข้าประเทศมหาศาสตร์ไม่เป็นความจริงอย่างที่
ข่าวออกมา เพราะท่านลืมนึกค่าใช้จ่ายที่แรงงานของบุคคล
เหล่านั้นจ่ายไป บวกลบแล้วขาดทุนบ้าง เท่าๆ กันทำไมคุ้มค่า

การนำคนซึ่งกำลังมีสุขภาพดีไปพัฒนาให้กับประเทศ
อื่นแทนที่จะช่วยพัฒนาบุคคลเหล่านี้ให้ทำงานบ้านเรา สอน
ให้มีความรู้ นำมาอบรม อย่าไปคิดเงินแพง และขณะอบรม
เบื้องต้นส่งไปฝึกงาน สอนให้มีความซื่อสัตย์ เมื่ออบรมให้
สามารถรู้งาน ทำงานได้ก็ต้องให้เงินเดือนให้พอเลี้ยงชีพอยู่ได้

ในขณะนี้ประเทศเราขาดบุคลากรอย่างมาก เฉพาะแค่
ธุรกิจท่องเที่ยวอย่างเดียวก็แย้แล้วหากคนมาทำงานยากและ
ลูกค้าเบื่อหน่ายต่อการบริการต่างๆ สุดท้ายถ้าลูกค้าไม่ประทับใจ
หนีไปหมด เศรษฐกิจของชาติก็หดหาย มาตรฐานในการ
บริการก็ลด ขาดตกบกพร่อง คนทำงานเหนื่อยเกินไปก็ขี้ม
ไม่เป็น เสื้อผ้าที่ใส่ก็มอมแมม กลับไปบ้านก็ไม่มีใครบริการ

ถ้าบ้านเมืองเรามีบุคลากรที่ครบพร้อม ซึ่งหากเริ่มต้น
แต่ขณะนี้ก็ยังไม่มีสาย จะทำให้เราสามารถพัฒนาบ้านเมืองได้ดี
กว่าที่เป็นอยู่ เราไม่เคยหันมาดูเลยว่า เงินที่แรงงานต่าง
ประเทศจ่ายให้กับคนที่ออกไปทำ ถ้าคำนวณให้ดีๆ ไม่ได้
มากกว่าที่เราสามารถจะให้ได้ และในอนาคตที่ยาวไกล ถ้า
พวกเขาเหล่านั้น ทำงานที่บ้านเรา เขาก็จะมีเงินเก็บสะสมได้
กินตลอดชีวิตทีเดียว

ขณะนี้แรงงานไทยที่ออกไป นำสงสารต้องทิ้งครอบครัวขาดความอบอุ่น ห่วงหน้าพะวงหลัง ไม่มีโอกาสใกล้ชิดลูกหลาน ไม่ได้เห็นความน่ารักของครอบครัว ไม่มีโอกาสอบรมดูแลสร้างความมั่นคงเป็นเสาหลักให้กับครอบครัว บางคนที่ไม่ถูกหลงโทษ ทูบตี กักขัง กลับมาบ้านพร้อมสติที่ไม่สมบูรณ์ จิตใจผิดไปในทางเสื่อม สรุปลงเป็นเรื่องที่น่าเสียดาย ดิฉันขอให้ทุกฝ่ายทั้งหน่วยงานราชการและเอกชนหันมานำแรงงานไทยกลับมาพัฒนาบ้านเมืองของเรา อยู่ที่นี่ทำมาหากินที่นี่ในบ้านเมืองแผ่นดินเกิดผลิตดอกออกผลเป็นต้นไม้ที่ให้ผลดี มีคุณภาพ เพื่อจักได้เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาบ้านเมืองแผ่นดินที่รักของเราต่อไป

fitness
176

กำหนดการ
 การเยือนกรีซ สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น
 ของ
 ฯพณฯ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์
 นายกรัฐมนตรี
 ระหว่างวันที่ ๒๙ กันยายน ถึง ๑๓ ตุลาคม ๒๕๓๐

PROGRAM OF VISIT
 OF
 H.E. GENERAL PREM TINSULANONDA
 PRIME MINISTER OF THAILAND
 AND PARTY
 TO FLORIDA
 1-4 OCTOBER 1987

ROYAL THAI EMBASSY WASHINGTON, D.C.

PROGRAM
 OF
 HIS EXCELLENCY GENERAL PREM TINSULANONDA
 PRIME MINISTER OF THAILAND
 TO
 THE 42ND SESSION
 OF
 UNITED NATIONS GENERAL ASSEMBLY
 NEW YORK
 4 - 9 OCTOBER 1987

UNITED NATIONS - New York
 DELEGATION
 No. PM PARTY

NAME	PANGSAPA, Mrs. Y.
COUNTRY	THAILAND
SIGNATURE	<i>[Handwritten Signature]</i>

555.35/F (5-85)

ที่ได้บัตร UNITED NATION NEW YORK

เนื่องจากได้ร่วมเดินทางกับ คณะฯพณฯท่าน พลเอกเปรม ติณสูลานนท์
 จะเห็นในบัตรแสดง No.PM PARTY เขาวลัษณ์มีความภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่
 เกิดมามีบุญได้เดินทางกับคณะท่านผู้ใหญ่ของบ้านเมืองมาโดยตลอด
 ถือได้ว่าเป็นเกียรติแต่วงศ์สกุล

ในปี พ.ศ.2499 (ค.ศ.1956)

เยวาลักษณได้บัตรนี้สามารถทำงาน จ่ายภาษีอย่างถูกต้องตามกฎหมาย
และทำให้มีรายได้ดีในขณะที่อยู่สหรัฐอเมริกา

SOCIAL		SECURITY
ACCOUNT		NUMBER
569-52-6834		
HAS BEEN ESTABLISHED FOR		
Yavalaksana Sricumpothi		
SIGNATURE	<i>Yavalaksana Sricumpothi</i>	
FOR SOCIAL SECURITY PURPOSES • NOT FOR IDENTIFICATION		

**WHAT it is WHAT
do with it & WHY**

**Your
SOCIAL SECURITY
ACCOUNT CARD**

↑
LEAVE THIS STUB
ATTACHED TO FOLDER

↑
TEAR OFF
THIS CARD

U. S. DEPARTMENT OF
HEALTH, EDUCATION, AND WELFARE
SOCIAL SECURITY ADMINISTRATION
Washington, D. C.

YOUR CARD shows you have an insurance account with the U. S. Government, under the old-age and survivors insurance system provided for in the Social Security Act.

YOUR ACCOUNT is a record of the pay you receive which counts toward old-age and survivors insurance benefits. The size of benefits will depend upon the amount of wages credited to your account.

MONTHLY BENEFITS MAY BE PAID:

When Man is Insured

If living,

to man and wife,
65 and over,
children under 18,
wife (any age) with
children under 18.

If deceased,

to widow 65 or over,
widow (any age) with
children under 18,
dependent parents
65 or over.

When Woman is Insured

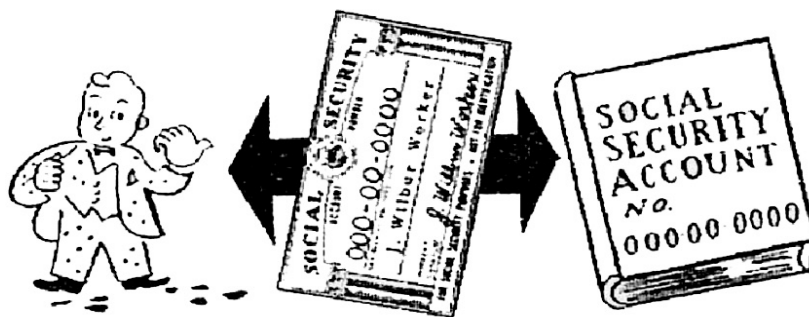
If living,

to woman 65 or over
and dependent hus-
band 65 and over.

If deceased,

to children under 18,
dependent widower
65 and over,
dependent parents
65 and over.

In addition, when an insured worker dies a lump-sum payment may be made to the widow (or widower) or, if there is no widow or widower, to the person who paid the funeral expenses.

YOUR CARD shows the number of your social security account. The number is necessary to identify the account as belonging to you.

For more information . . .

ASK ANY social security district office. If you don't know where to find a district office, ask your post office or look in the telephone directory. Any district office will —

- 1.—help you to check up on your social security account.
- 2.—explain your rights and duties, and the insurance benefits you and your family may receive.
- 3.—help you or your survivors to file claim for benefits when the time comes.

Do not notify the Social Security Administration when you change your address unless you are receiving old-age and survivors insurance benefits.

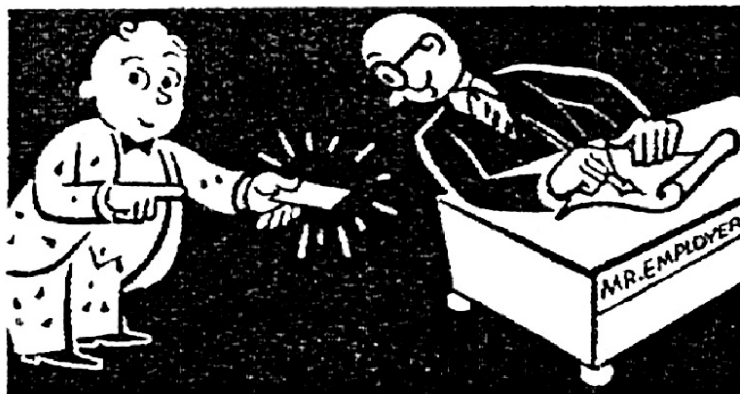
SOCIAL SECURITY IS FAMILY PROTECTION

Form OAA-7006 (9-54) * U. S. GOVERNMENT PRINTING OFFICE: 1954 O—318766

Your social security card is the key to your social security account. This leaflet explains why your card is important to you.

MOST WORKERS now come under Federal old-age and survivors insurance, including: People working in factories, mills, mines, offices, stores, hotels, restaurants, on farms and in private homes; and, by agreement, employees of nonprofit institutions and of State and local governments. Self-employed people, including farm operators and some professional groups, also come under social security. The same social security provisions apply to workers and self-employed persons in Alaska, Hawaii, Puerto Rico, and the Virgin Islands.

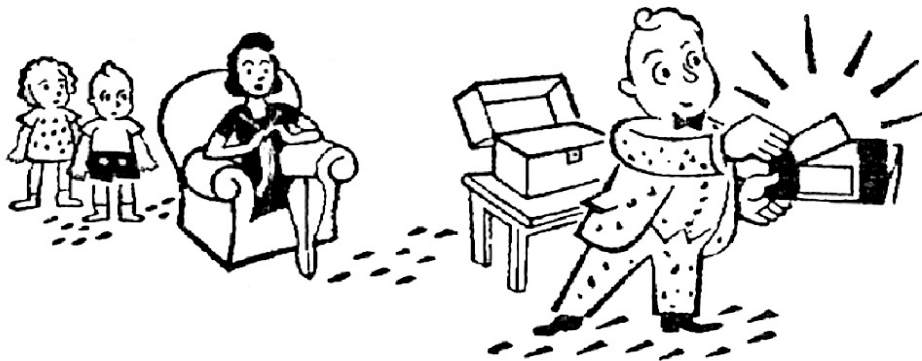
WHEN YOU WORK on a job that is under social security, show your card to your employer.

Make sure your employer takes down your name and social security number exactly as they are shown on your card.

IF YOU ARE one of the self-employed persons covered by social security, show your name and number (exactly as on your card) on the social security report you file with your annual income tax return.

TAKE CARE of your card!
YOUR CARD is in two parts—the upper part,
which is the card itself, and a stub.

SIGN YOUR NAME on both parts, on the line
marked "Signature."

KEEP THE CARD itself in a card holder, or a
tough envelope of some sort. Carry your card with
you when you are looking for a job so you will be
sure to have it to show to your new employer. When
you are not carrying the card with you, keep it in a
safe place with your other valuable possessions.

LEAVE THE STUB at-
tached to this folder and
put them away for safe-
keeping. If you should lose
the card, the stub will help
you to get a duplicate. In
case of your death it may
be useful to your family in
filing claim for survivors
insurance benefits. Tell
your family about your
social security card and let
them know where you have
put it.

IF YOU LOSE YOUR CARD show or mail the stub to the nearest social security district office and ask for a duplicate. You can get a duplicate without the stub but not as quickly.

IF YOU CHANGE YOUR NAME— by marriage or divorce, for example — write or visit the nearest social security district office and ask to have the records changed. You will get a new card with your new name and your old number.

DON'T ask for more than one number. If you should get it, your pay would be credited to more than one account, and both you and your family might have trouble getting all the benefits that might be due. If you already have more than one account number, get in touch with the nearest social security district office and find out which number to use. Turn in the other card.

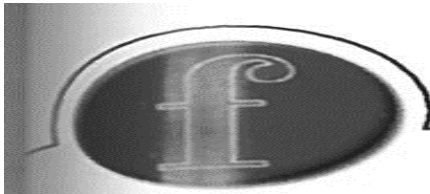
เปิดสู่

โลกกว้าง

เรื่อง เยาวลักษณ์ แผงสภา
เล่มที่ / ลำดับที่ 4/4

นิตยสาร fitness ปีที่ 8 ฉบับที่ 88
วันที่ 15 เมษายน พ.ศ. 2540 หน้า 145-147
เตรียมตัวอย่างไร เมื่อต้องเดินทาง

เปิดสู่โลกกว้าง

เยาวลักษณ์ แผงสภา

ก่อนอื่นขอภัยคุณผู้อ่านที่มีความรู้ และมีประสบการณ์มากกว่าผู้เขียนในเรื่องการเตรียมตัวเพื่อเดินทางไม่ว่าเป็นการเดินทางที่แสนสะดวกสบายอย่างยอดเยี่ยมหรือจะต้องไปสมบุกสมบัน ประสบปัญหาที่มีได้คาดหมายไว้ แต่ถ้าเรามีความรู้สามารถคาดการณ์ไว้ล่วงหน้า รู้จักเตรียมรับสถานการณ์ และเตรียมสัมภาระเฉพาะที่จำเป็นเราก็จะสะดวก สามารถแก้ปัญหาได้ แถมยังประหยัดอีกด้วย ทั้งนี้ต้องขอยกเว้นนักธุรกิจที่ต้องเดินทางเป็นประจำ ซึ่งมีความคล่องตัวเป็นเยี่ยมอยู่แล้ว

ความจริงแล้วการเดินทางคือ ความสุข ความสนุก แม้จะเหนื่อย อาจมีปัญหาหรืออาจต้องพจญภัย แต่มนุษย์

ก็มีธรรมชาติที่จะแสวงหาประสบการณ์ใหม่ ๆ และรักการผจญภัยอยู่แล้วมิใช่หรือ ดังนั้น การเดินทางคือชีวิต ชีวิตคือการเดินทาง

คนเราเมื่อเกิดมาลิ้มรสชาติโลก คงหนีไม่พ้นที่จะต้องเดินทาง การเดินทางมีทั้งระยะใกล้และไกล บ้างต้องเดินทางด้วยความจำเป็น หรือมีความอยากที่จะเดินทางเพื่อความสนุก ความอยากรู้ อยากเห็น อยากสัมผัส การเดินทางจึงแบ่งออกเป็นสองประเภทคือ เดินทางภายในประเทศ และเดินทางไปต่างประเทศ

การเดินทางภายในประเทศไม่ยุ่งยาก ไม่จำเป็นต้องใช้เอกสารสำคัญในการเข้าประเทศ แต่ถ้าเดินทางไป

ต่างประเทศ เราต้องรู้กฎและวิธีการ ตลอดจนถึงศึกษาสภาพดินฟ้าอากาศ เรื่องอาหารการกิน กฎข้อบังคับ การนำเงินและสิ่งของต่าง ๆ เข้าประเทศ ทั้งนี้ เพื่อจะได้เตรียมตัวให้ถูกต้อง

คุณเคยคิดบ้างไหมว่า ควรจะวางแผนในการเดินทางอย่างไรจึงจะได้รับความสะดวกที่สุด เสียเงินอย่างคุ้มค่า ไม่โดนต้มตุ๋นให้รำคาญและไม่เจ็บไข้ ไม่เกิดอาการมึนงงเพ้อหรือเวียนศีรษะ แต่ถ้าได้เตรียมการรับสถานการณ์ไว้ล่วงหน้า คุณจะสนุกและสดชื่นตลอดการเดินทาง ขอให้กรุณาติดตามอ่านเรื่องของดิฉัน รับรองว่าจะไม่ผิดหวัง

การเดินทางไม่ว่าจะเป็นเดินทางกับบริษัทนำเที่ยวเดินทางเพื่อธุรกิจส่วนตัว หรือเดินทางท่องเที่ยวเป็นคณะอิสระ ไม่ว่าจะเดินทางไปแห่งใด คุณควรจะเตรียมตัวล่วงหน้า

เพราะไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตัวคุณ คุณคือผู้ที่ต้องแก้ปัญหาด้วยตัวเอง เนื่องจากในปัจจุบันนี้ไม่ว่าปัญหาใดๆ ที่เกิดขึ้นจะหาคนรับผิดชอบที่จะยอมรับผิด และชดเชยให้ นั้นยากมาก และหากจะเป็นเรื่องเป็นราวถึงขนาดฟ้องร้องกัน ก็จะเป็นการเสียเวลาทำมาหากิน

เพราะฉะนั้น เพื่อความไม่ประมาท และเตรียมพร้อมรับสถานการณ์ ก่อนวันเดินทางอย่างน้อย 7 วัน คุณต้องเตรียมการอะไรบ้าง

ประการแรก เรื่องสุขภาพของตัวเอง เป็นเรื่องสำคัญ ควรพบแพทย์ทำหยาทุกยาประจำตัว ตรวจเช็คร่างกายระบบขับถ่าย เป็นไขหวัดหรือไม่ เจ็บไข้มีอาการเป็นอย่างไร จะหายก่อนการเดินทางหรือไม่ และถ้าให้แพทย์สั่งยาให้ก็ควรจะมีตำแหน่ง ระบุชื่อยา โรงพยาบาล ที่อยู่ ชื่อแพทย์

เนื่องจากถ้ามีการตรวจค้นในต่างเมือง คุณสามารถอ้างอิงได้ เพราะยาบางชนิดเขาห้ามไม่ให้เข้าเมือง จำพวกยา รักษาสุขภาพควรจะมีให้ครบ มี 2 ชุด ชุดแรกแบ่งไว้ติด

กระเป๋าสำหรับรับประทานประจำอีกชุดเก็บไว้ในกระเป๋าใหญ่ และมียาติดกระเป๋าถือ เช่น ยาแก้ท้องเดิน แก้ปวดศีรษะ จำเป็นอย่างยิ่ง เพราะบนเครื่องบินไม่มีให้ ถึงแม้จะมีให้เจ้าหน้าที่ของสายการบินก็ไม่อยากจะให้ กลัวว่าถ้าผู้โดยสารรับประทานไปแล้วเกิดอาการแพ้จะมีปัญหาตามมา การมียาประจำที่ใช้อยู่ในกระเป๋าทำให้ไม่ยุ่งยาก เพราะการไปพบแพทย์ในต่างประเทศเป็นเรื่องใหญ่ และสิ้นเปลือง

เสียเวลา และไม่ได้รับการดูแลอย่างอบอุ่น เพราะแพทย์
ต้องวิเคราะห์ให้ละเอียดจึงจะกล้าสั่งยาให้ การรู้จักดูแล
รักษาสุขภาพด้วยตนเองจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง

ก่อนเดินทางทั้งไปและกลับ อย่า
รับประทานอาหารเผ็ดจัด ถ้าระบบท้องไม่ดี
ควรรับประทานอาหารที่ไม่ทำให้ท้องเดิน
และวันขึ้นเครื่องก็อย่ารับประทานอาหาร
มากเกินไปปริมาณ จะทำให้แน่นและอึดอัด
แต่ก็อย่าให้หิวจนนอนไม่หลับ และไม่
ควรดื่มน้ำให้มากเกินไปจนเกินความต้องการ
ถ้าคุณนั่งชั้น 1 ห้องน้ำอาจจะสะดวก
แต่ถ้าคุณนั่งชั้นประหยัด ห้องน้ำอาจจะ
ต้องเข้าคิวรอนานสักหน่อย

ยังมีข้อเสนอแนะรวมหมด 30 ข้อ ขอให้อดใจรอไว้
ฉบับหน้านะคะ

ความจริงแล้วการเดินทางคือ ความสุข ความสนุก แม้จะเหนื่อย
อาจมีปัญหาหรืออาจต้องผจญภัย แต่มนุษย์ก็มีธรรมชาติที่จะ
แสวงหาประสบการณ์ใหม่ ๆ และรักการผจญภัยอยู่แล้ว
ดังนั้น การเดินทาง คือชีวิต ชีวิตคือการเดินทาง

เปิดสู่

โลกกว้าง

เรื่อง : **เยาวลักษณ์ แพ่งสภา**

นิตยสาร fitness ปีที่ 8 ฉบับที่ 89

15 พฤษภาคม-15 มิถุนายน พ.ศ. 2540 หน้า 147-148

เล่มที่ / ลำดับที่ 5/5

เปิดสู่โลกกว้าง

เยาวลักษณ์ แพ่งสภา

วิสัยทัศน์

ท่านปองพล อติเรกสาร อธิบดีรองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีหลายกระทรวง, ท่านเสรี วงษ์ไพจิตร ,
สองท่านคือกรรมการบริหารสมาคมไทยบริการท่องเที่ยว (TTAA), **เยาวลักษณ์**

ต้นประตู่แดง เยาวลักษณ์ปลูกด้วยน้ำมือ อยู่หน้าบ้าน 906 ถนนสามเสน ออกดอกทุกปี สวยมาก

เปิดสู่โลกกว้าง

เยาวลักษณ์ แฟงสภา

6

เมื่อฉบับที่แล้ว ผู้เขียนได้เขียน ถึงขั้นตอนก่อนการเดินทางค้างไว้ กะว่าจะมาต่อในฉบับนี้ พอดีมีเรื่องที่น่าสนใจกว่า จึงขอนำมาตัดหน้าลงก่อน ส่วนขั้นตอนการเดินทางนั้น ขอค้างไว้ฉบับหน้านะคะ

ก่อนอื่น ผู้เขียนต้องขอชมเชย ความมีวิสัยทัศน์ของท่าน นายกรัฐมนตรี ฯพณฯ พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ ในการบริหารงานราชการแผ่นดิน โดยการเน้นนโยบายด้านเศรษฐกิจซึ่งกำลังถดถอยเป็นเรื่องสำคัญเร่งด่วน ทั้งนโยบายระยะสั้นและระยะยาว มีการแต่งตั้งคณะกรรมการชุดต่างๆ ตลอดจนคณะที่ปรึกษา คณะทำงานต่างๆ มากมาย เพื่อมาร่วมช่วยกันคิดช่วยกันทำ นับว่าเป็นเรื่องดีสมควรแก่การยกย่อง

ในฐานะที่ผู้เขียนผ่านโลกผ่านชีวิตมามาก ขอฝากข้อคิด เห็นเล็กๆ ไว้ ณ ที่นี้ ในฐานะประชาชนคนไทยคนหนึ่งที่มีความรักความห่วงใยประเทศชาติ ซึ่งน่าจะเป็นประโยชน์ได้บ้างไม่มากก็น้อย

ดิฉันมีความคิดว่าหากรัฐบาลจะตั้งหน่วยงานขึ้นมาเพื่อมีหน้าที่เสาะหาข่าวสาร ข้อมูล ที่เป็นเสียงสะท้อนของประชาชน จากสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์ ข้อเขียนบทความในนิตยสารที่เป็นประเด็น ปัญหาสังคมปัญหาความเดือดร้อนต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อทั้งทางตรง และทางอ้อมต่อประชาชนและประเทศชาติบ้านเมือง นำเสนอโดยตรงต่อนายกรัฐมนตรี เพื่อจักได้เป็นกระจกเงาบานใหญ่สะท้อนประเด็นปัญหาต่างๆ ได้อย่างกระจ่างแจ้ง อันจะส่งผลดีให้การทำงานของรัฐบาลเป็นไปในแนวทางที่ถูกต้อง

และขอตั้งข้อสังเกตว่า คณะที่ปรึกษาฯ ที่มีอยู่มากมายหลายคณะนั้น อาจจะเก่งสุดๆหรือมีความรู้ความสามารถทางวิชาการเป็นเลิศ เป็นที่ยอมรับในสังคมทั่วไป แต่บางท่านที่เคยได้สัมผัส กลับแสดงตนแบบลูแก่อำนาจ หลงตัวเองไม่รู้จักรับอารมณ์โทสะจริต โมหะจริต นับเป็นภาพลบและเป็น

ต้นฟีโลเดนดรอน ออกดอกขาวสวย อาศัยลำต้นประตู่แดง
ยาวลักษณะปลุกด้วยสองมือของยาวลักษณะ

ผลเสียต่อรัฐบาลอย่างไม่น่าจะเกิดขึ้น

รัฐบาลควรสร้างภาพลักษณ์ให้คณะที่ปรึกษาฯ เปิดใจ
ให้กว้าง รับฟังความคิดเห็นของประชาชน มีใจคอหนักแน่น
รู้จักระงับอารมณ์ และรู้จักยอมรับความจริง

ดังนั้น การสร้างงานใหม่ๆ หากโครงการใดประชาชน

ไม่เห็นพ้องต้องด้วย น่าจะรับฟังกันบ้าง โดยระงับหรือชลอ
ตัวไว้ก่อน เพราะเสียงของประชาชนไม่ว่าจะมาจากสื่อใด
ส่วนมากจะประมวลมาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงๆ และ
ปัจจุบันอย่าไปพึ่งหวังให้ต่างชาติเข้ามาลงทุน เราต้องยอมรับ
ความจริงอยู่ข้อหนึ่งว่า ท่านนายกรัฐมนตรีเข้ามาบริหารเมือง

ในจังหวัดสภาพเศรษฐกิจต้องได้รับการเยียวยาแก้ไขกัน
ขนานใหญ่ และบางเรื่องก็หมดหนทางที่จะแก้ไขต้องเริ่มต้น
กันใหม่

หากคุณผู้อ่านจำได้ สมัย พลเอกเปรม ติณสูลานนท์
เป็นนายกรัฐมนตรี ท่านเรียกร้องให้ประชาชนประหยัดรัด
เข็มขัด ท่านเรียกร้องให้พวกเราช่วยตัวเอง และช่วยกันอุ้ม
ชูชาวไร่ชาวนา คนที่ยังยากจนขัดสน เป็นการบรรเทาความ
เดือดร้อนไปได้ในระดับหนึ่ง

ขณะนี้ก็เช่นกัน เราจึงควรริบเร่งจัดการเรื่องความ
เดือดร้อนของประชาชน ส่งเสริมให้คนไทยช่วยเหลือไทยด้วย
กันเอง รู้จักการสร้างสามัคคีในชาติ และอย่าไปหลงไหลความ
เจริญก้าวหน้าทางสื่อสารให้รวดเร็วจนเกินไปนัก เพราะเรา
ยังไม่พร้อมที่จะประกอบเครื่องมือเหล่านั้นได้เอง เราไม่ควร
ฟุ้งเฟ้อ ฟุ่มเฟือย เราควรระวังให้พอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่
และต้องมีการพัฒนาการทำงานให้มีความรู้ความสามารถ
อยู่เสมอ รัฐบาลควรจะต้องดูแลประชาชน ปัญหาในประเทศ
และปัญหาเศรษฐกิจใกล้ตัว เรื่องปากท้อง การกินดีอยู่ดีให้
ประชาชนดำรงชีพในชีวิตประจำวันอยู่ได้อย่างมีความสุข
อันจะส่งผลให้เศรษฐกิจโดยรวมของประเทศดีตามไปด้วย

ขอฝากถึง ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ขอท่านได้โปรดฟัง
เสียงจากประชาชนบ้าง แล้วท่านจะประสบความสำเร็จเดิน
ทางไปถึงดวงดาว เป็นที่ไว้วางใจประชาชนไทยทั้งชาติ กรุณา
อย่าให้ประชาชนเกิดความไม่เข้าใจท่าน และท่านไม่เข้าใจ
ประชาชน เพราะเหตุมาจากบรรดาคณะที่ปรึกษาบางท่าน
กระทำตนหลงผิดคิดว่าตนเองเก่งกาจเกินกว่าที่ประชาชน
จะเอื้อมถึงในความเป็นเลิศทางปัญญาและความคิด มันจะ
เกิดเป็นช่องว่างระหว่างพณฯ ท่านนายกรัฐมนตรี ชาติบ้าน
เมืองและประชาชน

อย่าลืมว่า คนไทยส่วนใหญ่ ฉลาดชอบความคิดแบบ
อิสระ มีความสามารถเฉพาะตัวเก่งไม่แพ้ชาติใด คนไทยทุกคน
มีความสามารถ นอกเสียจากขาดโอกาสเท่านั้น ท่านที่มี
โอกาส ก็ต้องเพิ่มความมั่นใจ มีการอ่อนน้อมถ่อมตนตาม
ประเพณีไทยที่มาตั้งแต่โบราณ สังคมไทยไม่แล้งน้ำใจอยู่แล้ว
เราพร้อมที่จะฉันทักกำลังช่วยเหลือซึ่งกันและกันอยู่เสมอ

เปิดสู่

โลกกว้าง

เรื่อง : เยาวลักษณ์ แพ่งสภา

นิตยสาร: fitness ปีที่ 8 ฉบับที่ 90 เดือนมิถุนายน พ.ศ.2540 หน้า 146-147
เล่มที่/ลำดับที่: 6/6

เตรียมตัว ต่างแดน

ของสำคัญแทนตัว

ในการเดินทางสู่โลกกว้างไปต่างประเทศสิ่งที่จำเป็น เป็นของสำคัญแทนตัวท่านคือ หนังสือเดินทาง หลักฐานประกอบต่าง ๆ ตามความจำเป็น หนังสือเดินทางควรจะมีอายุไม่น้อยกว่า 6 เดือนความสำคัญอีกประการคือจะต้องมีวีซ่าคือการรับรองจากสถานทูตต่าง ๆ ในประเทศที่ท่านจะเดินทางเข้าเมืองนั้น ๆ และควรจะศึกษาว่าการขอวีซ่ามีความจำเป็นต้องเดินทางเข้าออกจากเมืองนั้น ๆ ก็ครั้งในกำหนดเวลาภายในหนึ่งเดือนหรือครึ่งปี ตามความจำเป็นและการขอวีซ่ามีหลายสาเหตุและวีซ่าที่ท่านจะได้รับก็จะได้ตามที่ท่านได้ชี้แจงให้กับสถานทูต

มักจะมีคนมาบ่นให้ฟังเสมอ ๆ ว่า การขอวีซ่ายากตามความเป็นจริงแล้ว การขอวีซ่าทุก ๆ สถานทูตไม่ยาก ขอให้ท่านแจ้งตามความจริงในใบกรอกข้อความและพยายามตอบข้อความในแบบฟอร์มขอวีซ่าให้แจ้งชัดไม่มีเบื้องหน้าเบื้องหลัง แต่ท่านควรระวังบ้างว่าการปฏิบัติงานของสถานทูตต่าง ๆ เป็นไปอย่างระมัดระวังและรัดกุม จึงอาจจะทำให้บางท่านเกิดความรำคาญที่จะต้องไปหาหลักฐาน ส่วนตามความคิดของดิฉัน มีความเห็นว่าถ้าเราจะต้องเดิน

ทางไปต่างประเทศควรจะมีบัตรระวัง
เรื่องเอกสารเพื่อแสดงถึงความบริสุทธิ์ใจ
ที่จะเข้าไปในเมืองนั้น ๆ ถ้าท่านเข้าใจใน
กรรมวิธีท่านจะไม่ต้องประสบปัญหาใด ๆ
ทั้งสิ้น

การถ่ายเอกสารหนังสือเดินทาง
วีซ่าต่าง ๆ มีสำเนาไว้ให้เรียบร้อย พร้อม
ทั้งบัตรเครดิตต่าง ๆ สำหรับบัตรเครดิต
ท่านควรมีตำแหน่งที่อยู่ของสำนักงาน
บัตรเครดิตเนื่องจากถ้ามีปัญหาจะได้
ติดต่อได้ทันที และสำเนาที่ถ่ายไว้ควรจะมี
ทำห้อยอย่างน้อยสัก 2 ชุด เก็บไว้ใน
กระเป๋าเดินทาง 1 ชุด และอีกชุดกระเป๋า
ที่ถือขึ้นเครื่องบิน เพราะบัตรจริง ๆ เรา
มักจะเก็บไว้ในกระเป๋าสตางค์ เหตุผลคือ
อย่าเก็บเอกสารและสำเนาที่ถ่ายไว้ในที่
เดียวกันเพราะถ้ามีเหตุการณ์เกิดขึ้นเรา
สามารถมีสำเนาไว้อีกชุดสองชุด

ผู้ที่เดินทางโดยทั่ว ๆ ไปมักจะเก็บ
หนังสือเดินทางโดยฝากไว้ที่โรงแรมหรือ
ตู้เซฟของโรงแรมที่อยู่ในห้อง แต่ท่านจะ
ต้องเป็นผู้ที่ไม่ลืมนำหนังสือเดินทางเมื่อ
ท่านตื่นห้องโรงแรมเวลาจะออกเดินทาง
ไปเมืองอื่น ๆ ต่อ และอีกประการถ้าท่าน
จะต้องไปซื้อสินค้าใช้เงินจำนวนมาก ถ้า
ท่านนำหนังสือเดินทางไปด้วยอาจจะได้
ลดราคามากมายและทางร้านสามารถทำ
หักภาษีให้ได้ทันที แต่ถ้าไปงานเลี้ยง
กลางคืนแต่งตัวสวย ๆ ถ้าพกหนังสือ
เดินทางไปทำให้กระเป๋าที่เราถือไปปองดู
ไม่สวย หมดบรรยากาศที่เดียว หรือถ้า
จะออกไปเดินราก็เกิดการไม่สะดวกกังวล
ทางที่ดีคือ ต้องดูเหตุการณ์ให้สมกับ
สภาพความเหมาะสม การเดินทางถ้าท่าน
นำภาพถ่ายขนาด 2 นิ้วครั้งติดตัวไปสัก
สิบใบก็อาจจะใช้ประโยชน์ได้ เนื่องจาก

เมื่อเราไปอยู่เมืองหนึ่งและอาจจะออกไป
เที่ยวอีกเมืองหนึ่งโดยมิได้วางแผนล่วงหน้า
แต่ถ้ามีภาพถ่ายบางครั้งประเทศนั้น
เขาสามารถออกหนังสือไปผ่านได้ แต่ถ้า
ต้องไปถ่ายภาพเสียเงินมาก เสียเวลา

ต้องไปหาร้านเฉพาะเพื่อ
ถ่ายภาพอาจจะเสียเวลา
เป็นวัน แต่สมัยนี้ท่าน
อาจจะถ่ายได้จาก
เครื่องมือสื่อสารต่าง ๆ
ข้อความที่เขียนมา
หมายถึงนักเดินทางแท้ ๆ
ไม่ใช่นักธุรกิจ เพราะถ้า
เป็นนักธุรกิจทุก ๆ
อย่างจะง่ายมีเครื่อง
อำนวยความสะดวก สะดวกหนา
ๆ ประการ จากบริษัท
หรือเครื่องมือชั้นเยี่ยม

จากการสื่อสาร

เตรียมยาผ่านด่านตรวจ

ก่อนอื่นเรื่องที่สำคัญยิ่งคือ ก่อนที่
จะออกเดินทางสักสองสัปดาห์ อย่าง
น้อยท่านควรจะไปหาหมอฟัน ไปจัดการ
เรื่องเกี่ยวกับฟันให้ดี ถ้าเดินทางไปมี
ปัญหาเกี่ยวกับฟัน ท่านจะหมดความสุข
ไปตลอดทางเพราะอาการเจ็บจะทำให้
หน้าตาตลอดจนความสดชื่น ตื่นเต้นใน
การเดินทางหายไปหมดและอาจจะทำให้
ผู้ร่วมเดินทางดูหน้าตาเราแบบเศร้าหมอง
จึงควรที่จะรีบเร่งจัดการให้เรียบร้อยและ
ไม่ใช่เฉพาะเรื่องฟันเท่านั้น เรื่องโรค
ประจำตัวของเราด้วย การที่จะจัดยาต่าง ๆ
ที่เตรียมไปดังที่ควรจะสนใจให้มาก ๆ เช่น
ยาแก้ปวดศีรษะ ยาแก้หวัด ท้องเสีย
คลื่นไส้ วิงเวียน ยาแก้แพ้ รวมทั้งยาฆ่า

เชื้อการอักเสบของร่างกาย เพราะการนั่งเครื่องบินนาน ๆ อาจจะมีการไม่สบายเกิดขึ้นได้ถ้าเราได้จัดยาไว้ 2 ชุดคือติดตัวไป 1 ชุด และมีชุดใหญ่เข้ากระเป๋าใหญ่ไปกับเครื่อง การที่เราจำเป็นต้องนำยาต่าง ๆ ไปหลาย ๆ อย่างจำนวนไม่น้อย ควรจะมีซองของโรงพยาบาล หรือใบเสร็จร้านที่ซื้อยาและที่อยู่หรือมีใบสั่งแพทย์ติดไปด้วย

เนื่องจากการนำยาเข้าประเทศ อาจจะทำให้ผู้ตรวจเข้าใจผิด ถ้าเรามีหลักฐานการนำเข้าที่ถูกต้อง สมัยนี้ง่ายมาก ๆ ทุกโรงพยาบาลมีหมายเลข แพ็กหรือหมายเลขโทรโดยตรงของแพทย์ การเดินทางที่ควรจะต้องระวังในเรื่องการนำยาเข้าไปสำคัญมาก ๆ คนเรามีได้หลายชะตาชีวิต มีบุญ มีสุข มีเคราะห์ แต่การที่เราควรระวังและรู้จักกลัวไว้บ้าง ป้องกันไว้บ้าง รอบคอบไว้บ้างไม่เสียหาย การเกิดเรื่องนำยาผิด ๆ เข้าประเทศ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นนี้ทุกประเทศกำลังมีปัญหา การจะนำยาติดไปถ้าทำได้ เอาไปเป็นแฉง ๆ ที่ปิดผนึกไว้ เวลาจะรับประทานก็แกะเปลือกและการวางยาไว้ในโรงแรมก็ควรเก็บไว้ในกระเป๋าเดินทางและทุก ๆ ครั้งที่ใช้รหัส และอย่าได้ส่งยาที่เป็นแคปซูลออกไปและเทผลอะไรใส่เข้าไป เนื่องจากมีอาการไม่พอใจที่แขกเข้าพักมาทำห้องให้สกปรกหรือวางของไว้เกะกะและคนทำความสะอาดก็หายากมาก ๆ ต้องจ้างชาวต่างประเทศเข้าเมืองพวกนี้ก็อยู่ด้วยความไม่สุขเพราะอยากได้เงินเพื่อส่งไปให้ครอบครัวมีแต่อาการครึ่งสภาพ

การที่เราจำเป็นต้องนำยาต่าง ๆ ไปหลาย ๆ อย่างจำนวนไม่น้อย เนื่องจากการนำยาเข้าประเทศ อาจจะทำให้ผู้ตรวจเข้าใจผิด ถ้าเรามีหลักฐานการนำเข้าที่ถูกต้องก็จسدวกสบาย การเกิดเรื่องนำยาผิด ๆ เข้าประเทศ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นนี้ทุกประเทศกำลังมีปัญหา การจะนำยาติดไปถ้าทำได้ เอาไปเป็นแฉง ๆ ที่ปิดผนึกไว้ เวลาจะรับประทานก็แกะเปลือก

หยิก

แถมหยอก

เรื่อง : เยาวลักษณ์ แพ่งสภา

นิตยสาร fitness ปีที่ 8 ฉบับที่ 90

เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2540 หน้า 156-157 เล่มที่/ลำดับที่ 6/7

เป็นไปได้อย่างไร...
ยังนึกไม่ออก

แม่แถมจริงชีวิตจริง

ถ้าท่านอ่านหัวข้อเรื่องแล้ว คงอาจจะนึกออกบ้างว่าเรื่องที่เขียนมานี้ ควรจะไปช่วยกันอย่างไร? ตามความคิดของดิฉัน กระทรวงศึกษาธิการน่าจะนำไปจัดหลักสูตรอบรมนักศึกษาแต่เบื้องต้นเนื่องจากทุกคนที่เกิดมาต้องทำมาหากินหรือก็ต้องรับผิดชอบทั้งส่วนตัวและสังคมส่วนรวม ตลอดจนรับผิดชอบหน้าที่การงาน

ก่อนอื่นต้องขอชมเชยผู้ที่ลงทุนห้างใหญ่ร้านค้าใหญ่ ๆ แต่ละแห่งการลงทุนใช้เงินไม่ต่ำกว่าพัน ๆ ล้านบาท หัวข้อเรื่องนี้ก็ยังไม่ออกกว่า ท่านผู้ลงทุนมหาศาล สัมลงไปดูระบบการทำงานเบื้องล่างสุด ๆ เริ่มต้นถ้าท่านมีความจำเป็นต้องไปห้างใหญ่ๆเพื่อซื้อของตอนเช้า ท่านจะได้ของแถมหลาย ๆ อย่าง เช่น พนักงานที่ใช้ผ้าถูพื้นโดยใช้ไม้ลาก

156 **fit**^{ness}

ไปมา อาจเปลือเอเอาผ้าที่ถูอยู่มากบนเท้า
ท่าน เนื่องจากอารมณ์ ไม่สงบและ
ประชดชีวิต หรือหมั่นไล่คนที่เข้ามาซื้อ
ของเลยแกล้งเอาผ้าปิดขาคนซื้อเล่น ถ้า
ท่านเดินไม่ระวังก็เฮงไปทั้งวัน เพราะผ้า
ถูพื้นที่สกปรกมากอยู่บนเท้าของท่าน ของ
ชำระ้วยอีกอย่างที่ท่านต้องได้รับเกือบทั้ง
วัน คือคนขายของจะใช้ไม้ชนไก่ ปิดปิด
ปิด ผุนบนโต๊ะต่างๆ ที่วางของ ถ้าท่าน
เป็นโรคแพ้ฝุ่นรับรอง ได้รับรางวัลใหญ่
คือต้องไปหาหมอขอยาทาน

ถ้าท่านไม่เคยตกนรกหรืออยากเห็น
ยักษ์ ก็อย่าได้ไปถามชื่อของในระหว่าง
คนขายเขากำลังสูม (หัว) คีระชะ คุยกัน
เรื่องหนึ่งเรื่องละคร เรื่องทั่ว ๆ ไป หรือ
กำลังระบายสีหน้า ทาปาก แอบทานอาหาร
หรือไปถามสินค้าที่พวกเขาไม่รู้จักมาก่อน
หรือในห้างเดียวกันแต่ถามผิดชั้น และ
คนขายไม่เคยสนใจหาความรู้ ข้อมูล รับ
รอง คำตอบที่ได้ยินคือ ไม่รู้ ไม่รู้จัก
และจะชักสีหน้า แบบยักษ์ตามวัดต่างๆ
ยังสวยกว่ามาก

ถ้าท่านอยากจะให้ร่างกายผ่ายผอม
และไม่เสียเงินเลย ลองไปชมแผนกขาย
ขนม ท่านจะกลับมาด้วยความคลื่นไส้
ชั้นแรกคนขายบางคนชอบรีดหัวลิว ใช้
มือแคะปาก แคะฟันเล่น เวลาหยิบขนม
ให้ลูกค้ามีคีมคีบอันเดียวไม่ทันใจก็ใช้
มือหยิบใส่กล่อง แถมด้วยการเข็ดมือก็
เข็ดข้างกระโปรงซ้ายขวา ถ้าไปพบคน
ขายไว้ผมยาว ๆ ก่อนที่จะหยิบขนมขายก็

สะบัดผมยาวจากหน้าไปข้างหลังก่อนคงคิดว่าการสะบัดรังแคใส่หน้าคนชื้อ เป็นการเก้ไก้ไปนั้น เผลอ ๆ ใช้มือรวบผมแถมเส้นผมติดมากับขนม ถ้าคนขายว่างๆ อาจจะขยับหน้อยโดยการแต่งหน้าเค้กโดยใช้มือหยิบผลไม้แห้งโรยบนหน้าเค้กและใช้เล็บจิกตรงผลไม้แห้งให้จมไปบนหน้าเค้กโดยที่มือทำกิจกรรม ต่าง ๆ มาตลอดเวลาและโอกาสดี ๆ ก็มีการจามใส่บนขนมที่ตั้งไว้ขาย โดยที่ใช้มือหรือผ้าปิดปากไม่ทัน เคยมองไปที่ตู้ขนมหวานเห็นมีตัวคล้ายแมลงวันตอมอยู่เป็นกลุ่มถามว่าตัวอะไร เขาตอบหน้าตาเฉยว่านี่คือ ตัวที่ติดมากับของหวาน ถ้าสินค้าสดเราไปหยิบและมิกลิ้นเน่าๆ พนักงานก็มีความหวังดีต่อบริษัทมากโดยบอกว่าปลาหรือกุ้งชนิดนี้จะมิกลิ้นเช่นนี้ คงคิดว่าคนชื้อไม่รู้ภาษา และจมูกไม่มีความรู้ของสดหรือของเน่าเป็นอย่างไร

บางแผนกถ้าท่านจะเดินผ่านต้องมองให้ดี ๆ จะพบพนักงานขายของห้องจำแบบห้องประวัติศาสตร์ พูดยุคแบบรวดเร็วจนคนฟังไม่ทราบว่ายาวอะไร มีอีกพวกก็ไม่ใช้สมองดูคนไม่ออกว่าสินค้าเช่นใดควรจะแนะนำคนที่มิกลิ้นเช่นใด

เช่นชายเครื่องสำอาง พนักงานหน้าสิ่วเต็ม ใครจะกล้าชื้อ ขายยาลดความอ้วน คนขายอ้วนมาก ๆ เสนอขายรองเท้าหรือเสื้อทั้ง ๆ ที่มองเห็นชัด ๆ ว่าลูกค้าใส่แล้วคับก็จะเชิญชวนเกมบังคับให้ชื้อให้ได้ขายเครื่องสำอาง คนขายมิกลิ้นปาก

และกลิ่นตัว หรือคนขายแต่งหน้าสวยดูโก้ แต่การพูดจาพูดไม่เป็นจะเชิญชวนก็ไป ตำหนิและพูดแบบดูถูกลูกค้า เช่นใช้คำพูดว่า “คุณหน้าแห้ง มีฝ้าขึ้นเต็ม หน้า เกลียด” ควรจะใช้ครีมซึ่งคนขายก็ แนะนำสินค้าที่ตนเองขายอยู่ ความซึ้ง เกี้ยวของคณขายมีมากจนเราซึ่งเป็นลูกค้า เสียตายเป็นรายได้เนื่องจากสินค้าบาง อย่างอยู่ในห้องเก็บของแต่คนขายเบื้อ หน้ายซึ้งเกี้ยวเดินไปเบื่อกก็บอกว่าไม่มีเฉยๆ วันก่อนนานาฬิกาไปใส่ถ่าน 5 เรือน คน ขายซึ่งเป็นผู้หญิง ตอบหน้าตาเฉยว่า “กลับไปก่อนผู้ชายที่ใส่ถ่านเป็นจะมา ตอนบ่ายโมง” ซึ่งห้างใหญ่ ๆ ผู้หญิงที่ ขายก็น่าจะใส่ได้เพราะไม่ใช่ยากอะไรถ้า ขายนานาฬิกาหรือปากกา ลูกค้าที่ใช้ บริการก็มีเรื่องคือไปใช้บริการ ถ้าผู้หญิง ใส่ไม่เป็นทำงานแบบผู้ชายไม่ได้ก็จ้าง ผู้ชายให้หมดเลยในแผนกนั้น ๆ

สรุปการเปิดห้างบริการลูกค้าถ้าต้อง มาดูปิด ๆ กวาด ๆ ตอนสิบโมงครึ่งก็ ควรจะเปิดห้าง 11.00 น. เป็นต้นไป และ ใช้เวลา 10.30 น. ทำความสะอาดหลัง ปิดห้างและก่อนเปิดห้าง และรถจะไม่ติด ด้วย ไม่ใช่มีแต่ซึ้งฝุ่นแถมลูกค้า และถ้า ห้างไหนต้องปิดฝุ่นทั้งวันก็อย่าขายของเลย จ้างคนมาปิดฝุ่นลูกค้าจะได้ไม่เสียความ รู้สึก แผนกขายขนมควรจะมึคิมหรือ ซ้อนที่เหมาะสมมีภาชนะใส่น้ำล้างมือ ผ้าเช็ดมือไว้ให้คนขายเช็ดล้างเช็ดมือ ประเภทผมยาว ๆ ก็เกล้ามวยใส่หมวก ให้เก๋โก้ไปเลย ประเภทชอบรีดลิว แคะ ฟันก็เปิดอีกแผนกรับจ้างรีดลิวและรับ จ้างแคะฟันไปเลย ประเภทชอบสูม (หัว) คีระชะ คู่ยกันก็จัดโต๊ะ เก้าอี้มีของว่างนั่ง คู่ยกันไปเลยและมีป้ายติดว่า “ไม่ว่างกำลังสูม (หัว) คีระชะ อย่างรบกวน”

ควรจะมีการอบรมเป็นขั้นตอนให้ ลูกค้าเกิดความประทับใจ ลงทุน มหาศาลป่องงานบริการแบบไม่มีเยื่อใย ไปซื้อของตามตลาดสดยังน่ารักกว่า ยังมีคำพูด คุณคะ คุณขา แถมโน่น ลดนี้ (ความจริงไม่ได้ลด) และยังฝากคำหวานไว้อีกว่า คุณขากลับมาซื้อของหนูอีกนะคะ บรรยากาศตลาดข้างถนนน่ารักน่าเอ็นดู การศึกษาก็ไม่ได้ดีเท่าคนที่อยู่ตามห้าง ยังมีน้ำใจพูดให้กำลังใจ เอาใจลูกค้า ที่กล้าเขียนข้อความนี้มาดิฉันไม่ได้ผิดปรกติเลย ได้มีการบ่นกันมากและดิฉันเห็นว่ามารยาทคนที่รับจ้างมาทำงานขอให้เห็นใจผู้บริโภครและผู้ลงทุนบ้าง เศรษฐกิจของชาติจะได้ดีขึ้น ควรจะมีการรูกในเชิงชวนให้ลูกค้าจ่ายเงิน ไม่ใช่ไปซื้อของเห็นสภาพคนขายแล้วไม่ยอมจ่ายเงิน คนที่เสียหายคือผู้ลงทุน ค่าไฟฟ้า ค่าจ้าง ค่าใช้จ่ายการบริหาร และจริงๆแล้วผู้จัดการดูแลไปไหน คงไม่มีใครที่จะอยากใช้เงินซื้อเชื้อโรคเข้าบ้าน และของไม่ดีกลับมา รวมทั้งความสกปรกน่าคลื่นไส้และประสพกิริยามารยาท น่าเกลียดน่ากลัวจากคนขาย

ดิฉันชอบใช้บัตรเครดิตซื้อของ ถ้าแสดงความไม่เหมาะสมก็เดินออกมาเฉยๆให้รู้สึกบ้าง แม้จะโดนสวดไล่หลังก็ถือว่าพระเจ้าส่งมาให้ อย่างไรก็ตามคงไม่กระทบไหล่ของเราได้เพราะเรามีเทวดาคู่มกัน จึงทำให้มีความรู้สึกว่าไม่ควรจะเสียเงินไปน่าของไม่เฮงกลับมาบริโภค ยังมีเรื่องที่ทำนผู้อ่าน อ่านแล้วจะขำและขำไม่ออกอีกมาก เพราะไม่อยากจะให้นักลงทุนตกใจ และถ้าไม่มีใครนี้กออกช่วยปรับปรุงบรรดาร้านค้าทั้งหลายเตรียมตัวจัดของเก่ามาใช้หนี้ได้เลยรับรองเรื่องนี้เชื่อชนมกินได้สบายมากๆ

เปิดสู่ โลกกว้าง

เรื่อง : เยาวลักษณ์ แพ่งสภา

นิตยสาร fitness ปีที่ 8 ฉบับที่ 91

วันที่ 15 กรกฎาคม-15 สิงหาคม พ.ศ.2540 หน้า 146-147

เล่มที่/ลำดับที่ 7/8

เตรียมตัว ^{ท่องเที่ยว} ออกเดินทาง จัดกระเป๋าเดินทาง

ตอน 2

การจัดกระเป๋าเดินทางหากจัดอย่างมีเทคนิค เดินทางไปถึงไหนก็ย่อมสะดวกสบายคล่องตัว และที่สำคัญ อย่า! รับของฝากจากผู้ใดที่ไม่ใช่ญาติสนิท

เรื่องกระเป๋าเดินทางสมัยใหม่จะใช้แบบเปิดออก 2 ข้างและมีขอเกี่ยวแขวนเสื้อได้ 3-4 ชุด และอีกข้างใส่เครื่องใช้จำเป็นต่างๆ กระเป๋าชนิดนี้ดีสำหรับไปประชุมไม่ต้องนำของไปมากและไม่ซื้อของกลับมา แต่จะต้องกางไว้ 2 ข้าง ห้องในโรงแรมเล็กจำเป็นจะต้องเปิดหรือปิดกางไว้บนเตียงหรือเมื่อไปถึงโรงแรมต้องนำของออกจากกระเป๋าให้หมด จึงจะหยิบใช้ได้สะดวกจากการที่จัดไว้ตามตู้และลิ้นชัก แต่ข้อเสีย คือ การที่เราใช้ของแพงๆ ในบางครั้งแขวนไว้มีสิทธิ์ล่องหน และจับมือใครดมไม่ได้หรือกระเป๋าสตรีใบแพงๆ ก็เช่นกัน ผู้เขียนจึงชอบใช้กระเป๋าแบบเก่าผ่าเปิดออกไปและนำไม้บรรทัดยาวๆ ไว้ค้ำยันเวลาเปิดกระเป๋าจะได้ไม่ปิดมาทับมือเวลานำของเข้าและออก การใช้กระเป๋าเช่นนี้ ถ้าจัดให้ดีจะสามารถนำสิ่งของไปได้มากและแน่นกระเป๋าทำให้กระเป๋าไม่บวมได้ง่าย เพราะสิ่งของภายในกระเป๋าสามารถเรียงสภาพที่ทำให้ของไม่ชำรุด

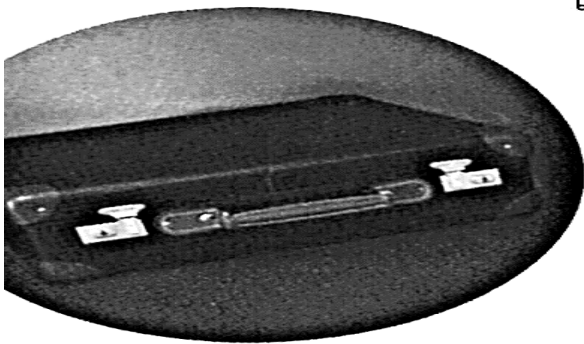
การจะนำสิ่งของลงกระเป๋าต้องคิดนิดหน่อยในเรื่อง การเดินทาง จุดประสงค์และประเทศใด อากาศเป็นอย่างไรเครื่องนุ่งห่มเป็นสิ่งสำคัญ เครื่องสำอาง กระเป๋าถือ รองเท้า ถุงเท้า ชุดต่างๆที่เหมาะสมและเนื้อผ้าไม่ยับง่าย บางชิ้นสามารถซักเย็นเข้าแห้ง และไม่ต้องรีดเสื้อผ้ากระโปรงกางเกง ให้แต่งเข้าชุดกันได้หมด ผ้าพันคอจะทำให้เก๋และอุ่น เสื้อสามารถใส่เข้ากับกระโปรง และกางเกงตัวอื่นๆ ได้ชุดกลางคืนถ้าไม่แน่ใจใช้สำน้ำเงิน เข็ม สีด่าน้ำตาลเข้ม ไม่ผิดหวังแน่ ตามด้วยผ้าพันคอ รองเท้า กระเป๋า พอเข้าชุดกันได้ มีเครื่องประดับเข็มกลัดเก๋ๆ ไก่ๆ ดูโก้ๆ เพราะไปต่างประเทศไม่น่าจะนำของมีค่าไปมากจะทำให้เป็นความกังวล สมัยนี้ตัวอย่าง นิยมใส่รองเท้าส้นเตี้ยๆ แต่ต้องสะอาดและมีสีออกมามากแล้วให้เหมือนของใหม่ ถ้าทำหน้าผู้ใคร่รูปร่างดีๆ มีเข็มขัดเก๋ๆ ก็สวยดี สิ่งของที่คิดว่าจำเป็นต้องนำไปให้หมดทุกชิ้น ใช้ถุงพลาสติกปูเต็มกระเป๋า

เนื่องจากกระเปาะเวลาที่อยู่ใต้ห้องเครื่อง
บินอาจจะได้รับความชื้นทำให้ของในกระ
เปาะขึ้นได้ ถ้าปูพลาสติกกรองไว้แล้วจึงจะใช้
ของอื่นวาง ผู้เขียนชอบนำชั้นน้ำพลาสติก
ที่ซื้อมาได้ไป 2 ใบ และใส่เครื่องสำอาง
เครื่องสำอางหน้าหรือของใช้อื่นๆ และหุ้ม
ด้วยหมวกพลาสติกที่สวมเวลาอาบน้ำชั้น
เป็นประโยชน์มาก เช่น เวลาล้างหน้าใช้
ผ้าผืนเล็กๆ สามารถล้างในชั้นจะสะอาด

กว่าในอ่างล้างหน้าของโรงแรม หรือ
ถ้ามีผลไม้จำเป็นต้องล้าง

ล้างในชั้นสะอาด
กว่าอ่าง ใน
โรงแรมจะมี
แก้วน้ำหรือโถ
ใส่น้ำแข็งให้ บาง
แห่งโถใส่น้ำแข็ง

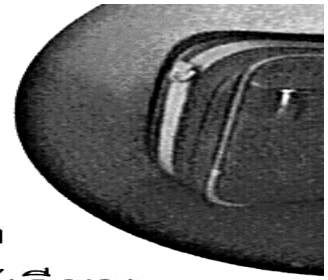

เป็นแก้วน้ำมาใส่อย่าง
อื่นมิได้ การจัดเสื้อผ้าหรือกระเป๋าหรือ
กางเกงยกเว้นสูท ให้จัดได้ 2 วิธี คือ นำ
กระเปาะมาวางในกระเปาะชั้นๆ กันและ
วางเสื้อผ้าชั้นๆ กันตามตัวเสื้อ จัดแขนเข้า
หาตัวเสื้อ และใช้ชุดสูททับบน แล้วจึง
ค่อยวางกระเปาะถือ ผ้าพันคอ ผ้าเช็ดหน้า
หรือชุดชั้นในที่เป็นผ้าไม่ยับง่ายใส่ใน
กระเปาะถือได้

ส่วนรองเท้าเช็ดให้สะอาด
และนำถุงเท้าที่จะนำไปอัดให้
แน่นเพื่อกันมิให้หนังเสียหาย
ถ้ากระเปาะมีที่ว่าง ทั้งรองเท้า
และกระเปาะถือให้หากล่องมา
ใส่เพื่อกันมิให้กระเปาะเดินทาง
เสียหาย เวลาที่สายการบินขนขึ้น
เครื่องโยนไปโยนมาของในกระเปาะจะอยู่
ในสภาพคงที่ไม่เคลื่อนย้ายหรือมีอีกวิธี

คือนำกระโปรง หรือกางเกง
มาซ้อนวางให้เรียบแล้ว
ม้วนให้แน่นใช้ผ้าพันคอ
รัดและวางลงในกระเป๋า หรือ
เสื้อที่ไม่ใช่เสื้อสูทวางเรียงให้เรียบ
แล้วม้วนให้แน่น เมื่อไปถึงเมืองใดเปิด
กระเป๋าแล้วคลี่ออกมา เสื้อและกระโปรง
ที่ม้วนจะไม่มีรอยยับ

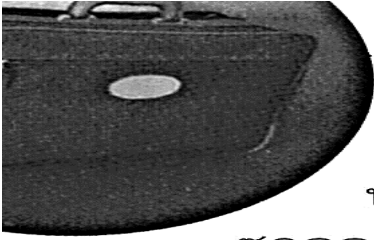

การที่จะนำของเหลวใส่ขวดไม่ควร
จะนำไปเป็นปริมาณมากๆ เพราะความ
กดดันของอากาศบนเครื่องบินอาจจะ
ทำให้น้ำที่อยู่ในขวดไหลออกได้
พยายามใช้ถุงพลาสติกที่สะอาดหุ้มห่อ
ของต่างๆ ทั้งนี้มีได้สนับสนุนให้ใช้ถุงเหล่านี้
แต่ประโยชน์ในการใช้หุ้มห่อจะช่วยไม่ให้
ของในกระเป๋ากระจัดกระจายได้เมื่อปิด
กระเป๋า อีกประการถุงเหล่านี้เมื่อเราอยู่
ในโรงแรมมีความจำเป็นที่ต้องทิ้งของบาง
อย่างเช่น เปลือกผลไม้ เศษผงต่างๆ ก็
สามารถใช้ถุงที่นำไปใส่ของทิ้งเพื่อไม่ให้ดู
น่าเกลียดในห้องพักโรงแรม ถึงแม้โรง
รมบางแห่งจะมีถุงรอง ถังผง แต่บางโรง
รมก็ไม่มีให้ เขาประหยัดเนื่องจากใน
ต่างประเทศของบางอย่างแพงเขาไม่
พุ่มเพื่อยบางท่านชอบซื้อของรับประทาน

กลับมาบ้าง ถุงเหล่านี้ก็สามารถห่อ
หุ้มหลายๆ ชั้น จัดใส่ใน
กระเป๋าได้โดยกลิ้งไม่
ออกมาหรือนำถุง
แยกเสื้อที่ใช้แล้วจะ
ได้กันไม่ให้ปะปนกับ
เสื้อชุดใหม่

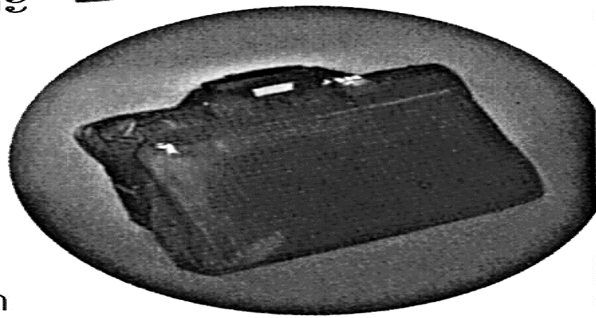
ถ้าท่านชอบซื้อของ
จุกจิกน่ารักกลับมาก็สามารถใส่ลงใน
กระเป๋าถือหรือมีความจำเป็นต้องใช้น้ำ

หอบ กระเป๋าเกิดแน่น ให้แกะกล่องกระดาษ หักอย่าไปเสียดายและ นำเครื่องสำอางใส่ตาม ซอกกระเป๋าห่อด้วยเสื้อผ้าที่ บาง ถ้ากระเป๋าแน่นของในกระเป๋าจะไม่ แตก อย่าลืมของที่ต้องนำไปเป็นเครื่อง มือเครื่องใช้เช่น ที่เปิดขวด มิดบอกผลไม้ (ของมีคมจัดใส่ในกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ ส่งไปกับเครื่อง อย่าเปลืองใส่ไปในกระเป๋า ถือ หรือกระเป๋าเดินทางใบเล็กที่หิ้วไปเอง) เข็ม ด้าย ยาที่จำเป็น ที่อยู่บุคคลที่ต้องไป พบปะเอกสารที่จำเป็นต้องใช้ติดตัว และ อย่างนำของมีค่าเกินจำนวนเงินที่ต้องใช้ ติดตัว และอย่างนำของมีค่าเกิน จำนวนเงินที่สายการบินจะ ชาติใช้ให้ในกรณีนี้

กระเป๋าหาย ทุกคน ควรคำนึงถึงชนิด ของสิ่งของต่างๆ ที่ จัดลงกระเป๋าด้วย เพื่อป้องกันไม่ให้เกิด ปฏิบัติการเผาไหม้ได้ สิ่งเหล่านี้เป็น เรื่องความปลอดภัยของชีวิตซึ่งสำคัญที่สุด

แถมท้ายขอเตือนว่า อย่า! รับของ ผากจากผู้ใดถ้าไม่ใช่ญาติสนิท เช่น บุหรี เครื่องกระป๋อง ขนมกระป๋อง ห่อของรับ ปรทานปิดไว้แน่นๆ หรืออื่นๆ เพราะ ท่านไม่สามารถมองเห็นสิ่งต่างๆ ได้ว่า แท้จริงภายในคือ สิ่งใด ไม่เช่นนั้น หาก เป็นของผิดกฎหมายคุณจะได้รับ ความ เดือดร้อนโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวทีเดียว

หยิก
เรื่อง

แถมหยอก
เขาวลัษณ์ แพ่งสภา

เกินไป คนซื้อ บ้างเถอะ:

“ ก่อนที่คุณผู้อ่านจะตกลงใจซื้อบ้าน กรุณาใช้เวลา
อ่านบทความนี้ หรือท่านเจ้าของโครงการที่มีความ
เมตตาก็น่าจะอ่าน เพราะท่านเป็นผู้ลงทุนไม่สามารถ
จะไปควบคุมดูแลการก่อสร้างได้อย่างทั่วถึงแน่นอน ”

น กน้อยยังรู้จักสร้างรังน้อยความฝัน
อันสูงส่งของมนุษย์ ส่วนใหญ่
ต้องการที่จะมีบ้านของตนเองสักหลัง ผู้
ใหญ่ท่านพร่ำสอนไว้ให้รู้จักรักษาที่อยู่ไม่
มีความจำเป็นจริงๆ อย่าขาย อย่าจำนองที่
อยู่อาศัย สมัยนี้เป็นการยากที่จะพร้อมใน
การสร้างบ้านตามใจผู้อยู่มีปัจจัยนานับ
ประการที่ไม่เอื้ออำนวย ผู้คนจึงมีความ
จำเป็นต้องมาซื้อบ้านจัดสรร ทาวน์เฮ้าส์
สำนักงานกึ่งบ้าน

ก่อนที่คุณผู้อ่านจะตกลงใจซื้อ
บ้าน กรุณาใช้เวลาอ่านบทความนี้ หรือ
ท่านเจ้าของโครงการที่มีความเมตตาก็น่า
จะอ่าน เพราะท่านเป็นผู้ลงทุนไม่สามารถ

จะไปควบคุมดูแลการก่อสร้างได้อย่างทั่วถึงแน่นอน

ก่อนที่จะตัดสินใจซื้อคุณผู้อ่านต้องขอจุดโหนด ดูใบอนุญาตก่อสร้าง ดูแบบแปลนอย่างละเอียด การจ่ายเงินดาวน์ เงินค่างวด หรือการโอนกรรมสิทธิ์ ถ้าเป็นการจ่ายเงินสดหรือจ่ายให้ธนาคารจะดีที่สุดและระบบสาธารณูปโภคทั้งภายในภายนอกมีส่วนใดที่ต้องตกแต่ง เช่น กั้นห้อง พื้น เดินสายไฟเพิ่ม ขอไฟฟ้าเพิ่มกำลังการใช้คำนวณให้ไม่เกินการใช้ไฟฟ้าทั้งบ้าน หาเพื่อนหรือสำนักงานออกแบบช่วยตรวจสอบการคำนวณฐานรากและอื่นๆ เพราะหากรีบร้อนและไม่มีความรู้คุณอาจจะต้องเสียเงินต่อเติมแบบผิดๆ และต้องซ่อมแซมไปทุกๆ เดือน ถ้าอยู่เกิน 6 ปีจะเสียค่าซ่อมแซมไม่ต่ำกว่า 50% ของราคาบ้าน เผลอๆ อาจต้องจ่ายเกินเกือบเท่าราคาบ้าน และยังอยู่แบบผวาว่าเมื่อไหร่อะไรจะเกิดขึ้นที่ต้องเสียเงินอีกไปจนตลอดชีวิต

คุณผู้อ่านที่จะซื้อบ้านอย่าไปชอบแบบโก้หรู แต่ภายในใช้วัสดุฉาบหน้าไว้หมดเช่น ประตูเข้าบ้านถ้าเป็นบานเลื่อนหรือเปิดออกให้ตรวจความแข็งแรง ไม่พังลงมาทับเวลาปิดเปิด **เฉลียงหน้าบ้านต้องตรวจสอบใช้น้ำมาราด ถ้าน้ำไหลออกดีก็ใช้ได้ ส่วนมากคนสร้างจะเทปูน**

ให้ต่ำข้างใน เวลาฝนตกน้ำจะ
 ชั่งเพราะด้านในต่ำกว่าด้านนอก
ท่อระบายน้ำทิ้ง แทนที่จะต่อ
 ท่อให้น้ำไหลออกแยกจากบ้านอื่นๆ
 ตรงไปท่อกลาง กลับประหยัดเงินใช้ท่อเดียว
 ผ่านเกือบทุกๆ บ้าน ถ้าบ้านไหนทิ้ง
 ขยะปนไปในท่อ บ้าน
 ของคุณผู้อ่านจะ
 กลายเป็นบริษัท
 รับล้างท่อที่ต้องเชิญ
 ชยะออกเป็น
 กิจกรรมประจำหรือ
 แทนที่จะสร้าง
 ท่อระบายน้ำ
 จากบ้านให้สูงกว่า
 ท่อกลาง กลับ
 สร้างให้ต่ำ

กว่า น้ำที่ไหลออกก็ท่วมได้
 ทุนบ้าน บ้านเสร็จใหม่ๆ ยังไม่ท่วมพอ
 เข้าไปอยู่ก็รู้สึกไปเอง **ท่อน้ำ**ก็ประหยัด
 พอติดปั๊มความดันแรงทำให้ท่อน้ำแตก
 เป็นช่วงๆอยู่ๆ ไปบ้านทรุด ท่อน้ำค่อยๆ
 ซึม ถ้าไม่จดตรวจมิเตอร์น้ำเป็นรายวันคง
 ไม่เห็นถึงความผิดปกติ พอสิ้นเดือนค่า
 น้ำใกล้เคียงหมื่นแล้วก็ไปโทษการประปา กว่า
 จะรู้ว่าเจ้าของโครงการเขาประหยัดการ
 วางท่อไม่สัมพันธ์กับความดันกำลังแรง
 เครื่องปั๊มก็อีกนาน

เรื่องไฟฟ้าแทนที่จะแยกเป็นชั้นๆใช้
 เบรกเกอร์ให้เป็นระบบ เดินสายไฟทั้ง
 สวิทช์ ปลั๊กเสียบ ก็ชี้ิ้วม้ง่าย คือมี
 เบรกเกอร์ตัวเดียวชั้นล่างแถมยังเขียนผิดๆ
 ถูกๆ ต้องจ้างช่างไฟมาไล่เรียงหาทีละสาย
 หน้าต่าง มุ้งลวด กลอน บานพับ เจาะ
 กลอนไม่ตรงรางรู อยู่ๆไปไม้หดตัวประตู

แยกออกเป็นแผ่นๆ ฝาห้องก็ฉาบไว้เหมือนตึก ถ้าไปตรวจต้องถือหมอนเคาะฝาทุกๆ แห่งเพราะบางฝาเป็นฉาบปูน เพดานชั้นบนสุด ในรายการฝ้าเพดานปูใยแก้วกันร้อน ต้องขึ้นไปเปิดฝ้าเพดานดู จะเห็นว่าปูใยแก้วไว้แค่หนึ่งแผ่นไม่เกิน 2 เมตรกว้างยาว แถมนบนฝ้าเพดานจะพบเศษขยะ เศษอาหาร ของบุหรี ถุงพลาสติก ขวดยาชูกำลังเป็นร้อยๆ ก้อนหินก้อนอิฐ แม้แต่โป๊ะไฟฟ้าก็มีเศษทิ้งไว้เต็ม ที่น่ากลัวที่สุดถ้าเป็นบ้านแฝดติดกัน โครงการเขาเข็มเงินไม่ทราบว่าเข็มนำให้ใคร คุณอาจมีสิทธิโดนฆาตกรรมได้คือ ไม่มีการกันตรงจั่วที่เขตหลังคา

ส่วนห้องน้ำใช้แผ่นพลาสติกปิดใช้อลูมิเนียมอย่างบางที่สุดเป็นขอบฝ้าเพดานก็คงไปหาซื้อที่ฉุกๆ ที่สุด ใช้เทปปิดทาสี ทำเป็นฝ้าเพดานโดยไม่มีรอยต่อ ดูโก้ แต่ถ้าคุณมีลูกสาวลูกชาย ห้องแฝดที่อยู่ร่วมสามารถถกลานเข้ามาเปิดฝ้าห้องน้ำชั้น 3 ห้องหนึ่งห้องใดได้ ถ้าคิดจะเข้ามาเพื่อค้นของมีค่าตามตู้ดูเล่นๆ เวลาเจ้าของบ้านไม่อยู่ก็มีสิทธิเข้ามาเดินเล่นได้ถึงชั้น 2 และชั้น 1 และกลับขึ้นไปปิดฝ้าได้แบบไม่มีอะไรผิดปกติ เจ้าของบ้านก็ไม่รู้ถ้าไม่เป็นคนช่างสังเกต คนที่เข้าไปอยู่ก็ต้องจ้างช่างปูนช่างไม้ขึ้นไปกันเสียเงินอีก สุขภัณฑ์ห้องน้ำเช่นชักโครกอ่างอาบน้ำ อ่างล้างหน้า หรือแม้แต่ก๊อกน้ำดูเก๋ดี สีเข้าทำสวยๆ พออยู่ไป จึงมองเห็นว่า อ้าวไปเหมาของที่ชำรุดมา กะเทาะบุบมาจากโรงงาน แล้วใช้สีโป้ว แถมนท่ออย่างที่ต่อไปกับโถร่วมแทนที่จะใช้วัสดุแข็งแรงเช่น อลูมิเนียมกลับใช้เกลียวพลาสติก วันดีคืนดีหัวพวกนี้แตกน้ำกระจายเต็มบ้าน

ถ้าเจ้าของไม่อยู่บ้าน และมีแม่บ้านไม่เป็น
ภาษาคงตกใจนึกว่าผีหลอก อ่างล้างหน้า
ถูหนาบู หินอ่อนแต่ฉาบปูนข้างใต้
ขลุกลกซักน้ำเกลียดอะไรจะปานนั้น ส่วน
กันสาดก็จุ่มจิ้มไม่สามารถกันฝนกันแดด
ได้ สร้างออกมาก็ไม่ดูทิศดูลมขอให้สร้าง
ได้มากๆ เวลาแดดส่องก็ทะลุไปถึงหลัง
บ้านใช้มาน 2 ชั้นกันก็ไม่สามารถช่วยให้
แอร์เย็นได้ ทาสีก็ฉาบไว้ไม่เกิน 2 ปีสีร้อน
ตกใส่ศีรษะ ถ้าฝนตกมีสิทธิรั่วเป็นจุดๆ
**ถ้าคุณผู้อ่านคิดจะซื้อบ้านต้องเป็นนัก
พูด นักแกะ ขยันหน่อย เดินตรวจเป็นจุดๆ
และต้องเป็นนักปีนป่ายให้รอบคอบ
ตรวจเช็คแบบเราเข้าโรงพยาบาลไป
ตรวจร่างกายประจำปี มิฉะนั้นอาจต้องทำ
ใจ ถ้าพบสภาพที่ผู้เขียนบรรยายให้ฟัง
ความจริงมีมากกว่าเยอะ แต่ขณะนี้โครง
การต่างๆ ขยายออกยาก ไม่อยากเขียนให้
ไกลไปกว่านี้**

ทั้งนี้ทั้งนั้นไม่ต้องมาพูดว่ามีกำไร
แล้วมีความสุข ขอให้คิดถึงผู้ซื้อ
ทรัพย์สินของชาติต้องเสียไปอย่างน่า
เสียดาย เช่น ไฟ น้ำ ไม้ กรวดหินดิน
ทรายของแผ่นดิน ต้องหมดเปลืองไป
และได้แต่ความน่าเกลียด ไม่ชื่นตา ถ้าผู้
ซื้อมีรายได้พอใช้จ่ายไปแล้ว
ต้องมาจ่ายเพิ่มค่าซ่อมบ้าน เพราะถ้าไม่
ซ่อมยิ่งอยู่ไม่ได้และยิ่งเพิ่มความผูกพัน
มากขึ้น พอผ่อนเสร็จบ้านก็พังหรืออาจจะ
พังก่อนผ่อนหมด

**เรื่องนี้ขำไม่ออกได้แต่ก้มหน้ารับ
ความจริงว่า อย่างนี้ อย่างนี้ สมัยนี้ก็อย่างนี้
แล้วจะมีใครช่วยได้บ้างไหมนี่**

157 **fit**ness

“เรื่องนี้ขำไม่ออกได้แต่ก้มหน้ารับความจริงว่า อย่างนี้ อย่างนี้ สมัยนี้ก็อย่างนี้
แล้วจะมีใครช่วยได้บ้างไหมนี่”

เปิดสู่

โลกกว้าง

เรื่อง : เยาวลกษณ์ แพ่งสภา

นิตยสาร fitness ปีที่ 8 ฉบับที่ 92

วันที่ 15 สิงหาคม-15 กันยายน พ.ศ.2540 หน้า 151-152

เล่มที่ / ลำดับที่ 8/10 นื่องพานเงินสีเทาเงิน เข้ามาหอมสามมีเขา

ลูกดอลล่ากับแม่ชื่อตุ๊กตา มีความสุขมาก ลูกขวัญกับภรรยาของพานเงินมีความสุข

เห็นฟ้า...ฝ่าปุยเมฆ

หลายท่านก่อนที่มีโอกาสเดินทางเห็นฟ้า...ฝ่าปุยเมฆ มักจะขอเลือกจองที่นั่งที่ตนเองชอบ บางคนชอบนั่งติดหน้าต่าง ชอบด้านที่ติดทางเดิน หรือจะตรงไหนก็ตาม เพราะเราสามารถสำรองที่นั่งที่ชอบได้ แต่บางทีอาจไม่ได้ตามต้องการเสมอไปเพราะถูกจองล่วงหน้าโดยผู้โดยสารอื่นก่อน สำหรับดิฉันชอบนั่งติดทางเดินเนื่องจากความเป็นผู้หญิง เวลาจะลุกไปเข้าห้องน้ำหรืออยากเปลี่ยนบรรยากาศบ้างจะได้ไม่ต้องไปข้ามคนที่นั่งด้านนอกออกมา นอกจากจะไปกับแบบครอบครัวนั่งด้วยกัน หรือเพื่อนสนิทจะนั่งข้างไหนก็ได้ แต่ถ้าเดินทางคนเดียว ขอนั่งด้านนอกจะดีกว่า เช็ดและกลัวถ้าคนนั่งข้างเราตีมัจฉ เวลาหลับส่งเสียงกรนอยู่ข้างหูแบบเสียงมอเตอร์ไซค์แวบววกกับเครื่องจักร หรือถ้าไปนั่งข้างคนตัวอ้วนใหญ่ แถมยังหอบของพะรุงพะรังขนาดไว้บนศีรษะเต็มเคบินแล้วก็ยังไม่พอก็ไม่เอา แต่สายการบินสมัยนี้ดูแลดีมากจะไม่ยอมให้ผู้โดยสารวางของเกะกะหรือถ้าไปนั่งติดกับคนจามไอ ตลอดเวลาก็ต้องบอกขอย้ายที่นั่งจากแอร์ฯ ก่อนที่เขาจะนำใช้หวัดมาฝาก ถ้าร่างกายของเราไม่แข็งแรงพอลองคิดดูระหว่างเดินทางไป

ต่างประเทศแล้วต้องเป็นไข้
หวัดปวดหัวตัวร้อน จะเกิดความลำบาก
ต่างๆ นานามากแค่ไหนนี้แค่คิดถึงตอน
ที่ต้องยกกระเป๋าแล้วขนลุก เพราะ
สนามบินแต่ละแห่งระยะทางไกลนำดู
หากไม่สบายแล้ว ต้องยกกระเป๋าด้วยยิ่ง
จะทรมานหมดสนุกเลยทีเดียว

ขณะนั่งบนเครื่อง อย่ากินมาก กิน
แต่พออิ่ม หลีกเลี่ยงอาหารเค็ม เปรี้ยวจัด
เผ็ดจัด หรือพวกกะทิ อาจทำให้ท้องเสียได้
เพราะถ้านั่งเครื่องแล้วเกิดท้องเสียไม่ใช่

เรื่องสนุกแน่
อีกอย่างที่ต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัดก็คือ
สัญญาจากกัปตัน เนื่องจากสัญญาที่
แจ้งให้ทราบนั้นหมายถึงการเตรียมตัว
เพื่อมิให้ท่านเกิดอุบัติเหตุ อย่างกรณี
เครื่องตกหลุมอากาศ ความแรงที่ทำให้
เครื่องกระแทกกับลมแรงๆ อาจทำให้
แขนขาหักได้ สมัยนี้เครื่องบินมีเรดาร์
แจ้งให้ทราบล่วงหน้าและสามารถหลีกเลี่ยง

เสี่ยงเส้นทางได้ แต่อะไรก็สามารถเกิดขึ้น
ได้ถ้าเรดาร์เกิดขัดข้อง

ดิฉันมีความคิดอยู่เสมอว่า การ
เดินทางคนเดียวของผู้หญิง เราน่าจะ
รู้จักป้องกันตัวเองไว้ทุกๆ ทาง เช่น
กระเป๋าถือส่วนตัว และกระเป๋าเดินทางถ้า
ต้องใส่กุญแจก็ใส่ล็อกไว้ด้วยจะยิ่งดีเพื่อ
ความปลอดภัย กระเป๋าไม่ควรจะมีช่องด้าน
นอกมากมายนัก เพราะเราไม่รู้ได้ว่าใคร
อาจจะนำอะไรมาเสียบไว้ เพราะนี่กว่า
เป็นกระเป๋าของตนเอง หรือเจตนาเป็น
อย่างอื่น เพราะเคยประสบมาแล้ว ขนาด
นั่งชั้นหนึ่งเคยเห็นผู้โดยสารบางคนชอบ
เก็บของบนเครื่องบินเป็นที่ระลึกพวก
ช้อนเงิน มีด ชุดพริกไทย ฯลฯ แล้วใส่ไว้
กับคนนั่งข้างๆ รอโอกาสเหมาะๆ หยิบมา
ใส่กระเป๋าตนเอง บังเอิญคนนั่งข้างๆ
ฉลาดพอตัวเกิดต่อว่าเสียงดัง อายแล้ว
ไม่คุ้มนะคะ

ในกระเป๋า ควรจะมีเลื่อยไม้หนาเกินไป
ไม่ย้ง่าย เปลี่ยนได้ถ้าจำเป็น หากเครื่อง
เลื่อยหลักเอียง จะด้วยสาเหตุใดก็ตาม น้ำลัม
น้ำซูป ฯลฯ อาจหกรดเลื่อย หรือถ้าเกิด
เหตุอื่นที่ไม่คาดคิดขึ้น ท่านก็สามารถ
เปลี่ยนได้ หรือกระเป๋าใหญ่เดินทางไม่ไป
กับเครื่องหรือล่าช้าสักหนึ่งวัน ก็ยังพอมี
เลื่อยผ้าเปลี่ยน การเตรียมตัวเช่นนี้ก็
เป็นสิทธิของแต่ละความคิดไม่ใช่เป็นเรื่องที่
สำคัญหรือยึดติดที่จำเป็น

การนั่งเครื่องบินนานๆ อากาศบนเครื่อง
แห้ง หลังจากที่ท่านอาหารทุกมื้อควรทำ
ความสะอาดปากด้วยน้ำเย็นกลั้วคอให้
สดชื่น แต่ไม่ถึงกับต้องใช้น้ำยาบ้วนปาก
ทุกๆ ครั้ง ควรเป็นน้ำธรรมดาบ้าง สิ่งที่ดี
ที่สุด ดิฉันมักจะมีเกลือซองเล็กๆ ติดตัว
ไว้ผสมน้ำหลังจากทำความสะอาดปากทุก

ครึ่งหลังอาหาร จะช่วยไม่ให้ตื่นขึ้นมา แล้วมีอาการคอแห้งหรือแสบคอคล้าย เป็นไข้ ถ้าสามารถทำได้บ้างก็น่าจะดี แต่ ดิฉันคิดว่าท่านที่เดินทางบ่อยอาจคงมีวิธี ที่ดีกว่านี้มากมาย

ดิฉันนึกถึงแอร์ฯ หรือสจ๊วต ทั้ง หลายที่ทำหน้าที่อยู่บนเครื่องบิน ขอยกย่อง และชมเชยเขาเหล่านั้นที่ต้องมีความเข้ม แข็ง สุขภาพดี มีใจรักที่รักการให้บริการ มีความเก่ง และคล่องตัว ทุกครั้งที่ดิฉัน นั่งเครื่องบินจะพยายามไม่รบกวนสิ่งใดๆ จากเขาเหล่านั้นถ้าไม่จำเป็น เพราะถือว่า เหน้าที่ได้รับบริการก็ดีที่สุดแล้ว บนเครื่องบิน ที่จำกัดอุปกรณ์ต่างๆ อาจไม่สะดวก เราก็น่าจะปรับระดับประคองซึ่งกันและกัน ไม่ควรไปเพิ่มงานเพิ่มภาระให้พวกเขาอีก น่าจะให้กำลังใจ เพราะงานต่างๆ ที่ต้อง บริการบนเครื่องบินมีระบบซึ่งจะต้องดูแลผู้ โดยสารเป็นอย่างดี ในเวลาอันจำกัดนั้นไม่ ใช่ว่าเรื่องง่าย

ขอวกเข้าเรื่องส่วนตัวสักนิด บางคน อาจคิดเป็นเรื่องงมงาย แต่ดิฉันเชื่ออย่าง บังใจ ทุกครั้งที่นั่งเครื่องบินจะไหวขอพรจาก แม่ย่านางของเครื่องบินลำนั้นๆ และเมื่อ เครื่องบินบินอยู่บนฟ้าจะไหว และขอพร ทุกๆ ครั้งที่เครื่องบินลงจอดแต่ละเมือง จะไหวสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทุกๆ ประเทศไป

คราวนี้กลับมาเข้าเรื่องของเราต่อ นึกถึงเวลาใช้ห้องน้ำบนเครื่องบินแล้ว มีที่ ดิฉันไม่เคยลืมเลยคือจะไม่ใส่กางเกงขา ยาวอย่างเด็ดขาดจะสวมแต่กระโปรง ถ้า กั๊วหนาวก็ใส่ยาวหน่อย การที่ผู้หญิงเรา สวมกางเกงเวลาเข้าห้องน้ำนั้นไม่สะดวก

เหมือนผู้ชายพื้นห้องน้ำบางครั้งก็ไม่สะอาด และถ้าทางเก่งที่เราใส่ไปถูกับพื้นก็คงจะไม่ค่อยดีนัก และห้องน้ำก็แคบไม่สะดวก ถ้าสามารถเลี้ยงไม่ให้เสื้อผ้าไปถูอุปกรณ์เครื่องใช้ในห้องน้ำได้จะดีกว่า ไม่เป็นภาระที่จะต้องมานั่งทำความสะอาดกันทีหลัง

ดิฉันอาจคิดไม่เหมือนคนอื่นคือ ทุกครั้งที่เข้าห้องน้ำบนเครื่อง ก่อนออกมาจะทำความสะอาดไม่ต้องให้คนที่เข้ามาทีหลังต้องไม่สบายตา และอีกอย่างหนึ่งคือ ไม่อยากเพิ่มงานให้กับแอร์ฯ หรือสจ๊วต เพราะต้องคอยมาดูแลสิ่งเหล่านี้อีก เพราะพวกเขาก็ไม่ใช่อื่นไกลลูกๆ หลานๆ เราทั้งนั้น และเป็นคนรุ่นที่กำลังมีความเจริญก้าวหน้าในอนาคต ถ้าจะมองอีกมุมหนึ่ง การที่จะได้รับคัดเลือกเข้าไปทำหน้าที่ตรงนี้ต้องแข่งขันต้องแสดงความสามารถที่เป็นคุณสมบัติเฉพาะตัว จึงจะสอบผ่านเข้าไปได้ นอกจากนั้นบรรดานักบิน และลูกเรือ ล้วนต้องเป็นบุคคลที่มีความสามารถสูง เพราะต้องรับผิดชอบชีวิตของผู้โดยสารทั้งหมด แล้วทำไมเราไม่ให้การยกย่องเปรียบเสมือนหมอที่ดูแลรักษาคุ้มครองขณะเราอยู่บนเครื่อง

ดิฉันคิดเช่นนี้จึงมีความสุขทุกครั้งที่นั่งเครื่องบิน ไม่ว่าจะไปใกล้หรือไกล สุขกายและสุขใจ

หยิก แคมหยอก

เรื่อง : เยาวลักษณ์ แพ่งสภา

นิตยสาร fitness ปีที่ 8 ฉบับที่ 92

วันที่ 15 สิงหาคม-15 กันยายน พ.ศ.2540 หน้า 162-163

เล่มที่ / ลำดับที่ 8/11

ข
ฝ
ย
เขียนเดินทางมาเกือบรอบโลก
สุดท้ายก็ไม่มีที่ไหนจะสุข
สมบูรณ์เท่ากับอยู่บ้านเรา เมื่อเดินทางไป
ไหนๆ พอกลับถึงบ้านได้ดื่มน้ำเย็นๆ ก็
ชื่นใจหายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง

สมัยนี้ถ้ารู้จักรักษาสุขภาพให้แข็งแรง
หลีกเลี่ยงโรคภัยไข้เจ็บ รู้จักค้นคว้า
ศึกษาและทดลองอย่างถูกวิธีในเรื่องการ
รักษาสุขภาพ รักความสวยความงาม
สะอาด และอย่าซีเกียจปฏิบัติตนก็จะ
เสริมความมั่นใจ และเข้มแข็ง ตัวอย่างเช่น
เมื่อ 20 ปีที่แล้ว ผู้เขียนเป็นคนที่ชอบสูบบุหรี่
จะซื้อไฟแช็คแพงๆ สวยเก๋ และ
บุหรี่ซึ่งสมัยนั้นออกใหม่เป็นมวนยาว สูบ
มวนต่อมวนคิดว่าโก้ แต่สิ่งที่ติดคือมี
ความสุขมากในการมีไฟแช็คโก้มือคิบบุหรี่
ขณะที่สูบก็คิดว่าสบาย ได้พักผ่อนสมอง
ปากก็ฟันควั่น (พิช) ออกมา มีความสุขมาก

สุขจริงๆ แต่ความเป็นจริงแล้วคือคิดไปเองและก็ไร้สาระจริงๆ คิดย้อนไปแล้วนึกว่าตัวเองจะไปไหนๆ ก็พกบุหรี่ สิบบุหรี่ได้ 3 ปีเต็ม วันหนึ่งเกิดอยากแต่งหน้าสวยๆ ก็ไปนั่งหน้ากระจกส่องดูไปดูมาทำไมหน้าตาเราไม่น่าดู ฟันก็ดำ คอก็เจ็บ และเกิดอาการไอบ่อยๆ เลื้อผ้า ผม เหม็น บุหรี่ไปหมด ความที่รักสวยรักงาม ดิฉันคิดเลิกบุหรี่ทันทีตั้งแต่วันนั้นไปหาหมอฉีดพ่นจัดการเลื้อผ้า ห้องนอนไม่ให้มีกลิ่นบุหรี่ และเลิกได้ทันทีจนบัดนี้ไม่เคยอยากจะสูบแถมยังรังเกียจอีกด้วย

หลังจากนั้นก็มึ่เรื่องประหลาดมาก คือขับรถไปแถวเมืองนนท์ ซึ่งทุกวันเสาร์มีหน้าที่พาแม่นั่งรถเล่น เพราะแม่ชอบนั่งรถและต้องมีสุนัข 4 ตัวนั่งดักแม่ 2 ตัวข้างหน้าและจะนั่งด้านหลังอีกสองตัว สาเหตุที่แม่รักสุนัขมากๆ แม่จะมีความ

สุขที่สุดถ้าไปไหนๆ นำสุนัขไปด้วย และ
สุนัขก็ติดแม่มากๆ ชอบนั่งรถ และแย่ง
นั่งตักแม่ สุนัข 4 ตัวเป็นหญิง 2 ชาย 2
ขณะที่ขับไปแม่เห็นเด็กจูงวิว 2 ตัวแม่ก็
พูดว่า "โอ วิว 2 ตัวนี้ก็มีบุญเพราะ
เจ้าของยังอุตส่าห์จูงพาเดินเที่ยว มีบุญ
เหมือนสุนัขของเราแต่ต่างกันของเรานั่ง
รถเที่ยว ของเขาเดินเที่ยว ทันทึที่มองไป
เห็นวิวสองตัวน้ำตาไหลและบังเอิญ
เหลือบไปเห็นโรงฆ่าสัตว์พอดี ก็พอจะนึก
ออกว่าเขาจูงวิวไปทำไม ตั้งแต่วันนั้นเกือบ
20 ปีแล้วก็ทำให้ดิฉันไม่กินเนื้อวิว เนื้อ
ควาย เนื้อแก้ง อีกต่อไป

และก็ให้บังเอิญอีกเหมือนกันไป
เที่ยวต่างจังหวัดไปเจอสภาพ หมู เบ็ด ไก่
ในอาคารต่างๆ เล็กกินและอาจจะเป็น
อายุ เล็กกินพวกนี้ร่างกาย ท่านเชื่อไหม
ไม่เคยปวดศีรษะ ไม่เป็นไข้หวัด ข้อ

สำคัญไม่เหนียว และจะไม่อ้วนได้ง่าย
เรื่องไม่อ้วนก็มีตำราอีกอย่างคือ เพื่อนๆ
จะหักเสมอว่าเห็นเวลาไปงานเลี้ยง กินได้
อร่อยและได้มากๆ ทำไม่ไม่อ้วน ก็ตอบ
เขาไปว่าที่เห็นกินมากก็ตอนงานเลี้ยงนี้
แหละ ทุกคนหัวเราะคงนึกว่าเราประหยัด
พอใครเลี้ยงก็กินมากๆ และยังตอบเขาไป
อีกว่าอยู่บ้านไม่ค่อยกิน เหตุผลคือเวลา
กินเลี้ยง กินแบบเขี้ยวๆ กินแต่ปลา ผัก
กุ้งบ้าง แต่จะนำหน้าด้วยผัก อร่อยมาก
อย่างเบ็ดปักกิ่ง จะกินแต่แป้ง ห่อกับ
ต้นหอมและน้ำจิ้มหวานๆ และอีกเหตุผล
คือชิมอาหารทุกอย่างที่ไม่ใช่เนื้อสัตว์
ชอบเรียนรู้เรื่องราวรสชาติของอาหารและ
เครื่องปรุงต่างๆ เพื่อสามารถเปรียบเทียบ
และแนะนำได้อย่างถูกต้องว่าร้านอาหาร
ใดปรุงอาหารประเภทไหนได้หมดอร่อย
ไซ้ต้มเฉพาะไซ้ขาว ผักต้มจิ้ม น้ำพริกห่าง

ไกลจากน้ำมันต่างๆ ใช้ต้ม เลี่ยงอาหาร เป็นแป้งหมดสิทธิต้ม น้ำหวานต่างๆ กาแฟหรือชาที่ใช้น้ำตาลปลอม ห่างไกล พวกไขมันอย่าทำตัวซีเกียจ พยายามลุก ขึ้นเดิน หยิบของใช้ต่างๆ ด้วยตนเอง ขยันทำงานบ้านบางอย่างถ้าว่าง ถือ เป็นการออกกำลังกาย อย่าซีเกียจขึ้นลง บันได ถ้าขับรถได้ฝึกประสาทได้ดี หยิบ ของยกของบางอย่างด้วยตนเอง เป็นการ ออกกำลังกายให้น้ำหนักเกินกำลัง

แต่ที่สำคัญทำให้ใจให้สนุก นั่งรถ ขับ รถติดๆ ก็อย่าไปโกรธใคร ถือว่ารถเขา สร้างมาให้วิ่งได้ไม่เกิน รถที่ติดอยู่ข้าง หน้าเรา ทุกๆ คนก็ต้องนั่งรถค่อยๆ ไหล ไป บางวันโชคไม่ค่อยดีทำอะไรก็ติดขัด ไม่รีนก็ต้องทำใจว่าวันพรุ่งนี้ยังมีเวลาที่จะ ประสบความสำเร็จ เรื่องทำใจไม่มีใคร ช่วยได้ รับประทานยาเป็นกิโลๆ ก็ช่วยไม่ ได้ ใจเราคิดเสมอว่าเกิดมาอยู่เมืองไทย บ้านเรา มีสุขทุกๆ อย่างถ้าเรารู้จักสร้าง กำแพงให้เป็นอาณาจักรอันสวยงาม ร่ม รื่นน่าอยู่แม้จะไม่ร่ำรวยมีเงินมากมาย แต่ ใจมันคง เข้มแข็ง มองสิ่งใดสวยสดงดงาม กินอาหารเพื่อสุขภาพ ก็สร้างมโนภาพเป็น อาหารทิพย์ รักษาจิตใจให้พอใจชื่นใจ เรา อยู่ได้ฟ้ามี่ น้ำดื่ม บ้านเราไม่ใช่เมืองขึ้น ของใคร เราไม่ใช่พลเมืองชนชั้นสองของ ประเทศไหน เราเป็นคนไทยอยู่เมืองไทย ไม่ใช่ชนชั้นสองของประเทศใด

เปิดสู่

โลกกว้าง

เรื่อง : เยาวลักษณ์ แพ่งสภา

นิตยสาร fitness ปีที่ 8 ฉบับที่ 93 ฉบับพิเศษ หน้า 126-127

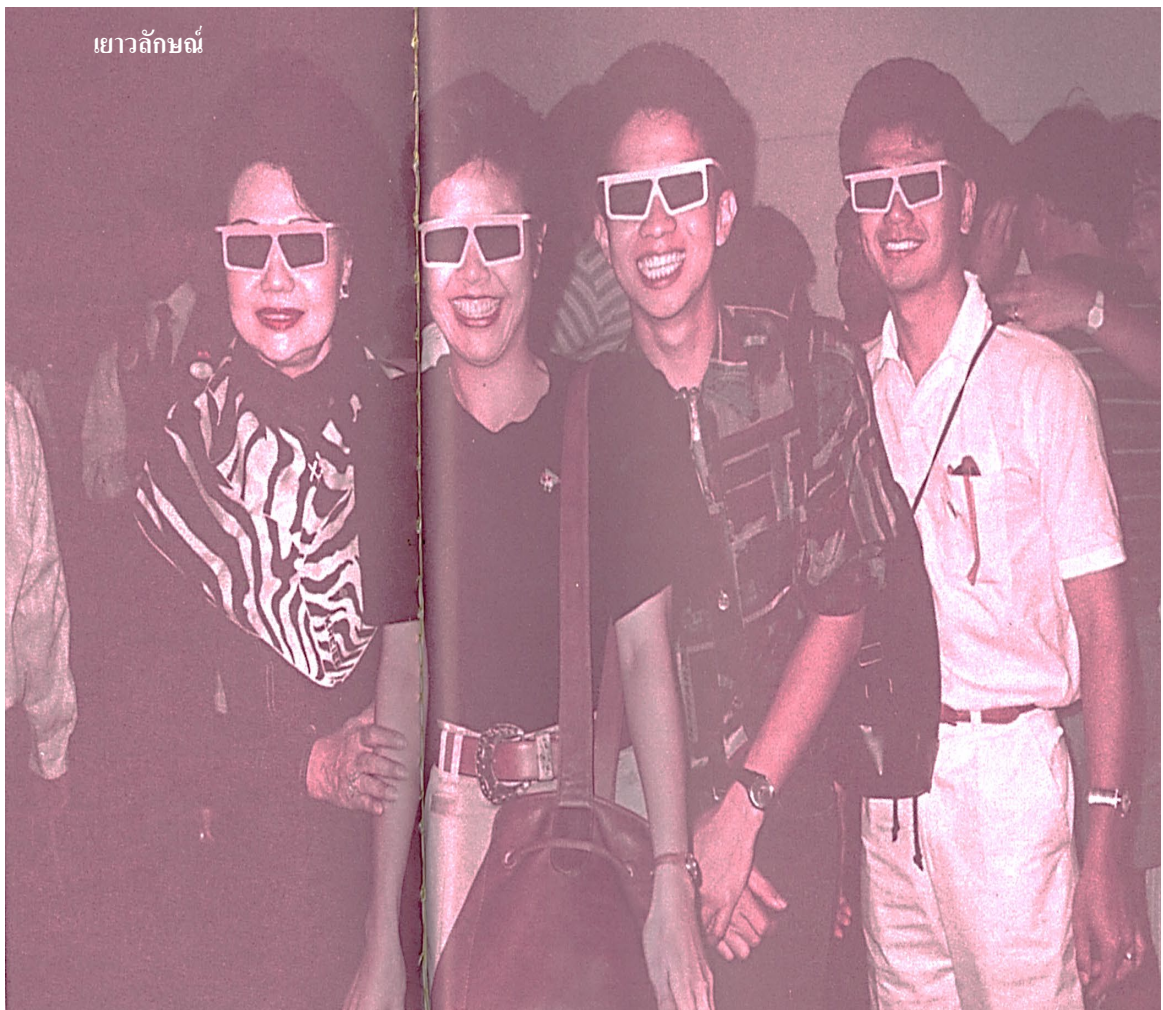
เล่มที่ / ลำดับที่ 9/12

เตรียมตัว ผ่าน ด่านๆ

ยาวลักษณ์ แฟงสภา และเจ้าหน้าที่ของสายการบินไทย
ทำหน้าที่ต้อนรับ ๒พณฯท่าน พลเอกเปรม ติณสูลานนท์
ที่เดินทางไปสหรัฐอเมริกา หลังจากเสร็จงานแล้วก็ร่วมเดินทาง
ไป Disney World ของเมืองออร์แลนโด รัฐฟลอริดา

๒ เราเป็นคนไทย มีความภูมิใจว่า ประเทศไทยไม่เคยเป็นเมืองขึ้นของใครและเราก็ไม่เคยเป็นผู้ลี้ภัย ซึ่งในขณะนี้ต้องยอมรับว่า หน้าตาเหลืองๆ ว่า ถ้าเวลาอยู่ต่างประเทศ เขาจะมองไปว่าเป็นพวกลี้ภัยเข้าเมือง แต่บังเอิญคนไทยส่วนมากหน้าตาจะดูมีความเป็นเอกลักษณ์ในบุคลิกที่นุ่มนวลเป็นพิเศษ ซึ่งถ้าไม่ดูหนังสือเดินทางยากที่จะทายได้ว่าเป็นคนไทย และอีกประการคนไทยส่วนใหญ่รักสวยรักงาม และชอบในการดำเนินชีวิตก้าวทันสมัย อย่างเด็กสาวรุ่นๆ หรือหนุ่มสมัยนี้ได้รับการดูแลจากผู้ปกครองสนับสนุนในเรื่องการศึกษาและโภชนาการที่ถูกหลัก คนรุ่นนี้จะดูแล้วสมส่วน ผิวพรรณเปล่งปลั่ง มีน้ำมีนวล จัดได้ว่าไม่แพ้ฝรั่งต่างชาติในเรื่องบุคลิกและหน้าตาเลยทีเดียว คุณผู้อ่านอาจจะสงสัยว่าที่บรรเลงมาเบื้องต้นนี้เกี่ยวข้องอะไรกับพิธีการผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองและศุลกากร ตามความเป็นจริงแล้วมีความเกี่ยวข้องกันโดยตรง

ต้องยอมรับกันอย่างตรงไปตรงมาว่าไม่ว่าชาติไหนๆในโลกนี้เขาต้องการคนที่มีความสมบูรณ์แบบอันควรเกือบทุกประการที่เข้าเมือง แม้ประเทศเรา เราก็ต้องการคนต่างชาติต่างแดนที่ดีเข้ามาบ้านเราไม่ใช่ว่ารุ่งเรือง แบบเข้ามาและเพิ่มนานาปัญหา หรือมากับโรคภัยนานาชนิดพร้อมทั้งจุดพวกเรากลับไปในทางที่เลวร้าย ยิ่งบ้านเราเป็นประเทศที่ใจบุญและไปมุ่งประเด็นต้องการเงินตราต่างประเทศเข้าประเทศให้มากๆ อีกด้วย ซึ่งถ้าไม่รีบวางแผนจัดระเบียบให้รัดกุมก็จะ

ยิ่งมีปัญหา เราจึงต้องวางกฎเกณฑ์มองอนาคตของประเทศในระยะยาว

ขอกลับมาตามหัวข้อเรื่อง แน่นนอนก่อนขึ้นเครื่องบินทางสายการบินจะตรวจหนังสือเดินทางและวีซ่าของประเทศที่สายการบินจะส่งคุณถึงประเทศนั้นๆ คุณอาจจะต้องนั่งเครื่องบินระยะสั้นๆ หรือระยะยาว เมื่อเครื่องบินออกจากสนามบินทุกๆ แห่ง ก่อนที่คุณจะรับประทานอาหารหรือเครื่องดื่ม คุณต้องถามเจ้าหน้าที่ของสายการบินถึงแบบฟอร์มรายการกรอกข้อความการเข้าเมืองพร้อมกับใบสำแดง

รายการสิ่งของที่ต้องสำแดง หรือไม่มีของ
ต้องสำแดง สนใจอ่านข้อความให้เข้าใจ
ถ้าคุณไปกับบริษัททัวร์เขาจะดูแลและ
อธิบายให้แต่คุณไม่ควรปิดบังในการนำ
ของต้องห้ามหรือมีข้อกฎหมายของ
ประเทศนั้นๆ ระบุ ห้ามนำเข้า เช่นบาง
ประเทศเขาระบุไว้ในข้อความว่าถ้าผู้ใด
นำเงินสดเข้าประเทศเกินกว่าหนึ่งหมื่น
เหรียญยูเอส หรือเงินสกุลของประเทศ
ของเขา ขอให้แจ้งเพื่อเข้าจะได้บันทึกไว้
และเขาออกคุณก็สามารถนำเงินออกได้
ถ้าคุณใช้ไม่หมด แต่ถ้าคุณไม่แจ้งไว้เขา
ออกจากประเทศนั้นเกิดการตรวจ เขามี
สิทธิยึดเงินจำนวนนั้นทั้งหมด และอาจ
จะตั้งข้อหาอีกก็ได้แล้วแต่ประเทศนั้นๆ
จะมีกฎหมายของเขา และการนำสัตว์
เลี้ยงหรือจำพวกผัก ผลไม้ อาหารไม่น่า
จะนำไปฝากใครให้ลำบากเรื่องมาก
เพราะแต่ละประเทศส่วนใหญ่เขาจะห้าม
การแอบซุกซ่อนไม่น่าจะภูมิใจเลยเพราะ
เป็นเรื่องที่ไม่ควรจะให้เกิดโดนเจ้าหน้าที่
ตรวจค้นและเข้มงวด ก็จะเป็นเรื่อง
วุ่นวายทำให้เสียเวลา

การกรอกข้อความเข้าเมืองต่างๆ
ควรจะให้เรียบร้อยเสร็จแต่เนิ่นๆ
ก่อนเครื่องลง ถ้าเป็นระยะยาวควรจัด
ให้เสร็จก่อนจะหลับบนเครื่อง และสอด
ฟอร์มต่างๆให้ตรงกับหน้าวีซ่าที่เราจะเข้า
เมืองเพื่อเวลาเราลงจากเครื่องและยื่นให้
เจ้าหน้าที่ก็ไม่ต้องไปพลิกหา เพราะบาง
ท่านเดินทางมาก วีซ่าเกือบสุดเล่มหนังสือ
เดินทาง

เรื่องที่จะจัดคือ ถ้าเป็นระยะไกล
อาจจะเหนื่อยพอเครื่องลงก็อาจจะดูแบบ
ผมยุ่งเสื้อผ้าไม่อยู่ในการสวมใส่ที่ดู
เรียบร้อย เวลาที่เดินเข้าไปช่องตรวจ

หนังสือเดินทางก็จ้วงเจีย เจ้าหน้าที่ถามอะไรก็งงๆ กรุณาอย่าให้มีอาการเช่นนั้นเมื่อคุณยื่นหนังสือเดินทาง คำแรกคุณควรจะทักเจ้าหน้าที่ด้วยคำว่า GOOD เช้า GOOD บ่าย เย็น ตามเวลาที่ถึง พร้อมที่จะตอบคำถามได้อย่างชัดเจนตามแบบฟอร์มที่กรอกไว้ว่ามาเที่ยว มาเรียน อยู่ที่วัน พักที่ไหน คุณควรจะทราบ และตอบได้อย่างชัดเจนอย่าพูดอ้อมอ้อมหรือแสดงความโกรธ ถ้าเขาถามคำถามมากมาย เมื่อเจ้าหน้าที่ตรวจเสร็จเรารับหนังสือเดินทางกลับก็ควรจะใช้คำว่า THANK YOU ก็ต้องเดินออกมาเพื่อมารับกระเป๋าที่จะใส่รถเข็นเพื่อศุลกากร บางประเทศคุณอาจจะไม่ต้องกรอกข้อความใดๆทั้งสิ้นเพราะเขาจะนำหนังสือเดินทางของคุณถ่ายภาพในเครื่องหรือบางประเทศก็ไม่ตรวจเข้มงวดกับกระเป๋า

ข้อสำคัญ คุณต้องจำเบอร์รหัสกระเป๋าให้แม่นยำ ถ้ากระเป๋าใส่กุญแจเตรียมกุญแจให้หยิบสะดวก และถ้าเจ้าหน้าที่เขาขอให้เปิดกระเป๋าก็สามารถเปิดได้คล่องแคล่ว อย่าไปทำท่าตกใจ โมโห

ถ้าไปกันหลายคนก็มอบเลยว่าใครจะเซ็นรถสัมภาระคันไหนอย่าไปแย่งกันสร้างภาพซุลมุลวุ่นวายต่อหน้าเจ้าหน้าที่และคนที่เซ็นกระเป๋าก็ต้องเดินไปพร้อมกับเจ้าของกระเป๋าเนื่องจากเจ้าหน้าที่เกิดเลือกเปิดเพียงใบเดียว ปรากฏว่าเจ้าของกระเป๋าที่คุณช่วยเซ็นรวมไว้ในรถเดียวออกไปก่อน คุณก็ไม่รู้รหัสไม่มีกุญแจเพื่อมีของผิดสำแดงและกระเป๋าไม่มีชื่อผู้ที่คุณช่วยเซ็นให้หรือหยิบผิดในกระเป๋าต่างๆ ไป ทำขายบริษัทเดียวเหมือนกันมากมายจะทำอย่างไรถ้าคนอื่นยกของเรา

ผิด เรายกของเขามาผิด กระเป๋าที่เดิน
ทางควรจะมีสายรัดที่อย่าให้เหมือนใคร
จะได้จำได้ง่าย

ข้อสำคัญสุดๆ เจ้าหน้าที่ที่จ้างตรวจคน
เข้าเมืองและศุลกากรในต่างประเทศสมัย
นี้สามารถฟังภาษาต่างชาติได้ โดยเฉพาะ
ภาษาไทย ด้านทางอเมริกาเขาฟังรู้เรื่อง
กรณออย่าพูดภาษาไทยที่ไม่เพราะหรือใช้
เรียกผู้อื่นว่ามันอย่างนั้นมันอย่างนี้ และ
ถ้ามีความจำเป็นต้องใช้ภาษาพูดแก้ไข
ปัญหาอย่าพูดออกมาเป็นประโยคให้ใช้
การสะกดที่ละตัวและอย่าพูดในสิ่งใดที่
ทำให้เจ้าหน้าที่เข้าใจผิดๆและไม่สุภาพ

เราต้องหยิ่ง และภูมิใจที่เราเป็นคน
ไทยมีความเจริญทางวัฒนธรรมเป็น
เอกลักษณ์ประจำชาติเราไม่แพ้ชาติ
ใดๆในโลก

127 **fit**ness

ภาพนี้ถ่ายบทยอดเขา ที่ HOLLYWOOD เมื่อ เดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2525 (ค.ศ.1982)

เปิดสู่

โลกกว้าง

เรื่อง : **เยาวลักษณ์ แพ่งสภานิตยสาร fitness** ปีที่ 8 ฉบับที่ 93 ฉบับพิเศษ หน้า 134-135
เล่มที่ / ลำดับที่ 9/13

ขอน้ำใจ...ให้ ไทยแลนด์ AMAZING THAILAND

ในการประชุมคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 17 เมษายน 2540 ที่ประชุมมีมติอนุมัติการจัดงานปีท่องเที่ยวไทย 2541 - 2542 หรือ AMAZING THAILAND 1998-1999 ด้วยเหตุผล 2 ประการ คือในปี 2542 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระชนมายุ ครบ 6 รอบ และในปี 2541 ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13

ริ

ฐบาลอยากให้ชาวไทยเราได้ร่วมเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษาครบ 6 รอบในปี 2542 และเพื่อส่งเสริมการเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาเอเชียนส์ ตลอดจนยกระดับคุณภาพอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิญชวนนักท่องเที่ยวทั้งในและนอกประเทศท่องเที่ยวทั่วทุกภูมิภาคเพิ่มมากยิ่งขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็ให้ตระหนักถึงความสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและรู้จักใช้สิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพอันจะเป็นผลดีต่อเราในอนาคต

ขณะที่เราต้องระมัดระวังในด้านการใช้จ่าย เราก็ควรระดมความคิดหาทางที่จะลงทุนเตรียมงานเพื่อรองรับ ถ้ามองในด้านดีก็คือ การทำธุรกิจที่พลาดไปย่อมเป็นบทเรียน แต่การทำมาหากิน จับจ่ายใช้สอยนั้นหยุดนิ่งไม่ได้

ขณะนี้เราต้องฟังตัวเองก่อน อย่าไปรอนักลงทุนต่างชาติ คนไทยมีความคิดสติปัญญาและมีความอดทนสูง ช่วงเวลานี้เป็นโอกาสดีที่จะสามารถสร้างระบบอนาคตทางการค้าให้ชัดเจน ช่วยกันระดมความคิด นำเงินออกมาใช้ให้มีเงิน

เดินสะดวกอย่างมีประสิทธิภาพภายในประเทศ เพราะถ้าต่างคนต่างเก็บกักเงินไม่เข้าไม่ออกเศรษฐกิจก็จะได้ไม่โต

กิจกรรมที่น่าสนใจในปี AMAZING THAILAND คนไทยจะได้รับ มหกรรมดนตรีร่วมสมัย กีฬา ศิลปะอาเซียน ศิลปะพื้นบ้าน ประเพณีไทยโบราณต่างๆ คุณค่าของศิลปวัฒนธรรมไทยซึ่งไม่สามารถหาชมได้ ณ ที่ใดในโลก ซึ่งเป็นโอกาสที่คนรุ่นเจริญวัยจะได้ชมได้สัมผัสในช่วงชีวิตหนึ่ง

คุณค่าของปี AMAZING THAILAND เป็นปีที่คนไทยจะได้รับแต่ความรื่นรมย์สุขใจ เพราะกิจกรรมที่ให้ความบันเทิงเพลิดเพลินอยู่อีกมากมายแน่นอนว่า ห้างสรรพสินค้า ศูนย์การค้าชั้นนำที่อยู่ในเมืองและนอกเมืองต่างๆ ร่วมใจกันจัดรายการนำสินค้าดีๆ มีคุณภาพลดราคา และแถมมโหฬาร

นอกจากนั้นยังจัดรายการอาหารไทย ล้ำยุคประกอบด้วยสมุนไพรที่มีคุณค่าต่อ สุขภาพ จัดหลักสูตรสอนอาหารไทย ร่วมสมัย รวมทั้งการแกะสลักผลไม้ไทย การจัดดอกไม้ไทยๆ รวมไปถึงการนำมา ประยุกต์เป็นอาหารและใช้ประดับหรือใช้ ประโยชน์อื่นๆ รวมทั้งส่งเสริมมวยไทยที่ เลื่องชื่อไปทั่วโลก

มีการประชาสัมพันธ์โดยใช้สื่อทาง โทรทัศน์ทั้งในและต่างประเทศ จัดทำบทความ เผยแพร่ทั่วโลก เช่น ข่าว CNN STAR TV INTERNET รวมทั้ง นิตยสารต่างๆ

ต้องขอความร่วมมือจากคนไทย โดยเฉพาะนักศึกษาทั่วประเทศในการ ช่วยกันรณรงค์เป็นเจ้าภาพต้อนรับนัก ท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศนั้น ให้ การแนะนำและแสดงความเป็นมิตร ยิ้ม แยม ให้สมกับที่เราเคยเป็นดินแดน

"The land of smile" ช่วยปกป้องมิให้บ้านเมืองสกปรก รักษาสิ่งแวดล้อม ให้การบริการเท่าที่คิดว่าเหมาะสม โดยแสดงอัธยาศัยไมตรีเพื่อให้เกิดความประทับใจต่อนักทัศนอาจร รือพื่นสินค้าไทยต่างๆ ที่เป็นไม้แกะสลัก โดยใช้ความคิดและฝีมืออย่างประณีต ใช้วัตถุมิคุณภาพ ดูแลเรื่องความปลอดภัย อย่างกอบโกยผลกำไรเกินควร เพื่อปีต่อๆ ไปธุรกิจท่องเที่ยว ก็จะกลับมาเป็นที่ต้องการของนักทัศนอาจรอีก

ด้วยความตั้งใจของคนไทยทั้งชาติ ตั้งใจยอมเสียสละสร้างความประทับใจซึ่งกันและกัน เราจะเป็นผู้นำอีกครั้งหนึ่งในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชีย และน่าจะทำได้ เพราะเรามีทรัพยากรที่เอื้ออำนวยต่อและที่สำคัญเราเคยเป็นหนึ่งในเสมอมา

มาร่วมช่วยกันสร้างสรรค์ ให้ทั่วโลก
ได้เห็นว่า เมืองไทย...มหัศจรรย์ จริงๆ
AMAZING THAILAND ด้วยน้ำใจ
ของคนไทยจึงเขียนเรื่องนี้ขึ้นมาเพื่อ
ขอร้องให้คนไทยทั้งชาติช่วยกันประกอบ
ธุรกิจคุณงามความดีที่คิดว่าจะเริ่ม
ทำอะไรในช่วงที่เศรษฐกิจของชาติกำลัง
ต้องการกำลังและพลัง ดังเช่น มดแม่แต่
จะตัวเล็กแต่ตัวมีความเป็นหนึ่งเดียว
เดินตามแถวเดี่ยวยกของหนักกว่าร้อย
เท่าตัวรวมไปด้วยกันนำรังหรือลัมล้าง
ตลอดจนสามารถกัดรากต้นไม้ใหญ่ตายได้
คนเรามีสติปัญญาเป็นเลิศต้องทำได้ถ้า
เรายอมเสียสละและช่วยกันเป็นหนึ่ง
เดียวขอรวมน้ำใจ...ให้กับประเทศไทย
ของเรา...เพื่อประเทศไทยของเรา

เปิดสู่

โลกกว้าง

เรื่อง : เยาวลักษณ์ แพ่งสภา

นิตยสาร fitness ปีที่ 8 ฉบับที่ 94

เดือนธันวาคม 2540-เดือนมกราคม พ.ศ.2541 หน้า 105-106

เล่มที่ / ลำดับที่ 10/14

ตุ๊กตา 3 ตัวนี้ ในอดีตเรียกว่าเซลูลอยด์ มีอายุ 80 ปี เต็ม คุณย่านารูคาน เป็นคนให้ ในขณะที่เยาวลักษณ์มีอายุได้ 6 ขวบ เหมือนเขามีวิญญาณ เยาวลักษณ์ก็เลยตั้งบน โซฟาหน้าบ้านให้เขาดูวิวรถผ่านไปมาตลอด 24 ชั่วโมงหน้าบ้านถนนสามเสนซึ่งอยู่ติด กับถนนใหญ่ รถผ่านตลอดเวลา เขาจะได้ไม่เหงา

เสียน้อยเสียยาก เสียมาก หมดถึง **ชีวิต**

6 เสียน้อยเสียยาก เสียมากหมดถึงชีวิต สิ่งที่ควบคู่ไปกับการเดินทาง คือ ยานพาหนะที่จะนำเราเดินทางไปสู่จุดหมาย เรามักไม่ค่อยคำนึงถึงความสะดวกและความปลอดภัย ดังมีสุภาษิตบทหนึ่งที่ว่า “เสียน้อยเสียยาก เสียมากเสียง่าย” หรืออาจจะ “เสียหมด” ก็เป็นได้

การประหยัดเป็นสิ่งที่ดีจำเป็นและถูกต้อง แต่ถ้าไม่รู้จักแยกแยะและลำดับความสำคัญก็ไม่มีผล แถมยังจะทำให้เกิดความเสียหายและเดือดร้อนรวมทั้งเสียเวลาและอารมณ์

เมื่อเราเดินทางถึงสนามบินหรือสถานีต่างๆ แล้ว อย่าคิดประหยัดไปใช้บริการรถเช่าจรขอแนะนำว่าการที่จะเดินทางออกจากสนามบินหรือสถานีต่างๆ ควรมีการจองรถทั้งรับและส่งจากบริษัทที่มีกิจการเกี่ยวข้องกับสถานีนั้นๆ หรือไม่ก็ระบุโรงแรมหรือสายการบินให้ดูแลตลอดจนยอมจ่ายค่ารับส่งล่วงหน้า หรือมีเอกสารระบุบริษัทนั้นๆ ไว้อย่างชัดเจน ราคา การจ่ายเงินค่ารับส่งเมื่อถึงโรงแรมหรือจะให้รวมกับใบเรียกเก็บเงินจากโรงแรมซึ่งเวลาเราจ่ายโรงแรมด้วยบัตรเครดิตก็รวมไป ซึ่งสามารถทำได้

66

เมื่อเครื่องลงจอด ...
ก่อนถึงที่พัก
อย่าคิดประหยัด
ไปใช้บริการรถเข็น
ควรจองรถ
ทั้งรับและส่งจากบริษัท
ที่มีกิจการเกี่ยวข้อง
กับสถานีนั่นๆ
แม้ค่าบริการจะเพิ่มขึ้น
แต่ก็ไม่มาก
และวางใจได้ว่า
คนขับมักผ่านการอบรม
คุณธรรมและ
คุณภาพแล้ว

99

ทุกอย่างตามที่เราต้องการ แม้ค่าบริการ
จะแพงเพิ่มขึ้นแต่ก็ไม่มาก และเป็นที่ยัง
ใจได้ว่าสารพัดคนขับมักผ่านการฝึกอบรม
ให้มีคุณธรรมและคุณภาพไม่อย่างนั้นจะ
เป็นดังสุภาสิตที่กล่าวไว้ข้างต้น

ผู้เขียนมีข้อเปรียบเทียบให้คุณผู้อ่าน
ทราบ เนื่องจากการที่ต้องไปอยู่ใน
ต่างแดนซึ่งไม่ใช่บ้านของเราเรื่องขาดทุน
เป็นเงาอยู่กับเราเกือบทุกเรื่อง จะทำ
อย่างไรให้เงาของเรามีภูมิคุ้มกันคอย
ปกป้อง ป้องกันเรา เราต้องคิดสร้างขึ้น
ด้วยความรอบคอบ มีการวางแผนเป็น
ขั้นตอน การเดินทางไม่เหมือนเดินบน
สนามหญ้าที่มีลมเย็น อากาศบริสุทธิ์
แล้วสุดท้ายใจด้วยความสดชื่น การเดิน
ทางส่วนใหญ่ต้องไปเผชิญต่อเหตุการณ์
ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น โดยที่เราไม่ได้คาดคิด
มาก่อนได้หรืออาจจะพบเป็นในสิ่งที่สนุก
ที่สุด ดีที่สุด และร้ายที่สุด เราจึงไม่ควร
ประมาท ควรคิดกันซ้ายกันขวา และจัด
ขั้นตอนไว้ไม่ให้เรื่องร้ายสุดๆ เกิดแน่นอน
(ถ้าได้รับการบริการที่ดีจากรถรับส่ง ควร
จะให้รางวัลเพื่อเป็นการทำบุญและ
สนับสนุนให้ผู้ที่บริการเราได้มีกำลังใจทำ
ความดีขึ้นเรื่อยๆ สบายใจทั้งผู้รับและผู้ให้)

ข้อเปรียบเทียบ

การจัดจองเรื่องรถรับส่งจากสนามบินหรือสถานีบริการกับ
บริษัทที่ติดต่อ

1. ความปลอดภัย
 2. สารณีได้รับการฝึกอบรม
 3. เส้นทางเดินรถเบียดไม่ได้
 4. ถ้าสารณีมีการศึกษาสามารถแนะนำสถานที่สำคัญ ๆ ได้อย่างชัดเจน
 5. สารณีจะพยายามพูดคุยเอาใจโดยสุภาพและไม่กล้าชี้แนะในเรื่องหาเศษหาเลย
 6. การยกกระเป๋าขึ้นและลงจะดูแลตามจำนวนครบถ้วน และปิดรถมิให้เปียกฝนหรือโดนหิมะหรือหลุดออกจากรถหรือหาย
 7. ถ้าใช้รถโรงแรมจะมีห้องให้เราเข้าพักได้แน่นอนเป็นการยืนยันและทางโรงแรม จะเตรียมห้องพักรไว้เพื่อความพร้อมเมื่อเราไปถึง
 8. สุขภาพดี การแต่งกายสุภาพ ร่างกายไม่มีกลิ่นนารังเกียจ
 9. ถ้าเป็นสุภาพสตรีเดินทาง 1 ถึง 2 คนจะได้รับความปลอดภัย
- การไปเช่ารถโดยสารระบบจรไม่ทราบที่มาที่ไป**

1. ไม่มีความมั่นใจตลอดการเดินทาง
2. สารณีตามบุญตามกรรม
3. เส้นทางเลี้ยวลดไปมาตามใจชอบของสารณี
4. สารณีจะไม่สามารถแนะนำอะไรได้ในเรื่องสถานที่สำคัญ
5. พยายามแนะนำร้านค้า สถานบริการที่สามารถได้คำแนะนำอาจจะแกล้งแสดงอาการหยาบคายให้เรากลัว

6. การยกกระเป๋าและการวาง การปิดรถจะไม่มีระวัง ถ้ารถเล็กก็จะแออัด อาจจะใช้เชือกมัด ฝนตกของในกระเป๋ามีสิทธิ์เปียกหรือมีโอกาสหล่นหาย โดยเจตนาหรือบังเอิญ
7. ถ้าเช่ารถไป ถ้าทางโรงแรมปฏิเสธว่าไม่ได้จองหรือไม่มีห้องจอง ผิดวันหรือโรงแรมชื่อคล้าย ๆ กัน สารตีแกล้งนำส่งโรงแรมชื่อคล้าย ๆ กันเพราะได้ค่าน้ำ ท่านจะไปต่อว่ากับใคร
8. ส่วนมากจะไม่รักษาความสะอาด เผลอ ๆ สับบุหรี ฟันควัน เจตนาให้ผู้โดยสารมีหรือทำงานหนักจนไม่มีเวลาดูแลสุขภาพ
9. ถ้าเป็นสุภาพสตรีเดินทาง 1 ถึง 2 คน ถ้าเกิดเรื่องข่มขู่จะไปสู้ได้อย่างไร

ข้อเปรียบเทียบมีอยู่มากมาย สุดจะบรรยายถ้าจะเขียนกันจริงๆ อ่านกันสามเดือนไม่หมด และถ้าเขียนลงลึกไปก็จะทำให้บรรยายการท่องเที่ยวหนักล้นไปเสียหมด แต่ก็เห็นข้อมูลที่น่าสนใจไว้บ้าง นักศึกษาไม่ว่าหญิงหรือชายถ้ายังไม่เคยเดินทางตามลำพังควรมีผู้ปกครองเพื่อน พี่น้องมารอรับที่สนามบินหรือสถานีต่างๆ เนื่องจากยังไม่คุ้นต่อสถานที่ การต่อรถต่อราไปยังที่พักลำบาก ก่อนเดินทางจึงควรมีที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ติดต่อ

สถานทูตหรือเพื่อนฝูงไว้ด้วย และหากไม่แน่ใจให้ติดต่อเจ้าหน้าที่สนามบินหรือสถานีนั้นๆ เขามีบริการส่งตรงไปยังที่พัก แม้จะต้องจ่ายแพงเพิ่มอีกนิด ก็จำเป็นต้องยอม จำไว้อย่าเสียห้อยเสียยาก เสียมากเสียหมดถึงชีวิต

แม้ต้องจ่ายเพิ่มอีกนิด ก็จำเป็นต้องยอมเพื่อความมีชีวิตรอดปลอดภัยและได้พักอย่างมีความสุขแน่นอน

ยามเศรษฐกิจยุคตกสะเก็ดอย่างนี้ ขอให้ท่านมีอารมณ์ขันไปกับสิ่งรอบข้าง ฉบับนี้เรื่องที่จะคุย มีหลากหลายสาระ หากพบเห็นหรือได้ยิน สิ่งต่างๆ ต้องมองไปในทางข้างขึ้น ท่านอาจได้ยินคำสนทนาจากห้องน้ำตามห้างร้านหรือบริษัท ในตึกสูงระฟ้าว่า

"นี่เธอได้ข่าวไหม ตอนนี้บริษัทโดนโกง" มีคำตอบออกมา "ดีแล้วเจ้าของมัน รวยโดนโกงเสียบ้างก็ดี" แต่ทั้งคนบอก

ว่า "เธอนี่หน้าโง่ไปมุกทำยอดขายสูงๆ เดียวปีหน้าก็ต้องทำให้ได้สูงและถ้าทำไม่ได้จะโดนตำหนิ ทำไม่ไม่รู้จักเฉลี่ย และพอใกล้ตามเป้าก็ชลอไว้ก่อน"

คนฟังก็คล้อยไป "เออจริงนะดีแล้วต่อไปฉันจะเบรกกๆไว้ แหมเธอนี่ฉลาดจัง อุตส่าห์มาเตือนฉัน ฉันนี่โง่มาก"

แต่ความเป็นจริงแล้วลืมนึกไปว่าการทำได้ทะลุเป้า ผลที่ได้รับมหาศาลคือ มีสิทธิได้เลื่อนตำแหน่ง ได้รู้จักลูกค้ามาก

รายขนาดนี้...

หยิก

แถมหยอก

เรื่อง : เย่าวลักษณ์ แพ่งสภา

ขึ้น มีชื่อเสียงขึ้น มีโอกาสพัฒนาตนเอง ทำให้ผู้บริหารเกรงใจ

เจ้าของบริษัทส่วนมากมีความเกรงใจไว้ใจ และรักลูกน้องเพราะถือว่ามาอยู่เรือลำเดียวกันถึงแม้ตัวเจ้าของจะแบกสารพันปัญหาไว้สิ้นศีรษะ แต่ก็ไม่อยากพูดให้ลูกน้องเสียกำลังใจ กลัวว่าถ้าลูกน้องรู้ความจริงอาจจะตีจาก เก็บความทุกข์หลายๆอย่างไว้ในใจ อัดอัดในกาย เมื่อเห็นลูกน้องขยันนั่งทำงานอยู่กับเครื่องคอมพิวเตอร์ตลอด ก็ชมเชยอย่างชื่นใจ

"ขอบใจนะที่ขยัน หมดเวลาแล้ว ยังอุตส่าห์อยู่ปฏิบัติงานให้เสร็จ"

๒ ต้องหิวเราได้^๒

และคนตอบ ลืมคิดไปว่า
ถ้าเจ้าของโดนโกงหนักๆ
เข้า ผลที่ออกมาบริษัทนั้นอาจจะ
ต้องปิดกิจการแล้วใครจะตกงาน

พนักงานคนหนึ่งเตือนเพื่อน
ร่วมงานให้ใช้เครื่องใช้ในบริษัท
ให้ถนอมเบามือหน่อย คำตอบที่
ได้ฟัง "ไปถนอมทำไม ให้มัน
พังเร็วๆ พวกเราจะได้ใช้ของ
ใหม่ๆ จะได้ศึกษา เครื่องมือ
ใหม่ๆ ไม่ดีหรือ"

ผลที่ออกมาจริงตามที่พูด
บริษัทซื้อเครื่องรุ่นใหม่มาใช้
แต่พอสิ้นปีโบนัสหด
เพราะบริษัทมีค่าใช้จ่าย
จ่ายสูงไม่มีเงินจ่าย

เวลาไปงานเลี้ยง
สังสรรค์มักได้ยินเสมอ

พอนายเดินคล้อยไป ก็มีเสียงหัวเราะ แถมพูดเหน็บแนมให้ได้ยินว่า "เจ้านาย ไม่รู้ว่านายคนนี้ นั่งเล่นเกมส์ และเล่น ไฟท์กับเครื่องคอมฯทั้งวัน นายไม่เคยรู้ พอผ่านมาก็ชมเพราะพอนายมาเจ้านี้ก็กด ไปอีกอย่าง"

จึงถามเขาว่าทุกคนทราบทำไมไม่ รายงานให้เจ้านายรับรู้ไว้

คำตอบก็คือ "ชี้เกียดบอก"

ฟังแล้วก็ได้คิดว่า สมัยท่านหวด ท่านปู่ ท่านย่าเราถ้าท่านนั่งเล่นเครื่องคอมฯ อย่างนี้คงไม่มีทรัพย์สินสมบัติเก็บไว้ให้เรา ได้ใช้เป็นแน่

วันหนึ่งเพื่อนไปรับประทานอาหาร บังเอิญกะเวลาไม่ถูก กลั้วรถติดเกรงว่า เพื่อนจะหิวจึงไปก่อนเวลา และขอร้องลูก น้องเพื่อนอย่าไปบอกว่มาแล้วเดี๋ยวจะ กังวล จึงขอนั่งในห้องทำงานซึ่งมีพนักงาน ทำงานหลายคน

ก็ได้ยินหัวหน้าสั่งให้ลูกน้อง โทรศัพท์ไปบอกให้เจ้าหน้าที่ของอีกบริษัท ให้มารับของได้แล้ว สิ่งของนั้นวางอยู่บน โต๊ะข้างลูกน้อง สาวงามก็โทรศัพท์ทันที แต่พอได้ยินการสนทนาที่ตกใจว่าเด็กสาวๆ สมัยนี้เขาเรียนหนังสือจบออกมาใช้ภาษา ง่ายๆ อย่างนี้หรือ

"ฮัลโหล ขอดูกับคุณน้อยค่ะ"

คุณน้อยก็คงอยู่ในสายพอดี

"คุณน้อยหรือคะ คุณสมบัติเขาให้ ดิฉันบอกคุณน้อยค่ะว่า ของที่พูดไว้คุณ น้อยมาเอาได้แล้ว มาเอาได้เดี๋ยวนี้ คุณสมบัติรออยู่ และจะมาเอาที่โมง "แถมต่อ" ค่ะๆ มาเอาได้เลยคุณสมบัติ รออยู่"

ขณะเดียวกัน หัวหน้าก็ออกมา อบรมลูกน้องคนหนึ่งชื่อ นายศักดิ์

"นี่ศักดิ์ ฉันไม่พอใจนะที่เที่ยวไปขอ
ยืมเงินคนอื่น ไม่ถูกต้อง วันหลังถ้าฉันใช้
ไปซื้ออะไร คนจ่ายเงินไม่ยอมมาขอเบิกกับ
ฉัน"

ลูกน้องตอบทันที "ไม่เป็นไรครับคน
นี้เราเอากันได้ บางทีเขาก็เอาผม และบาง
ทีผมก็เอาเขา เราชอบกันไม่มีปัญหา"

นายหญิงก็สั่งว่าให้รีบไปใช้คืนเสีย
ลูกน้องยังตอบอีกว่า "ไม่เป็นไรเดี๋ยว
เรียกเขามาเอา"

"เธอนี้หน้าโง่ ไปมั่วทำยอดขายสูงๆ เดี่ยวปีหน้าก็ต้องทำให้ได้
สูงและถ้าทำไม่ได้จะโดนตำหนิ ทำไม่ไม่รู้จักเฉลี่ยและพอใกล้
ตามเป้าก็ชะลอไว้ก่อน "

พอเพื่อนออกมาไปรับประทานอาหาร
กันก็คุยให้ฟังว่าที่บริษัทนี้ พูดภาษาเปรียบ
ความหมาย เอาโน่นเอานี้ เพื่อนเสริมอีกว่า
บางทีพูดยิ่งกว่านี้ แต่ต้องทน เพราะถ้า
คนออกไม่มีเวลามา นั่งเริ่มสอนกันใหม่
พอคุยๆ ไปก็ได้ความว่า บริษัทขาดทุน
อยากปิด ก็เลยบอกว่าก็เล่นใช้ภาษาชาว
บ้าน ลูกค้ากระเจิงหมด บริษัทก็ไม่พัฒนา

จึงแนะนำเพื่อนไปว่าสมัยนี้ถ้าไม่
พัฒนาคน กลัวลูกน้องที่พูดตามใจตัวเอง
ทำตามใจตัวเอง ก็ให้ปิดบริษัทไปเลย
เพราะลูกน้องเช่นนี้ คือคนที่เก่งและมี
ความสามารถ ถ้าเขามีบริษัทที่เขาเป็น
เจ้าของด้วยตัวเอง เขาจะไม่ปล่อยให้บริษัท
เป็นไปอย่างที่เขาเห็น ทางที่ดีเลิกกิจการและ
ปล่อยให้ลูกน้องอย่างนี้ออกไปเปิดกิจการ
ของเขาเอง

และถ้าไปเข้าห้องน้ำในช่วงเวลาพัก
เที่ยงจะได้ยินได้ฟังอะไรดีๆ โดยมากจะ
เป็นเรื่องของผู้หญิงเป็นส่วนใหญ่เพราะผู้
ชายจะไม่ค่อยพูด แต่อาจจะทำเลย วัน
หนึ่งก็ได้ยินพนักงานด้วยกันมาบ่นกับ
พรรคพวกในห้องน้ำ คุยว่าอยู่ไม่ไหว
แล้วโดนนายแกล้ง เพื่อนก็ชี้แนะ "ไหนๆ
ถ้าเธอต้องออก เธอก็หาทางยูให้ทั้งแผนก
แตกกันให้หมด มันจะได้มั่วๆ ให้มันยุ่งเล่น
เราจะได้ไม่โดนแฉ่งเลย"

**เรื่องราวสารพัดสารพันหลากหลาย
สาระอย่างนี้ คุณเคยเจอบ้างไหมคะ**

หยิก

แถมหยอก

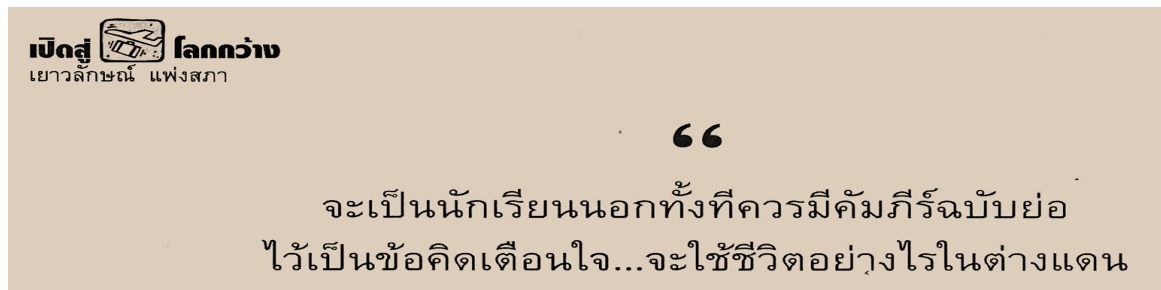
เรื่อง : ยาวลักษณ์ แผงสภา

นิตยสาร fitness ปีที่ 8 ฉบับที่ 95

เดือนมกราคม-กุมภาพันธ์ พ.ศ.2541 หน้า 112-113

เล่มที่ / ลำดับที่ 11/16

วันใหม่ ในต่างแดน (1)

การไปต่างประเทศนั้น ผู้ไปมีวัตถุประสงค์มากมายเช่น ไปศึกษา ท่องเที่ยว และเพื่อธุรกิจ ผู้เขียนจะขอเขียนแค่เรื่องการไปศึกษาต่อ

วันเริ่มต้นเพื่อไปศึกษาในต่างประเทศ นักศึกษามีหลายประเภทและอายุก็แตกต่างกันด้วย จึงขอเขียนเฉพาะนักศึกษาที่เกินวัยรุ่น เพราะถ้าไปเขียนให้ท่านผู้อ่าน ไม่ได้แยกจำกัดอายุข้อความจะต้องละเอียดและเนื่องจากเด็กๆจะมีกิจกรรมไม่เหมือนผู้ใหญ่แตกต่างกันออกไปมารวมทั้งความคิดความอ่าน ข้อมูลข่าวสาร ยิ่งสมัยนี้ความแตกต่างห่างไกลจากข้อพึงปฏิบัติอย่างค่อยเป็นค่อยไปโตแบบธรรมชาติที่รัฐและผู้ซึ่งกิจกรรมต่างๆ ที่จำเป็นต้องทำถ้าทราบล่วงหน้าจะทำให้ประหยัดเวลาและทรัพย์สิน

ถ้าเริ่มต้นวันแรกจากข้อมูลที่ถูกต้องและชัดเจน มีเอกสารที่ถูกต้องครบถ้วน พร้อมมูลจะทำให้สะดวกยิ่งขึ้น เช่นก่อนการเดินทางควรจะทราบว่าการเข้าศึกษาและสถานที่ตลอดจนที่พัก อาหารการกิน เวลาเรียน การใช้จ่าย และสิ่งของต่างๆ ที่จำเป็น การย่นระยะเวลาไม่ให้เปลืองและเสียเวลาไปโดยได้ข้อมูลต่างๆ ที่ผิดพลาด ตัวอย่างเช่นเอกสารต่างๆ ถ้าจำเป็นต้องใช้ประกอบกับการศึกษา ถ้าถ่ายเอกสารติดไปตามจำนวนที่ต้องการก็จะทำให้ประหยัดเงินและไม่เสียเวลา

เครื่องใช้บางอย่างมีให้พร้อม ถ้าเริ่มต้นอาทิตย์แรก ท่านได้ข้อมูลที่ถูกต้องจะช่วยประหยัดเวลาเพราะในต่างประเทศมหาวิทยาลัยต่างๆ พื้นที่กว้างขวางใหญ่มากควรมีแผนที่มหาวิทยาลัย แผนที่เมืองและที่อยู่ของเราเพื่อนำมาศึกษา ก่อน เมื่อไปถึงเห็นสภาพความเป็นจริงจะทำให้จำได้ทันที

ประการสำคัญที่สุด
การมีเงินติดตัวและ
ต้องไม่ใช้จ่ายโดย
ไม่จำเป็น แต่ก็
ไม่ควรประหยัด
จนเสียการเรียน
และเสียบุคลิก

ในต่างประเทศของบางอย่างแพง
กว่าบ้านเรามาก ถ้าสามารถนำติดตัวไปใช้ได้
ในระยะแรกๆจะทุนทรัพย์มาก เช่น เครื่อง
นุ่งห่ม การที่จะซื้อของใช้พวกนี้ต้องอ่านและ
วิเคราะห์ให้พอใจ ซื้อมาแล้วต้องถูกใจ ใช้ได้
นานไม่เสียหายและต้องใช้ประโยชน์ได้ถึงที่สุด
หรือถ้าจะให้ผู้อื่นก็ต้องเป็นที่อื่นชอบต่อผู้รับ

ประการสำคัญที่สุดการมีเงินติดตัว
และต้องไม่ใช้จ่ายโดยไม่จำเป็น แต่ก็ไม่ควร
จะประหยัดจนเสียการเรียนและเสียบุคลิก
ตามความคิดของผู้เขียนการไป

ศึกษา

คือต้องพยายามเรียนรู้ให้มากที่สุด จบให้เร็ว
ที่สุดเวลาที่ผ่านไปควรจะใช้ให้คุ้มกับการศึกษา
ถ้าไม่จำเป็นไม่น่าจะไปนั่งทำอาหารทานทุกวัน
ยกเว้นวันว่างๆ และวันที่ต้องการอิสระจริงๆ
ไม่ควรซื้อของใช้เกินจำเป็นเพราะถ้าย้ายที่อยู่
แต่ละแห่งอาจต้องทิ้งขว้างอีกในฐานะนักศึกษา
อย่าไปใช้เงินใช้เวลากับสิ่งเหล่านี้จะได้ไม่
กังวลเรื่องของหาย

การเป็นนักศึกษาควรจะใช้ของให้
เหมือนคนอื่นๆใช้รถใหม่สภาพดี แต่อย่าไป
ประดับเครื่องเล่นในรถให้คนอื่นไม่พอใจและ
แกล้ง ในอาทิตย์แรกๆโดยมากอาจจะมี
เพื่อนนักศึกษาด้วยกันเข้ามาช่วยดูแล
แนะนำเป็นสิ่งที่ดีแต่ควรระวังบ้าง
การเสนอแนะในเรื่องต่างๆ ต้องรับไว้
เพื่อวิเคราะห์ เพราะมนุษย์จะมีความ
คิดเห็นที่ทั้งแตกต่าง หรือเหมือนกันบ้าง
แต่ถ้ารับแต่สิ่งที่เหมาะสมไว้ การเริ่ม
งานเพื่อภารกิจของท่านจะสะดวก
ราบรื่น ท่านจะชื่นชอบและมี
กำลังใจที่จะประกอบกิจการต่างๆให้
บรรลุเป้าหมายได้อย่างสมบูรณ์
ฉบับหน้าเราจะพูดถึงการ
เริ่มต้นวันใหม่ในต่างแดนในการ
ท่องเที่ยวค่ะ

หยิก

แถมหยอก

เรื่อง : เยาวลักษณ์ แพ่งสภา

นิตยสาร fitness ปีที่ 8 ฉบับที่ 95

เดือนมกราคม-กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2541 หน้า 114-115

เล่มที่ / ลำดับที่ 11/17

“เออ! นายแน่นมาก”

ช่วงเวลา 10 ปีที่ผ่านมาบ้านเมืองเราพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ตลอดจนสติปัญญาของคนเราก็ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว เกือบจะเรียกได้ว่าภารกิจต่างๆ ใช้เครื่องดำเนินความเป็นอยู่ทั่วไปในเชิงวิทยาศาสตร์ จนทำให้มีการปลูกฝังความเชื่อถือว่าคนรุ่นก่อนล้ำสมัย และไม่พัฒนาทำให้เกิดช่องว่างคือ ต่างฝ่ายต่างไม่อยากโต้แย้งและไม่เกี่ยวข้องปรึกษากัน ต่างฝ่ายต่างเจ็บเพราะหลีกเลี่ยงการโต้แย้งกินใจ อึดอัดเสียอารมณ์ สภาพก็คือต่างฝ่ายต่างอยู่ ซึ่งเป็นเรื่องอันตรายที่สุดเกี่ยวกับเศรษฐกิจของชาติในอนาคต

114 fit^{ness}

ถ้ายอมรับกันได้ ผู้สูงอายุกว่าต้อง
ทำใจลดความเป็นผู้ใหญ่กลับอายุกลับไปให้
มากๆแต่มีใช้วางตัวลดลงมากระทำการต่างๆ
ให้ใครๆ ขบขัน จะต้องสร้างพลังจิตให้ผ่องใส
และไม่คิดน้อยเนื้อต่ำใจ ถ้าได้รับคำตอบที่ไม่
รื่นหู แต่การที่จะใช้วาจาเสนอแนะเด็กสมัยนี้
ควรจะมีวิจารณ์ญาณแสดงออกซึ่งให้การ
ยกย่องและเห็นด้วยแต่เป็นการร่วมช่วยกัน
แสดงความคิดเห็นที่หาช่องทางให้ประสบแต่
สิ่งที่ดีกว่าที่กระทำอยู่เสี่ยงการใช้คำสั่งคือใช้
คำว่า ปรีกษา หรือขอความเห็น แล้วค่อย
แจกแจงความคิดเห็นที่ต่างออกไปไม่เป็นการ
โต้เถียง คำพูดคุยก็เช่นกันต้องบังคับหน้าตา
และเสี่ยงพูดที่พูดออกมาตลอด จนคำพูดไม่
ทำหาย ถ้าต่างฝ่ายต่างค่อยๆ เบนเข็มทิศและ
มุ่งไปในทางหาข้อยุติก็จะเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วย
พัฒนาสังคมได้

คนสมัยก่อนจะพูดจาที่ระวังและ
บางครั้งก็วกวนกลัวคนจะไม่เข้าใจ ซึ่งบางครั้ง
เสียเวลา และน่าเบื่อ แต่สมัยนี้ยิ่งแยกว่าสมัย
ก่อน เนื่องจากพูดแล้วฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง เสี่ยง
ในลำคอและภาษาที่พูดก็ตัดตอนจนไม่เป็น
ประโยค พูดออกมาฟังไม่เข้ากับความก้าวหน้า
แต่บางคนก็ฉลาดและมีความคิดก้าวหน้า
รวดเร็ว แต่ยังไม่เข้ากับการค้าของบ้านเรา
เพราะกิจการค้าของบ้านเรา ต้องพึ่งพาอาศัยผู้
ซื้อจากต่างประเทศและเรามีคู่แข่งจากประเทศ
เพื่อนบ้านใกล้เคียง ผู้ซื้อสินค้ามีโอกาสเลือก
และกำหนดความต้องการซึ่งนักลงทุนบ้านเรา
มีไม่กี่บริษัทที่มีทุนโดยไม่จำกัด นอกนั้นจะ
เป็นการกัญชนาการบ้างหรือเมื่อทำไรก็ต้อง
ขยายกิจการเพื่อไปต่อสู้กับลูกค้ารายอื่นๆ

ถ้าจะถามว่าทำไมธุรกิจการต่างๆ จึง
ถอยไปบ้าง ถ้าในส่วนตัวที่เคยประสบมา **พนักงาน
งานที่เข้ามาทำหน้าที่การทำงานไปหลงตัวเองว่า**

เก่ง และไม่พยายามที่จะเรียนรู้ในเรื่องร่วมสมัย และถ้าสิ่งใดไม่มีความสามารถก็จะไม่กล้าถามกลัวคนเขาจะไม่นับถือ ก็ดันทุรังจะยึดเยียดความไม่รู้เท่าถึงการงานให้กับนายจ้างให้กับลูกค้า ซึ่งบางแห่งนายหรือลูกค้าอาจจะยอมรับ หรือแกล้งยอมรับ แต่ลูกค้านี้หมดกว่าเจ้าของกิจการจะรู้เรื่องบางครั้งก็สายเกินไป ผู้เขียนคิดว่าคงมีบริษัทต่างๆ จำนวนไม่น้อยที่ต้องเสียเงินเดือนที่จ่ายให้ค่าพนักงานที่ทดลองงานและไม่ผ่านซึ่งทั้งสองฝ่ายต่างไม่ได้

๑๑

หลักการทำงาน
อยู่ร่วมกับนายจ้าง
เพื่อนร่วมงาน
ต้องยึดธรรมะและ
ปล่อยวางในเรื่องของ
คำพูดต่างๆ
ที่ได้ยินได้ฟังแล้ว
ไม่รี้นหู

๑๑

ประโยชน์อะไรขึ้นมา แต่เจ้าของบริษัทต้องได้ของแถมจากคนที่ออกไปคือการนำข่าวสารต่างๆออกไปพูดอย่างผิดๆ ถูกๆ จึงมีความคิดว่าจะมีหน่วยงานของรัฐหรือบริษัทเอกชนเปิดอบรมโดยคิดค่าอบรมให้พอสมควร หลักสูตรนี้ควรจะเน้นถึงการงานให้มีประสิทธิภาพ อดทน ทำใจ สภาพต่างๆ ที่ต้องต่อสู้โดยที่ใช้ความคิดที่สร้างสรรค์มีจิตสำนึกคุณค่าของรายได้ที่ได้จากค่าแรงงาน

เพื่อการฝึกวิชาชีพให้เป็นคุณสมบัติติดตัวในการดำรงชีวิตเพื่อความสำเร็จในภายภาคหน้า

หลักการทำงานอยู่ร่วมกับนายจ้าง
เพื่อนร่วมงานต้องยึดธรรมะและปล่อยวางในเรื่องของคำพูดต่างๆ ที่ได้ยินได้ฟังแล้วไม่รีบนหู ถ้าได้ยินได้ฟังสิ่งใดที่ทำให้กระเทือนความรู้สึกต้องรีบลบออกไป อย่างนำมาคิดทำให้เสียอนาคตทางการงาน เพราะมนุษย์ที่พูดออกมาเราไม่ทราบว่าเขารู้ตัวว่าเขาพูดอะไร และเขาพูดอย่างเขาคิดหรือไม่ มีความเข้าใจผิดเบื้องหน้าเบื้องหลังเช่นใด เพราะถ้าคนบริสุทธิ์ใจจริงๆ จะต้องพูดตรงไปตรงมาและสามารถพิสูจน์ได้ คนส่วนมากเสียอนาคตเพราะไปเข้าใจผิดๆ ในคำพูดของคนทำให้เกิดการขัดแย้งในหน้าที่การงานและเข้าใจผิดแถมยังพลาดไม่กล้าถามตรงๆ ต่างก็แกลังกันไปแกลังกันมาสุดท้ายบริษัทขาดทุน หรือแกลังพูดให้เข้าใจผิดๆ เพื่อตนเองจะได้ทุจริต ไม่มีใครกล้าแตะแสดงตนเป็นนักเลงข่มคนไปหมด การทำงานให้กับบริษัทถ้าเจอพนักงานเช่นนี้อย่าไปกลัว หาทางแก้ไข ให้ช่วยกันเปิดเผยลูกไม้ต่างๆ ถ้าไม่กล้าเขียนเรื่องนี้ประเทศก็ไม่ก้าว เพราะยังมีคนที่มีจิตใจอย่างที่เขียนมาอีกมาก

และถ้าไม่แก้ในจุดนี้บ้าง บ้านเมืองก็อยู่ไม่ได้เช่นกัน เพราะผู้ลงทุนก็หมดกำลังใจเบื่อหน่ายที่จะไปต่อสู้กับความรู้อากเห็นแก่ตัว เอาเปรียบในเชิงหารายได้เข้าตัวเองทุกๆ นาที

เปิดสู่

โลกกว้าง

เรื่อง : เยาวลกษณ์ แพ่งสภา

นิตยสาร fitness ปีที่ 8 ฉบับที่ 96

เดือนมีนาคม-เมษายน พ.ศ.2541 หน้า 101-102

เล่มที่ / ลำดับที่ 12/18

วันใหม่ ในต่างแดน (2)

แก..แต่ว้อ
 แต่ หัวใจ ฮิวซ์ฮาบ !
 work work สนุ่สนุ่ฮฮาอ
 อุตทาเป็นตัวอฮ่าว

“
 ค้นหาวิธีเที่ยวต่างแดน
 ให้คุ้มค่า
 เกี่ยวกับหมู่คณะ
 ให้สนุกสนาน...
 แล้วจะเบิกบานไม่รู้จบ
 ”

101 fit^{ness}

การไปท่องเที่ยวคือการได้ประโยชน์อย่างยิ่งต่อชีวิต และก็เสียสตางค์ควมคุ้มกันไป
 ทำอย่างไรจะได้ประโยชน์อย่างคุ้มค่า ได้ความรู้ สนุกเบิกบานชุ่มชื่นต่อความรู้สึก ในชีวิต
 ประจำวันถ้าดูกันตามความเป็นจริงแล้ว จะหาความสุขจริงๆ ได้ยาก เพราะหน้าที่ต่างๆ ที่
 จำเป็นต้องรับผิดชอบไม่ได้หอมหวานและได้ตั้งใจมุ่งหมาย การออกไปท่องเที่ยว ข้อแรก
 ก็คือการไม่ต้องปฏิบัติหน้าที่ต่างๆที่จำเจ หรือ รับผิดชอบตามตารางเวลา อย่างน้อยก็มี
 เวลาที่แปลกใหม่ พบเห็นสิ่งใหม่ๆ ที่เกิดขึ้น

ในวันแรกที่เริ่มการท่องเที่ยวคือ สุขภาพ ร่างกาย สำคัญข้อแรกท่านไม่ควรจะ อดนอน ต้องพักผ่อนให้ร่างกายเข้าสู่ระบบ ปกติก่อนที่จะเข้านอนควรจัดสิ่งของของ วันใหม่เช่น การแต่งกาย ทรัพย์สินที่ติดตัว เอกสารสำคัญติดตัว กระเป๋าถือใส่ของสำคัญ พอตื่นเช้าจะได้ไม่ต้องเพิ่มภาระนั่งคั้นของ และหยิบของผิดๆ ถูกๆ ทำให้เกิดความ ขลุกขลัก ถ้าท่านอายุมากหน่อย อาจจะทำให้ สมองมีนเชื่องช้า ท่านควรกะระยะเวลาที่ ตื่นนอนอาหารเช้า ระบบการเข้าห้องน้ำ ใน บางกรณีอาจจะต้องตื่นเช้าหน่อย เพื่อจัด ระบบสุขภาพ เพื่อรับประทานอาหารเช้าไม่เกิด ความหิวโหยและอ่อนเพลีย และการเดินทาง เรื่องห้องน้ำจะไม่สะดวก แต่ส่วนใหญ่ทาง ผู้นำบริษัทนำเที่ยวเขาจะมีการวางแผนตาม ระยะเวลาทางไว้

แต่ถึงอย่างไร ท่านก็จะไม่สะดวกถ้า ไม่ได้จัดระบบไว้บ้าง ถ้าท่านวางแผนให้พร้อม ตามความคิดเพื่อสุขภาพร่างกายสบาย ท่าน จะสนุกในการร่วมเริ่มต้นเดินทางวันแรก และ วันต่อไป เพราะถ้าท่านไม่เพลีย อ่อนแอ ร่างกายปกติสุข เวลานั่งรถชมวิว ชมเมือง ท่านจะสนุกไม่ง่วงนอน จนนั่งรถหลับๆ ตื่นๆ ท่านอาจเสียโอกาสได้พบอาหารตา อาหารใจ ความรู้ใหม่ๆ วัฒนธรรมที่แปลกแตกต่าง

ออกไป ซึ่งการได้พบเห็นสามารถ ทำให้เกิดปัญญาใหม่ๆ นำมา ประยุกต์ประสมประสานใช้ในการ ทำมาหากินได้ ถ้าท่านเข้าใจแยกแยะ และมีสติที่ไม่เลื่อนลอย ตัวอย่าง เช่นการออกไปดูโบราณสถาน สถานที่ ประวัติศาสตร์สำคัญ การจัดผังเมือง การ ปลุกต้นไม้ตามฤดูกาล การตกแต่งบ้าน การ ใช้วัสดุอุปกรณ์ที่มีคุณค่า ถ้าท่านช่างสังเกต บวกกับอารมณ์ที่เฟลิดเฟลิน เก็บใส่ใจบ้าง ละทิ้งบ้าง มองได้หลายแง่มุม นำแต่สิ่งที่เข้ากับท่านและคิดว่าจะมีประโยชน์เช่นใด นำมา ดัดแปลงได้ทุกๆ อย่าง

แม้กระทั่งเครื่องบริโภคที่มีคุณค่า คนส่วนใหญ่อาจจะชินว่าห้องเที่ยวเปลืองเงิน ไปใช้เงิน ก็อาจจะใช้ ถ้าท่านไม่ได้นำสิ่งที่พบ เห็นมาประยุกต์หรือนำเงินไปใช้อย่างไม่ปราณี ปราศัย แต่ถ้าท่านสามารถเดินทางท่องเที่ยว โดยมีความคิดสร้างสรรค์เสริมความรู้ความสามารถ ที่จะนำมาดำเนินชีวิตให้ดีขึ้น การท่องเที่ยวก็คือการเข้ามหาวิทยาลัย ไปเล่าเรียนอีกภาค วิชาหนึ่ง ซึ่งถ้าท่านไม่ไปไม่เห็น ก็เดาไม่ชัดเจน

เรื่องคุณค่าของกำรท่องเที่ยวมี มากมายเขียนไม่จบ จึงขอกลับไปที่การร่วม เดินทางกับหมู่คณะ สิ่งสำคัญที่สุดคือ การ ตรงต่อเวลาที่มีรายการแจ้งไว้ การร่วมคณะ

ไม่ใช่ง่าย และต้องไม่ทำให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด อึดอัด และท่านก็ไม่น่าจะต้องเสียเปรียบเวลา ให้ผู้อื่นตลอดการเดินทาง การเดินทางร่วมกับ คณะให้สนุกๆ จะต้องมีความอดทนด้วย

วันนี้ขอเขียนมาโดยให้ข้อคิดว่า ถ้า วันเริ่มต้นแต่ละเมือง เป็นไปด้วยดีแล้วทุก อย่างราบรื่น ท่านจะได้รับแต่ความสะดวก ความสนุกและสบายใจไม่เสียดาที่ต้อง เสียชีวิตข้ามน้ำข้ามทะเลมาและเสียเงิน คือ ต้องสร้างบรรยากาศให้คุ้มค่าเงิน และเวลาที่ สละในการเดินทาง

คาเชญชวนจาก

นายกสมาคม

ไทยธุรกิจการท่องเที่ยว

การที่รัฐบาลได้ประกาศให้ปี 2530 เป็นปีท่องเที่ยวไทย ถือได้ว่าเป็นนิมิตหมายอันดียิ่งสำหรับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทย เพราะการประกาศดังกล่าวจักเป็นนโยบายที่ก่อให้เกิดการสนองตอบอย่างกระตือรือร้น จริงจัง และเป็นระบบที่กระทำกันในระดับชาติจากภาครัฐและเอกชน จึงนับว่าเป็นโอกาสทองที่ภาคเอกชนในฐานะที่ประกอบธุรกิจ ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยตรงจะได้มีกำลังใจที่จะระดมกำลังความคิดในการพัฒนาและสร้างสรรค์อุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้เติบโตและแผ่ขยายออกไปในมิติทั้งแนวกว้างและแนวลึก เพื่อให้อุตสาหกรรมนี้มั่นคงและเป็นแหล่งเอื้ออำนวยประโยชน์ทางเศรษฐกิจของชาติต่อไปในอนาคตนานเท่านาน

งาน "วันตลาดนัดแอตต้า" ซึ่งจะมีขึ้นในวันที่ 29 เมษายน 2530 ณ โรงแรมดุสิตธานี นับว่าเป็นกิจกรรมที่สำคัญกิจกรรมหนึ่งของสมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยว ที่จัดให้มีขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ให้เป็นไปตามนโยบายของสมาคมฯ ที่จะส่งเสริม สนับสนุน และกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาทางด้านการตลาดและการขายทางการท่องเที่ยวในทางรูปธรรม ทั้งนี้ สมาคมฯ ตระหนักดีว่ากลยุทธ์ทางการตลาดและการขายในปัจจุบันได้ผันแปรและพัฒนาไปอย่างมาก การจัดให้มีการพบกันระหว่างผู้ซื้อและผู้ขายในเชิงตลาดนัดโดยเน้นในเรื่องความสะดวก ประหยัด และมีผลตอบแทนสูง จึงนับว่าเป็นวิธีการที่ดีที่สุดอย่างหนึ่ง และนี่เป็นคำตอบว่าทำไม Travel Mart จึงได้รับความนิยมมากในระดับนานาชาติทุกวันนี้ วัตถุประสงค์ที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือเพื่อสนองตอบปีท่องเที่ยวไทยของรัฐบาลในอันที่จะก่อให้เกิดกิจกรรมส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอย่างกว้างขวางทั่วประเทศ

ในงานนี้จะเป็นโอกาสอันดีที่ท่านผู้ขาย ซึ่งได้แก่ กิจการโรงแรม สถานที่พักตากอากาศ ร้านขายของที่ระลึก กิจการรถเช่า ฯลฯ ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค จะได้พบกับผู้ซื้อซึ่งได้แก่ ผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวที่นำนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเข้ามาเที่ยวในเมืองไทย (In-bound Tour Operators) และผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวที่นำนักท่องเที่ยวชาวไทยเที่ยวภายในประเทศ (Domestic Tour Operators) เพื่อประโยชน์ทางธุรกิจของทั้งสองฝ่าย ซึ่งดำเนินในนามสมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยวในฐานะผู้จัด มีความยินดีขอเชิญชวนท่านไปร่วมงานดังกล่าว เพื่อส่งเสริมการตลาดและการขายผลิตภัณฑ์ของท่าน โดยรอกข้อความแจ้งความจำนงตามแบบฟอร์มแล้วจัดส่งไปยังสมาคมฯ ทางไปรษณีย์หรือจะโทรศัพท์ติดต่อได้ที่สมาคมฯ หมายเลข 252-0069 ในเวลาราชการ ซึ่งดิฉันหวังว่าจะได้รับความสนใจจากท่านในการเข้าร่วมงาน "วันตลาดนัดแอตต้า" ในครั้งนี้

นางเยาวลักษณ์ แห่งสภา